

Yêu Nữ Hoành Hành

Contents

Yêu Nữ Hoành Hành	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	54
10. Chương 10	61
11. Chương 11: Ngoại Truyện: Yêu Hận Đan Xen	71

Yêu Nữ Hoành Hành

Giới thiệu

Bạn đọc sẽ thấy được một câu chuyện tình yêu đầy những bất ngờ thú vị, chuyện cũng là một lời thú

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-hoanh-hanh>

1. Chương 1

Edit: Stiphanie Sakura

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Trịnh Lệ Trinh lần thứ 105 thắm cảm thán trong lòng, ông chủ của cô quả là một người đàn ông kỳ quặc, diện mạo kỳ quặc, tính tình kỳ quặc, ngay đến cả công việc cũng kỳ quặc y như thế.

Nhìn bây giờ mà xem, cũng là đang đi theo dõi rồi bắt gian những ông chồng ngoại tình, đáng lý bọn họ chỉ cần dựa theo lẽ thường, xác định địa điểm đối phương yêu đương vụng trộm, sau đó dẫn người ủy quyền và cảnh sát đến bắt gian tại giường, vậy là có thể thu được một kết thúc hoàn mỹ, phù hợp với công cuộc bắt gian này.

Nhưng mà ông chủ của cô lại quá mức hưng phấn đến nỗi...

Đầu tiên là ở khách sạn, nhân viên phục vụ vừa mở khóa phòng ra, ông chủ liền xông lên phía trước làm gương, lập tức đá văng cái cửa, bảo rằng như thế mới có khí thế của kẻ đi bắt người thông dâm.

Sau đó, xác định được một nam một nữ trần truồng đang kinh hãi trên giường xong, người ủy quyền lập tức vọt lên từ phía sau, nắm tóc cô gái trẻ, bắt đầu đánh ghen tơi bời.

Trịnh Lệ Trinh không rảnh đứng xem trận đấu quyết liệt ấy, cô nhìn vẻ mặt vô cùng hưng phấn của ông chủ mà âm thầm thở dài trong lòng, khó trách văn phòng thám tử “Thiên kì bách quái” của bọn họ luôn nhận được nhiều hợp đồng nhất chính là những vụ giúp người bắt gian này, đơn giản bởi vì ông chủ của cô thích thế mà.

“Cô không biết những trường hợp như vậy nhìn rất kích thích, rất sống động sao?”

Một lần cô không nhịn được lòng hiếu kỳ, hỏi ông chủ vì sao thích truy bắt kẻ thông dâm như vậy, hơn nữa lại còn nhất định phải tự thân xuất mã, anh đã trả lời như thế.

Kích thích? Sống động? Đây là đáp án cổ quái gì vậy?

“Mỗi lần nhìn thấy bọn họ lôi kéo tóc nhau, điên cuồng chửi bậy, còn biểu lộ cả khí thế mãnh liệt của người vợ đang giáo huấn người chồng, tôi liền cảm thấy cuộc sống này thật sự là quá tốt đẹp.”

Trịnh Lệ Trinh bó tay toàn tập rồi! Ông chủ của cô quả nhiên là một người đàn ông cực kì khác thường, cực kì bất thường mà! Vô số lần cô đã tự khẳng định trong lòng như thế, hơn nữa còn không ngừng rơi lệ đầy mặt, vì sao nền kinh tế bây giờ lại đình trệ vậy chứ? Rõ ràng kinh tế toàn cầu đã ổn định trở lại mà sao công việc vẫn khó tìm thế a?!

Bằng không, cô rõ ràng là một sinh viên đã tốt nghiệp ra trường nhưng sao vẫn phải đến làm việc tại văn phòng thám tử này chứ? Danh hiệu thì rất hoa mỹ là làm phó tổng, nhưng mà phòng làm việc còn chưa có đến mười người, anh làm tổng giám đốc thì cô là trợ lý, mà thực chất chính chính là chân sai vặt thôi.

Công việc ở văn phòng thám tử coi như là nhàn nhã, bởi vì ông chủ của cô là một người cực kì lười, tiếp nhận đơn hàng đều phải tùy tâm tình, tùy thời điểm, nếu thích, có thể hơn mười giờ vẫn chạy nhong nhong ra bên ngoài làm việc, nếu khó chịu thì lập tức chui vào trong phòng điều hòa, chơi game, đánh quái thăng cấp, không hề để tâm đến chuyện gì, bởi vậy tình hình kinh doanh hết sức thê thảm.

Nếu không phải...

Cô lén lút nhìn về phía người đàn ông đang hăng say xem kịch đằng kia một chút, anh đang miễn cưỡng tựa vào cạnh tường, một tay vỗ về chiếc cằm với những đường cong hoàn mỹ, vẻ mặt hết sức hứng thú.

Nếu không phải vì khuôn mặt tuần tú hại nước hại dân, so với yêu nghiệt còn yêu nghiệt hơn kia thì cô đã sớm từ chức từ lâu rồi.

Phải, ông chủ của cô chính là người kỳ quặc nhất nơi này.

Một người đàn ông cao lớn uy mãnh, thân cao 1m86 mà lại có thể khiến ọi người phụ nữ đều phải say mê, khuôn mặt so với con gái còn kiều diễm hơn, nói không hề khoa trương chứ đó quả thật chính là một dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

Đôi mắt xinh đẹp, khoé mắt hơi hơi nhếch lên thật là hoàn mỹ, đó là một đôi mắt hoa đào, sống mũi cao thẳng, đôi môi đỏ tươi, những thứ ấy nếu đặt lên trên gương mặt của một người con gái thì quả là tuyệt sắc, nhưng nếu đặt trên gương mặt của một người con trai thì đó chính là tai họa. Một người đàn ông có bộ dạng so với đàn bà còn đẹp hơn, không phải là tai họa thì là cái gì?

Mỗi khi khách hàng đến chỗ bọn họ đưa ra yêu cầu, nếu là nam thì đều bị mê hoặc đến si ngốc, nếu là nữ thì lập tức biểu lộ ra vẻ mặt háo sắc, những lúc như thế, ông chủ của cô chỉ cần nở nụ cười rạng rỡ, dùng cái lưỡi ba tấc của mình khiến những kẻ đó phải ngoan ngoãn nghe lời.

Trời sinh anh có năng lực như thế, có thể thoải mái điều khiển bất cứ người nào, chỉ nói đơn giản mấy câu thôi đã làm cho người ta lập tức phải vì anh mà thân tâm đào phế. (thân tâm đào phế: thật lòng yêu thương, lấy hết tấm lòng, tim gan phổi ra.)

Giống như cô vậy, rõ ràng đã vô số lần hạ quyết tâm, nhất định phải từ chức đi tìm một công việc đứng đắn khác, nhưng mà vừa chạy đến văn phòng, nhìn thấy nụ cười sáng lạn rực rỡ của anh, cô liền cắn răng mặc cho ánh nắng mặt trời rơi xuống chói chang trên đỉnh đầu, quay đi tìm mèo chó cho khách.

Mồ hôi rơi như mưa, cô vừa đi vừa thầm mắng trong lòng, vì sao dạo này Đài Bắc nhiều chó mèo đi lạc thế? Không thấy tầm hơi bất cứ con nào, chúng nó cũng không phải là người, tìm cái gì mà tìm chứ? Nhưng ông chủ của cô lại thường xuyên thích tiếp nhận mấy vụ kiểu này, trừ bỏ bất gian thì chính là đi tìm chó, tìm mèo bị lạc.

Người đàn ông này thậm chí còn thích xem cái loại tiết mục bắt kẻ thông dâm trên giường hết sức rẻ tiền mà mấy nhà biên kịch giả tạo hay thích, thật sự là không còn gì để nói với cái tính cổ quái của anh ta mà.

Trịnh Lệ Trịnh thực sự muốn ngửa mặt lên trời thở dài.

Rõ ràng là thuận lợi bất gian tại giường xong rồi, nhiệm vụ của bọn họ cũng xem như đã hoàn thành viên mãn rồi a, thế nhưng lần nào ông chủ của cô cũng nhất quyết phải xem diễn cho hết mới chịu lưu luyến bỏ về.

Giống như bây giờ vậy, người vợ hợp pháp dạy dỗ con hồ ly tinh một trận xong liền đánh tới chỗ ông xã của mình, người đàn ông đáng thương hơn bốn mươi tuổi, quần áo còn chưa kịp mặc đã bị xử lý tới bời, thịt béo trên người cứ run lên bần bật, chặt vật né trái né phải để tránh móng vuốt của bà vợ.

Tiếng Trung Quốc, tiếng Đài Loan hỗn loạn, trộn lẫn vào với nhau, tiếng gào thét mắng mỏ âm ỉ không dứt mà cũng khiến ông chủ của cô nhìn đến mê mẩn, rốt cuộc đây là cái thế giới điên cuồng gì chứ?!

Đáng tiếc, “vui quá hoá buồn”, những lời này chính là hình dung tốt nhất về ông chủ của cô bây giờ. Cô gái bị đánh thê thảm vốn dĩ đang cúi đầu rúc vào một bên khốic thúit thúit, sau đó không biết bị cái gì kích thích thần kinh, bật dậy nắm lấy cái gạt tàn trên tủ đầu giường ném về phía bà vợ đang điên cuồng cào cấu đằng kia.

Trên đời này quả thực không khéo không thành sách, vừa hay người vợ đang túm cổ chồng mình thấy được nên nghiêng đầu né tránh, đẩy ông ta ngã xuống giường, mà cái gạt tàn thủy tinh thì cứ thế nặng nề trực tiếp bay thẳng vào đầu kẻ đang vui vẻ đứng xem diễn bên cạnh.

“Bốp” một tiếng, lần này thật đúng là chuẩn a.

Khuôn mặt xinh đẹp yêu diễm của ông chủ lần đầu tiên vụn vỡ trước mặt cô.

“Ngồi ổn định”. Mệnh lệnh lạnh lùng vang lên cùng vẻ mặt kết sương khiến người ta lạnh lẽo.

“Đầu không cần nâng cao như vậy!”

Điều này chỉ sợ khó mà làm được a, nhất là khi đứng trước mặt anh bây giờ là một đại mỹ nhân như vậy, Thẩm Luật tự nhận mình làm không được.

Lần đầu tiên Thẩm Luật nhìn thấy Hạ Thẩm Đồng, anh đột nhiên cảm thấy rất muốn huyết sáo lên, mà trên thực tế, anh thối thật, bởi vì bất cứ ai nhìn thấy mỹ nữ như thế cũng sẽ không tài nào nhịn được.

Đôi mắt xinh đẹp của anh tràn đầy hứng thú đánh giá mỹ nhân trước mắt, trong lòng âm thầm khen ngợi. Trên đời này phụ nữ phải như vậy mới đáng yêu chứ. Nhìn qua đã thấy giống bà chị Thẩm Kiều của anh rồi, vừa xinh đẹp vừa cuồng dã, gợi cảm.

Là một mỹ nữ có hơi thở lạnh lùng như băng giá.

Mái tóc đen được cột đơn giản thành đuôi ngựa, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn, mượt mà. Mặc dù hiện tại anh nhìn gần như vậy cũng không thấy một chút tỳ vết. Ánh nhìn của cô khiến người khác phải trầm mê bên trong, hai tròng mắt đen như ánh trăng sáng rọi trong màn đêm, vừa ôn nhu lại dịu dàng khiến ánh mắt anh không sao dứt ra được. Tầm mắt di dời xuống dưới, nhìn chăm chú đôi môi khê nhếch lên, đỏ tươi và ướt át, rõ ràng là một đôi môi lạnh đậm nhưng anh lại cảm thấy gợi cảm khô sao hiểu nổi.

Cặp môi của cô hơi hơi no đủ, quả thực rất thích hợp để hôn môi, không biết cảm giác khi hôn lên môi cô có tốt như trong tưởng tượng của anh không nhỉ?

Chẳng qua là, Hạ Thấm Đồng đối với phản ứng ấy của anh, một cái liếc mắt cũng không thèm để ý tới, chỉ nhẹ vỗ vỗ trán anh, quan sát trái phải một chút rồi nhàn nhạt thốt ra ba chữ: “Hai mươi mũi.”

Ngón tay cô vừa tinh tế vừa non mềm, lòng bàn tay đặt trên da anh có cảm giác hơi lạnh lạnh, lần đầu tiên trong cuộc đời, Thấm Luật bị một người phụ nữ đụng chạm đơn giản đã thấy như có dòng điện chạy qua thân thể mình.

Nhưng mà hai mươi mũi? Cái gì hai mươi mũi? Anh vẫn còn đang suy nghĩ thì sự đau đớn truyền từ trán đã đánh gãy nó ngay lập tức: “Đáng chết...này, cô nhẹ nhàng một chút a!”

Mộng đẹp trực tiếp bị phá, mỹ nhân bằng sơn cơ nhiên dùng kim khâu lên khâu xuống trên trán anh, trên đời này còn có chuyện nào hoang đường hơn thế này nữa hay không chứ?

“Kêu cái gì?” Hạ Thấm Đồng nhú mày, ngón tay tung bay, động tác nhanh chóng lại gọn gàng, kim may cứ thế xuyên qua làn da, máu cũng đã chảy ra rồi mà ngay cả lông mày cô cũng không nhăn lại chút nào.

“Trịnh..... Lệ..... Trinh!” Tiếng nói nam tính dễ nghe của Thấm Luật khó có lúc rống to lên đầy mất bình tĩnh như vậy.

Hừ, đáng đời anh! Bởi vì mê mẩn xem chuyện náo nhiệt mà bị người ta ném cho vỡ đầu, đây quả thật đúng là chẳng vinh quang chút nào.

Khi ấy, trợ lý Trịnh Lệ Trinh của anh hiếm khi được lúc thét chói tai liên tục, sau khi khôi phục lại chút lý trí liền ra về bình tĩnh nói: “Ông chủ, chị họ của em ở gần đây, chị ấy sẽ giúp anh xử lý miệng vết thương, so với việc đi bệnh viện sẽ nhanh hơn nhiều.”

Nói không sai, nhất là khi cặp đôi này đang yêu đương vụng trộm, vì muốn tránh tai mắt kẻ khác mà chạy tới tận nơi hẻo lánh xa xôi để thuê phòng, bây giờ mà quay về nội thành sẽ mất rất nhiều thời gian, chỉ sợ đến lúc đó máu của anh đã sớm chảy hết rồi.

Vì thế anh liền đi theo trợ lý của mình đến nhà chị họ của cô nhờ xử lý vết thương hộ.

Sự thật chứng minh, cô nàng trợ lý này của anh tới giờ đều không hề đáng tin chút nào! Nghĩ sơ qua đã biết, cô tự xưng mình là sinh viên giỏi mà làm đổ chén trà cũng có thể đổ lấy sang máy tính làm áy trong văn phòng bị hư, tìm chó tìm mèo lúc nào cũng không đúng con mà người ta cần, theo dõi kẻ khác thì nhập tâm tới mức chính mình cũng lạc đường luôn...Người mơ hồ như vậy, lời nói ra sao tin được chứ?!

Cuối cùng, anh chỉ có thể oán trách chính mình, đầu óc nhất định là bị ném đến hỏng rồi mới tin chuyện ma quỷ của nhà đầu kia.

Mà về mặt ấy chỉ bằng một câu của mỹ nữ đã hoàn toàn trở nên thất sắc...

“Cái gì? Không có thuốc gây mê? Đây, điều này sao có thể! Tôi sẽ đau chết mất.”

“Đàn ông con trai ai lại sợ đau?” Cô nàng xinh đẹp vừa khiến cho Thấm Luật thất thần giờ khắc này lại khiến cho anh cảm thấy kinh sợ bởi vì cô bày ra đủ loại trang bị nhiều đến mức dọa sợ cả một người thanh niên cường tráng ấy chứ.

Chiếc kéo sắc lạnh lẻo, ống kim tiêm đáng sợ, còn có cả những cuộc chỉ đang khâu lại trán anh, dao nhỏ sắc bén và một đồng lớn những dụng cụ hải hùng khác, nói thật, Thấm Luật anh lớn đến từng này, lần đầu tiên bị dọa sợ đến vậy!

“Miệng vết thương nhỏ thế, chỉ khâu có hai mươi mũi, nhaoáng cái là xong, không cần lãng phí thuốc gây mê làm gì!” Giọng nói thốt ra theo từng đường kim khâu hạ xuống, vì thế mới hình thành cục diện trước mắt như vậy.

Đau, thật sự là đau quá ! Ai đã quy định đàn ông nhất định phải nhịn đau trong lòng, không thể kêu lên cơ chứ? Thấm Luật bây giờ cảm thấy xúc động đến độ muốn giết người.

Ở cửa, một cái đầu tròn vo ló vào nhìn, kia không phải cô trợ lý bé nhỏ của anh sao?

“Ông chủ, anh đừng kêu nữa, tay nghề của chị họ em siêu tốt, mọi người ai cũng đều nói tốt cả mà.”

“Cái gọi là mọi người của cô nhất định chưa bao giờ biết tốt thật sự là cái điều gì hết!” Chết tiệt, loại đau đốn trên da thịt này anh chỉ thể cắn răng nhịn xuống dưới mà thôi! Bằng không có thể làm sao bây giờ? Cũng đã khâu được một nửa rồi, nếu bây giờ muốn cô ấy dừng tay thì chẳng phải những đau đốn lúc trước đều thành lãng phí hay sao?

“Sao anh lại so đo như vậy chứ, em đã xin rất lâu, chị họ mới đồng ý khâu vết thương giúp anh đấy, bằng không anh nhất định đã chảy hết máu mà chết.”

Làm gì khoa trương đến vậy chứ? Anh cau mày, lần đầu tiên cảm thấy tính tình tốt đẹp của mình sắp bị cô trợ lý này làm cho tức đến chết.

Đôi mắt đen nhẹ nhàng đảo qua sau đó quay lại, dừng ở phía trước.

Trời ạ! Cô nàng tên Hạ Thấm Đồng này, tuy rằng lạnh như băng nhưng đáng người lại nóng bỏng đến không ngờ... Áo sơ mi trắng đơn giản phối hợp với quần đen, vì là mùa hè nên chất liệu vải có vẻ mỏng, nhất là khi nó còn mang màu trắng, khi cô nâng cánh tay lên liền có thể thấy được bộ ngực no đủ bên dưới, mà vị trí đang ngồi của anh có tầm mắt vừa vặn song song với nó, thật sự là hưởng phúc mà.

Hạ Thấm Đồng không hề phát hiện ra ánh mắt nóng bỏng của anh, cô bây giờ chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành công việc này, nếu không phải em họ cứ đau khổ cầu xin, căn bản cô sẽ không nghĩ tới việc kiếm tiền trong thời gian nghỉ ngơi đâu.

Đặc biệt khi cô biết được nguyên nhân người đàn ông này bị thương thì càng không muốn đem thời gian và sức lực của mình lãng phí trên người kẻ cao ngạo ấy, nhưng mà vẻ mặt sắp khóc của em họ lại khiến cô mềm lòng.

Tuy rằng cô có rất nhiều anh chị em, còn có cả anh em con chú con bác, nhưng trời sinh cô đã tính tình lãnh đạm nên không quá thân thiết với mấy người bọn họ, chỉ có cô em gái Trịnh Lệ Trinh này là thích đeo bám lấy cô, cho nên khi Lệ Trinh muốn nhờ cô giúp đỡ, Hạ Thấm Đồng đương nhiên không thể nào từ chối được, chỉ còn cách rước lấy người đàn ông kia thôi.

Loại chuyện này quả thật không thể nói gì nổi! Một văn phòng thám tử chuyên đi bắt gian, mà ông chủ của nó trong lúc làm việc lại vì quá mức hưng phấn xem người ta diễn tuồng đánh ghen mà bị đập trúng đầu, thực không thể tưởng tượng được.

Quả nhiên chính là một gã bại hoại[1] mà! Một người đàn ông có vẻ ngoài xinh đẹp như vậy, vừa nhìn thấy đã biết ngay không phải kẻ tốt lành gì, ấn tượng ban đầu đã không tốt, giờ lại càng kém hơn.

Phát hiện ra người đàn ông này giờ vẫn luôn miệng oán giận lại im lặng khác thường, cô cúi đầu nhìn theo tầm mắt của anh, kẻ chết tiệt này cư nhiên...cư nhiên đang...

“A”

Anh kêu lên một cách thảm thiết, giờ phút này tiếng kêu ấy nghe qua cảm thấy vô cùng sáng khoải, Hạ Thấm Đồng sung sướng dùng sức rút cây kim nhỏ, lại một lần nữa đâm vào làn da kia.

“Cô không thể nhẹ tay hơn một chút sao?” Thấm Luật cảm thấy thời điểm mình bị ném trúng đầu cũng không đau đến như vậy! Thật nghi ngờ không biết cô nàng này có biết cách xử lý tốt miệng vết thương hay không nữa?

“Anh không phải muốn nhanh chóng khâu cho xong à?” Cô nhướn mày. “Càng nhẹ nhàng càng chậm.”

Trước đây chắc chắn anh đã chọc nhâm phải yêu nữ này! Thẩm Luật cắn răng, tay nắm lại thành nắm càng thêm chặt, cổ nhin cơn đau đến tê tâm liệt phế, quá rõ ràng, cô gái ác độc kia chắc chắn đang muốn chinh anh, về phần nguyên nhân thì lúc này anh tạm thời còn chưa rõ được.

Nhưng mà không có cách nào khác, ai bảo da thịt của anh vẫn còn đang nằm trong tay cô chứ. Không thể không cúi đầu a.

Rất cực, quá trình khâu vết thương cũng kết thúc, Hạ Thấm Đồng cấp tốc thu dọn xong dụng cụ, vội vã chạy lấy người. Mà Thẩm Luật vẫn còn đang ngồi đờ ra trên ghế dựa, toàn thân đầy mồ hôi! Không có gây tê đã trực tiếp bị khâu hai mươi mũi, hơn nữa thao tác còn thô lỗ, đau đớn như vậy người bình thường không thể nào mà tưởng tượng được.

Anh cảm giác rằng nanh bị mình cắn chặt đã sắp rớt đến nơi, lý trí trong đầu vừa kéo lại một chút, Thẩm Luật cố gắng bảo trì sự tỉnh táo còn sót lại, không muốn tiếp tục ngất xỉu đầy mắt mặt nữa.

“Ông chủ!” Một cái đầu xù lại thò vào dò xét lần nữa. “Ổn rồi chứ ạ? Thật đúng là nhanh ghê.” Cô cười nịnh nọt đến gần anh. “Anh thấy thế nào? Tay nghề của chị họ em rất tốt đúng không? Anh nhìn mà xem, đường khâu rất xinh xắn đấy nhé!”

“....”

“Xong việc rồi thì chúng ta đi thôi, chị họ em không thích có người lạ ở trong nhà mình quá lâu đâu.” Cô vươn tay muốn đỡ ông chủ nhìn qua không còn chút sức lực nào của mình dậy.

Thẩm Luật lắc đầu, chậm rãi đứng lên, thể lực của anh xưa nay không tồi, cho dù phải chịu loại đau đớn thấu tim can này thì vẫn có thể chống đỡ được

“Chị của cô công tác ở bệnh viện nào?” Anh nhất định phải nhắc nhở chính mình, sau này vĩnh viễn không nên tới chỗ đó khám bệnh! Thật là, ngay cả loại bác sĩ như này cũng có, bệnh viện đó còn đáng tin cậy sao?

“Ủa, em chưa nói cho anh sao?” Trịnh Lệ Trinh tròn con mắt đầy ngạc nhiên lên.

“Nói cái gì?” Anh nhắc chân lên, đi về phía cửa. “Cô ta thế nào mà ngay cả thuốc gây mê đều không có chứ?” Đã làm nghề giải phẫu thì đồ dùng này họ đều cần phải chuẩn bị đầy đủ hết, làm sao có thể thiếu thứ quan trọng như thuốc gây mê a!

“Không cần đâu.” Trịnh Lệ Trinh đi theo sau lưng anh trả lời.

“Làm sao có thể không cần?” Làm ơn đi, đây là thứ quan trọng nhất đó, có người hiện đại nào bây giờ chịu mổ mà không cần thuốc gây mê đâu? Thật sự là nói đùa.

“Bởi vì những người bị khâu đều không cảm thấy đau cho nên đương nhiên không cần rồi.” Cô xua tay, vẻ mặt hết sức đúng tình hợp lý.

“Không biết đau?” Anh dừng phắt lại, cúi đầu nhìn cô, “Vì sao?”. Trên đời này vẫn còn loại người mổ không cần gây tê à? Bị mất cảm giác đau chắc?

“Bởi vì đều đã chết cả rồi thì làm sao có thể đau được chứ?”

Trước mắt Thẩm Luật bỗng tối sầm, trượt chân một cái, may mắn anh phản ứng đủ nhanh, kịp thời đưa tay chống vào bức tường phía sau mới có thể ổn định cơ thể. “Cô vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa xem?” Cái gì chết hết rồi? Cái gì không biết đau?

“A, thì ra anh không biết à, chị họ của em là người hóa trang cho thi thể trong nhà tang lễ đấy!”

“Cô vừa nói cái gì?” Từng chữ từng chữ được Thẩm Luật thốt ra qua từng kẽ răng, nghe hết sức hung bạo.

“Anh không nghe rõ sao?” Cô gật đầu, nghiêm túc giải thích lại. “Người hóa trang cho thi thể trong nhà tang lễ chính là những người chuyên môn giúp trang điểm cho những người đã chết...”

“Trịnh Lệ Trinh, tôi phải giết cô!”

oOo

Hạ Thắm Đồng rất hài lòng với công việc hiện tại của mình, nói thật không phải chứ cô đây là người rất nhiệt tình với nhiệm vụ, trong công việc mà nhiều người thấy là hết sức kinh khủng này, dùng cô mà nói thì chỉ có hai chữ đủ để hình dung, đó chính là: tôn trọng.

Đúng vậy, chân chính tôn trọng! Tôn trọng đối với người đã khuất, tôn trọng đối với công tác của mình.

Tuy rằng công việc này trên cơ bản là yêu cầu nhân viên phải đợi lệnh hai mươi tư giờ, hơn nữa ở trong mắt đa số người, nhiệm vụ ấy khiến cho họ cảm thấy rất khủng bố, cho dù tiền lương thật sự không ít nhưng những người chịu làm không có mấy ai, nhất là những cô gái trẻ tuổi thì càng thiếu.

“Thắm Đồng, bác đã nói với cháu rồi, anh chàng trẻ tuổi kia thực sự không tồi đâu, vừa mới từ nước ngoài trở về, nghe nói làm ở viện khoa học Tân Trúc, chính là cái công ty khoa học kỹ thuật cao cấp ấy! Người ta bộ dạng anh tuấn tiêu sái, tính tình cũng tốt, hai người nhất định có thể trò chuyện rất hợp với nhau, tin tưởng bác A Thủy đi, không sai chút nào đâu!” Lời vừa nói xong, lại nâng tay làm một động tác thành thực, lớp phấn trong hộp cứ thế rớt xuống bên dưới như làn tuyết trắng.

Hạ Thắm Đồng không nói gì, cúi đầu tiếp tục làm việc... Hôm nay người cần phục vụ là một cô gái trẻ nhảy từ tầng lầu ba mươi xuống, mới chỉ có hai mươi tuổi mà thôi, vẫn còn quá trẻ, chỉ bởi vì thất tình mà lựa chọn con đường không có lối thoát ấy, chết ngay tại chỗ.

Từ cái độ cao ấy nhảy xuống có lẽ cũng cần rất nhiều dũng khí. Nếu như đã có dũng khí đi tìm cái chết, vì sao lại không thể dành ra một chút để tiếp tục sinh tồn chứ?

Về mặt vẫn còn đọng đầy máu tươi đã được cô nhẹ nhàng lau sạch, làn da đã sớm rách nát, bị hủy hoại không ra hình gì cũng được Hạ Thắm Đồng từng chút từng chút khâu lại, đánh thêm một lớp phấn, thoa chút son nước vào khiến dung nhan tái nhợt trở nên xinh đẹp hơn trước, gương mặt vụn vẹo cũng đã khôi phục lại được sự bình thản như đang ngủ say.

Cô đã từng học qua khóa huấn luyện chuyên nghiệp cho việc hóa trang thi thể, hơn nữa đi làm ở đây đã được hơn ba năm, tay nghề mỗi lúc một nâng cao, năm nào cũng gần như bận rộn đến tối mịt tối mui, không có cả thời gian nghỉ ngơi, mỗi ngày đều mệt tới mức tay muốn rút gân, nhưng mà khi nhìn thấy số tiền trong sổ tiết kiệm tăng lên rất nhiều thì cô lại cảm thấy thật vui vẻ.

Công việc này thật không tầm thường, trước mắt mà nói, cô thấy rất vừa lòng, trừ bỏ thì thoảng những bác đồng nghiệp ồn ào quá mức như bác A Thủy vậy.

Năm nay bác gần bốn mươi tuổi, vì nuôi dưỡng ba đứa con học hành đến nơi đến chốn, bác A Thủy công tác tại đây đã sắp được hai mươi năm, kinh nghiệm phong phú, tay nghề thuần thực, chẳng qua quá mức nhiệt tình.

Từ lúc Hạ Thắm Đồng đến đây công tác, bác A Thủy liền thường xuyên muốn giới thiệu cho cô những anh chàng thanh niên tài tuấn, thật ra là vì bác thương cho cô tuổi còn trẻ đã phải đến chỗ này làm công việc như vậy, cũng rất thích tính tình an tĩnh cẩn trọng của cô, không như những cô nàng bây giờ, ai nấy đều quá mức khoe khoang và kiêu ngạo.

Phải giống như Hạ Thắm Đồng mới đúng là cô gái tốt, gương mặt vẻ ngoài dễ nhìn như vậy, tính cách lại điềm tĩnh, không cười về nhà giúp chồng dạy con thì thật sự là tổn thất rất lớn cho cánh đàn ông, cho nên Lâm A Thủy luôn muốn làm mai mối cho cô, để cô nhanh chóng kiếm được một cái phiếu cơm dài hạn, rồi khỏi công việc này, dù sao cũng mới chỉ là một cô gái trẻ hai mươi lăm tuổi, cả ngày phải đối mặt với người chết, thời gian quá lâu sẽ ảnh hưởng không tốt lắm.

Hạ Thắm Đồng hoàn thành công việc xong, cô vươn tay kéo tấm vải để thay đồ cho cô gái kia nhưng vẫn không cách nào thoát được thanh âm của bác A Thủy. Bà vẫn đang không ngừng lải nhải rằng nhà trai có bao nhiêu vĩ đại, bao nhiêu tốt đẹp, nói cô nên ra ngoài gặp mặt làm quen thử xem, phụ nữ nhân lúc thanh xuân nên đi tìm kiếm tình yêu đích thực ỳnh, qua vài năm nữa, chỉ sợ đàn ông tốt đều bị tha đi hết rồi.

Cô vẫn trầm mặc như trước, đây là tính tình trời sinh đã vậy, không thích tiếp xúc cùng với quá nhiều người, cô chỉ thích an tĩnh làm việc một mình, an tĩnh sống, đối với tương lai, cô có kế hoạch của riêng mình, tuy rằng biết bác A Thủy là thật tâm đối tốt với mình, muốn để cô có được cuộc sống thoải mái hơn nhưng Hạ Thắm Đồng vẫn không có cách nào tiếp nhận được.

Trên người cô vẫn còn khoản nợ gần ba trăm vạn. Nhân viên công ty khoa học kỹ thuật Tân Trúc sao? Đầu năm nay công việc này coi như là không tồi, nhưng mà bây giờ tài chính thế giới đang không ngừng suy thoái, rất nhiều người chỉ còn lại có cái danh hiệu để mà hù dọa người ta mà thôi, còn tiền thì một xu cũng không lấy được.

Gần năm năm gian khổ, cô đã sớm quyết định, tương lai nhất định phải gả ột kẻ có tiền, triệt để thoát khỏi những tháng ngày lo lắng vất vả kiếm tiền từng bữa một thế này, đơn giản là bởi vì cô có một thằng em trai chuyên môn đi gây chuyện...

Cô đáng lẽ phải có một tương lai đầy tiền đồ, làm cho người ta phải ca ngợi, nhưng năm hai mươi tuổi đã xảy ra một chuyện khiến mọi thứ tan vỡ. Hạ Vi Đồng tuổi trẻ bồng bột đánh nhau với người ta, đánh đến gãy chân đối phương, không ngờ kẻ đó là người trong giới xã hội đen, trực tiếp đòi năm trăm vạn bồi thường.

Cha mẹ của cô đều là giáo viên tiểu học bình thường, lấy đâu ra năm trăm vạn bây giờ?

Thất bính bát thất*, ngay cả tiền lẻ cũng không đủ, nhưng nếu không trả hết tiền, đối phương sẽ lấy mạng Vi Đồng. Hạ Vi Đồng là con trai duy nhất của Hạ gia nên được cha mẹ hết sức cưng chiều, cho dù chiều đến độ gây ra tai họa ngập đầu nhưng vẫn được yêu thương không cách nào dứt bỏ.

(*Thất bính bát thất, nguyên văn 七上八下, tứ không dịch ra được nghĩa chính xác nhưng có thể hiểu nghĩa là chấp ghep, tìm kiếm khắp nơi. Ý tức là cha mẹ chị Hạ phải tích góp, xoay xở đủ kiểu mà vẫn không đủ tiền.)

Không còn cách nào khác, qua chút quan hệ, mẹ cô rốt cuộc cũng tìm được một người bạn tốt hồi trung học, giờ là chủ của một công ty, nhờ họ ỉnh vay mượn, tuy rằng tiền lời hàng tháng rất cao nhưng ít nhất có thể bảo trụ được một cái mạng cho cậu quý tử của nhà họ Hạ.

Mà Hạ Thấm Đồng cũng vào năm ấy, chưa học xong năm thứ hai đại học đã phải ra ngoài tìm việc.

Cô hẳn là nên cảm kích cha mẹ vì đã không ép mình nhảy xuống biển, tuy rằng hai người luôn trọng nam khinh nữ nhưng ít nhất vẫn còn đối đãi với cô như con gái của mình, cho nên mặc dù hai người không nói gì, cô vẫn biết việc học kia không thể tiếp tục được nữa, cô nên đi ra ngoài làm việc để giúp gia đình trang trải nợ nần.

Năm ấy cô vừa mới hai mươi, không có bằng cấp cũng không có kinh nghiệm công tác, muốn tìm được một công việc là cực kỳ khó khăn. Mỗi ngày cô đều làm rất nhiều công việc, sáng sớm đi đưa báo, đưa sữa, ban ngày ở trong công ty làm tạp vụ, buổi tối còn làm phục vụ ở nhà hàng. Mỗi ngày chỉ có thể được ngủ ba, bốn giờ, mệt đến ngay cả đứng cũng không vững nữa.

Về sau, nhân duyên kỳ ngộ, cô đến với nơi này, cuộc sống cũng theo đó mà yên ổn.

Nơi này tiền lương cao, mà cô thì không hề buông tha bất cứ cơ hội nào để kiếm thêm tiền hết. Bằng vẻ ngoài xuất sắc của mình, thi thoảng Hạ Thấm Đồng có thể đi làm người mẫu triển lãm xe hay người mẫu ảnh, tiền thu về được cũng không hề ít.

Vài năm sau, nợ của nhà cô đã giảm xuống chỉ còn một nửa.

Sợ mệt, sợ nghèo, sợ vất vả, cô đã sớm hạ quyết tâm, tương lai mình nhất định phải gả ột kẻ có tiền để không bao giờ phải sống trong lo lắng nữa.

Nói cô thực tế cũng được, hám giàu cũng không sao, Hạ Thấm Đồng cô chính là một cô gái bình thường nhất trên thế gian này, không phải tiên nữ, càng chẳng phải kẻ có khí chất thoát tục gì, những lúc bị cuộc sống khổ cực ép đến không sao thở được, cô luôn mong mình có thể thoải mái được một chút.

Về ngoài xinh đẹp của cô đương nhiên cũng đưa tới không ít những cậu công tử nhà giàu theo đuổi, nhưng một số người đã sớm bị công việc của cô dọa chạy, số còn lại không bị dọa thì lại làm cho cô thấy rất chướng mắt.

Bây giờ những kẻ vừa có tiền vừa có thế, trừ bỏ sống phóng túng ra thì cái gì cũng không có, tuy rằng cô luôn một lòng muốn gả vào nhà giàu sang nhưng cũng biết rằng nhà giàu thì lắm hoàn khổ(Quần lụa mịn. Chỉ quần áo đẹp của con em nhà quý tộc ngày xưa, sau mượn chỉ con em nhà giàu sang), cô không thể làm được cái loại phụ nữ hám của chỉ biết nhìn đến tiền như thế, ít nhất cũng cần phải xem qua nhân phẩm của họ đã.

Yêu cầu cao như vậy nên Hạ Thấm Đồng năm nay đã hai mươi lăm tuổi mà vẫn không hề quen với bạn trai nào hết.

Tuy rằng những người xung quanh cũng hay giới thiệu cho cô một vài người, mà cô cũng không thiếu kẻ theo đuổi nhưng thể giới tình cảm của cô vẫn luôn luôn trống rỗng.

Đàn ông trên đời ai cũng đều nông cạn, háo sắc như nhau, giống người đàn ông ngày đó cô đã gặp.

Nghĩ đến người được em họ mang đến nhờ xử lý vết thương ngày ấy, trong lòng cô lại dâng lên sự bức bối và phản cảm vô cùng, bộ dáng anh ta nhìn chằm chằm vào cô phảng phất như khi ấy cô đang trần truồng vậy, ánh mắt đen thẳm sắc bén ấy khiến người ta cảm thấy rất đáng sợ.

Cười đến vô hại, cô vẫn không thích anh ta chút nào, may mắn mình không cần phải gặp lại anh ta thêm lần nào nữa, vĩnh viễn cũng không cần gặp lại.

[1]bại hoại: Nguyên văn là sắc phôi( ), tức là những kẻ bại hoại, làm những việc không đàng hoàng, gần nghĩa với côn đồ, lưu manh.

Cảm ơn sự giúp đỡ của ss Elvie Yuen.

Momo: Há há, đọc xong chương này bạn thật sự muốn chết vì cười =))

2. Chương 2

Edit: Shiyu

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Lần thứ hai nhìn thấy Hạ Thấm Đồng rất ngoài ý muốn, là một chuyện ngoài ý muốn mà Thấm Luật hoàn toàn không dự đoán được.

Anh ngồi ở một góc trong quán cà phê, mặc dù bị những hàng cây trang trí cao to che khuất đi bóng dáng nhưng lại có thể giúp anh thuận tiện quan sát được hết tình hình trong quán. Thấm Luật rất vừa lòng với vị trí này, nhất là khi anh đang theo dõi người ta, vừa vặn có thể nhìn rõ nhất cử nhất động của họ lại không khiến cho người khác hoài nghi mình.

Vẫn là nhận lời đi bắt gian, người yêu cầu nghi ngờ chồng của mình ở bên ngoài mèo mỗ, nhờ anh đi theo dõi, thu thập chứng cứ giúp, mà quả thực hai ngày nay, anh đi theo ông ta đã thu được không ít ảnh chụp.

Qua ngày hôm nay là anh có thể hoàn thành viên mãn nhiệm vụ của mình rồi, dù sao đối với một người phụ nữ đã có ý định ly hôn, chỉ cần có những tấm ảnh chụp này cũng đã đủ trình ra trước tòa, không cần nói nhiều lời đã có thể tanhg cuộc được rồi.

Có lẽ anh nên tính tới việc thông báo cho người ủy quyền tự mình tới bắt gian thì hơn, để vụ này có thể kết thúc tốt đẹp nhất có thể, chẳng qua lần này anh phải đứng ở một nơi an toàn mà xem diễn, điểm này là hết sức quan trọng.

Nghĩ đến đây, Thấm Luật không tự chủ được vươn tay sờ sờ vết sẹo trên thái dương mình, một tháng qua, chẳng hiểu sao anh lại tự giác hình thành thói quen ấy, tuy rằng cô nàng trợ lý của anh có nói tay nghề Hạ Thấm Đồng rất tốt, nhưng vết sẹo do hai mươi mũi khâu này để lại cũng không hề nhỏ, may mà làn da của anh có màu đồng khỏe mạnh nên vết sẹo cũng không mấy rõ ràng.

Nhưng mà vết sẹo này lại làm cho anh có cảm giác, không phải ở trên mặt mà là ở trong lòng, mỗi lần vuốt lên vết thương, anh đều nhớ đến người con gái đã khiến tâm tư mình lay động đó.

Lúc ban đầu, thứ đánh động lòng anh chính là dung mạo của cô! Thật xinh đẹp, Thấm Luật không phủ nhận mình thích thưởng thức phụ nữ, nhất là những người phụ nữ xinh đẹp giống như Hạ Thấm Đồng vậy, xem ra số người động tâm với cô hẳn là không ít.

Vẻ đẹp của cô giống như một bông tuyết, chói mắt mà không thể thiếu đi sự sắc sảo cần có.

Trong cuộc sống của Thẩm Luật luôn có một người mẹ yêu thương anh vô cùng, cho dù cha anh có nghiêm khắc đến đâu thì cũng thương yêu anh không hề kém mẹ.

Càng không cần kể đến từ lúc còn học mẫu giáo có bao nhiêu tiểu nữ sinh quỳ gối trước mặt anh, không nói quá lên chứ, từ bà cô quét rác đến đứa trẻ còn ngậm núm vú trong miệng đều thích anh vô cùng đấy.

Nhưng mà Hạ Thẩm Đồng lại không thích anh!

Trực giác của Thẩm Luật cho tới bây giờ đều cực kì chính xác, ngay từ lần gặp mặt đầu tiên, ánh mắt nhàn nhạt liếc qua đã cho thấy mỹ nhân đó không hề thích anh rồi!

Quả nhiên, rõ ràng trán anh đã đổ nhiều máu đến mức sắp ngập cả tầng lầu rồi, cô vẫn còn làm như không thấy, đối với sự thỉnh cầu của em họ vẫn kiên quyết từ chối: “Nơi này không phải là bệnh viện, cũng không phải tổ chức từ thiện.”

Mặt anh đứng trước mặt cô gần như hoàn toàn mất đi hiệu lực, về sau cô nàng trợ lý nhà anh liền lôi kéo người đẹp bằng giá vào phòng bên cạnh nói chuyện một lúc, đến khi cô quay lại, mặc dù trên tay mang theo đồ cứu thương nhưng vẻ mặt vẫn khó chịu vô cùng.

Đúng vậy, vẻ mặt cô vẫn không chút biểu cảm như cũ, song anh có thể cảm giác được đằng sau cái lạnh như băng giá ấy là sự mất hứng vì bị làm phiền.

Anh muốn mở miệng cùng cô nói chuyện phiếm để làm dịu không khí, ai ngờ lại đối lấy một châm rồi một châm đâm vào da thịt, cái cô gái này, không ngờ lại dùng đến cách thức vừa tàn nhẫn vừa khôn khéo như thế để bắt anh ngậm miệng.

Đợi đến khi miệng vết thương được xử lý xong, ngay cả một câu dư thừa cô cũng không buồn nói, cứ thế xoay người bước đi, mà sau khi anh biết được công việc của cô thì lập tức bị dọa!

Thẩm Luật anh sống hai mươi bảy năm trên đời, chuyện có thể dọa được anh thực sự không nhiều lắm! Dù sao, anh ở Đài Bắc bắt đầu công việc thám tử đã năm năm, chuyện cổ quái, ngạc nhiên cỡ nào cũng đều đã trải qua, anh cũng là cái loại trời sinh gan to như vậy cơ mà!!!

Một người con gái nhỏ bé lại làm một công việc như vậy, quả thực đã khiến anh giật mình!

Bưng cốc lên, nhấp một ngụm cà phê nóng, không khí mát mẻ, lạnh lạnh, chất lỏng đen nhánh cứ thế cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể Thẩm Luật, hai thái cực khác nhau lại dung hợp một cách lạ kì khiến anh không khỏi chớp đôi mắt mơ màng, cảm nhận sự sảng khoái vui thích này.

Một ngày bình tĩnh lại thư thái như thế, trước mắt anh chỉ muốn hưởng thụ thật nhiều mà thôi.

Thẩm Luật là một vết đen của Thẩm gia, một vết đen trong ánh sáng, đối với điểm này, những ai hiểu biết về Thẩm gia đều nhất trí công nhận, ngay cả Thẩm Luật cũng chưa bao giờ phủ nhận, tuy rằng anh có một bà chị Thẩm Kiều mười phần ngang ngược, hoang dã, mười sáu tuổi danh tiếng đã lan xa, tính cách phóng đảng, xinh đẹp hút hồn nhưng lại luôn sinh sống ở Mỹ, vì thế ở Thẩm gia này anh mới là người được nhắc đến nhiều nhất...Nếu để tự mình hình dung thì anh nghĩ đó là nổi tiếng, còn để người khác nói thì, Thẩm Luật chính là một điều ngoài ý muốn của Thẩm gia.

Từ nhỏ anh đã lớn lên dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của cha, ở nhà mấy giờ phải rời giường, mấy giờ phải ăn cơm, mấy giờ phải dọn dẹp, mấy giờ được ra ngoài đều được sắp xếp thành một thời gian biểu cố định, hơn nữa khi dùng cơm không được nói chuyện, lưng phải thẳng lên, song song như cây thiết bản, thậm chí trong nửa giờ nhất định phải ăn xong.

Ông Thẩm cả đời sống trong quân đội nên đã sớm rèn luyện nên một ý chí cứng rắn như sắt thép và tính tình cực kì cố chấp, con cái của ông ngay từ nhỏ đã phải tiếp nhận loại tư tưởng quân nhân này, đây quả thực là một chuyện...vô cùng thống khổ.

Con gái thì tốt rồi, không cần phải dạy dỗ quá nghiêm khắc, vì thế Thẩm Kiều có thể ra nước ngoài học tập rất sớm, tự do tự tại không ai quản, nhưng Thẩm Luật thì lại không được.

Từ lúc lên năm, Thẩm Luật đã bị cha bắt buộc mỗi ngày phải chạy năm ngàn mét, còn phải làm đủ loại bài tập huấn luyện thể lực gian khổ hơn so với trong quân ngũ rất nhiều, tuy rằng nhờ những khổ luyện ngày ấy mà thời gian nhập ngũ anh sống rất thoải mái, nhưng mà từ nhỏ đã phải chịu loại tra tấn như thế, kẻ trời sinh yêu thích tự do như anh làm sao có thể chịu đựng được?

Cho nên từ nhỏ đến lớn, anh hay bị đánh phạt nhiều nhất!

Mỗi lần mắc phải những lỗi như trốn học, tán gái, về muộn rồi những chuyện vụn vặt trên vàng dưới cám linh tinh, Thẩm Luật đều bị cha phạt chạy ba ngàn mét, khi ấy, bà chị vô lương tâm nhà anh sẽ đứng ngay bên cạnh, vừa ăn táo vừa khúc khích cười nhạo anh không ngừng.

Mấy bài tập huấn luyện thể lực nặng nhọc cũng không phải hoàn toàn không có lợi ích gì, ít nhất hiện tại anh cũng có được một thân hình cơ bắp rắn chắc, dáng người cao lớn, tất cả đều là tiền vốn hùng hậu! Từ bé đến giờ, sức khỏe của Thẩm Luật cũng rất ổn, ngay cả một cái hắt xì cũng chưa từng đánh qua.

Nhưng mà, sống dưới chính sách áp đặt của cha, kẻ vô cùng yêu thích tự do, không ưa sự hối thúc như Thẩm Luật chỉ có thể nhẫn nhịn được đến khi tốt nghiệp đại học và làm việc trong văn phòng luật hai tháng mà thôi, sau đó anh nhất quyết không chịu nghe lời nữa!

Năm ấy sau khi đứng đầu khoa luật của trường đại học, cầm trong tay bằng tốt nghiệp sáng chói huy hoàng, Thẩm Luật dứt khoát cự tuyệt cơ hội được giáo sư đề cử đi Mỹ nghiên cứu, cũng không thèm để ý đến mệnh lệnh của cha già bắt về Nam phát triển sinh sống, cố chấp ở lại Đài Bắc mở một văn phòng thám tử tư, hưởng thụ hào quang làm nghề trinh thám! Cho dù sau đó cha già tức đến độ cùng anh đoạn tuyệt tình cha con, anh vẫn không chịu thay đổi ý nguyện ban đầu của mình.

Năm vừa rồi chị gái anh kết hôn, anh có về tham dự hôn lễ, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cha, anh biết ông vẫn chưa hề tiếp nhận sự phản nghịch của mình, bất quá ngấm lại, với cá tính cố chấp như của ông Thẩm thì chỉ e vài thập niên sau cũng chưa chắc đã tha thứ cho Thẩm Luật được; có điều, cả đời anh đã sống theo quy tắc và luật lệ của cha rồi, đi trên con đường đúng đắn hai mươi mấy năm liền đã là cực hạn, anh sẽ không bao giờ sống vì người khác nữa, anh muốn sống thoải mái theo ý muốn của mình, giống như bây giờ vậy, đây mới là cuộc sống khiến anh hài lòng.

Bản tính trời sinh thêm một chút tính tình bướng bỉnh không chịu nghe lời, một khi đã bùng nổ thì vĩnh viễn sẽ không chịu quay đầu.

Anh nhìn qua đồng hồ đeo tay một chút, người bị theo dõi đã ngồi ở trong quán cà phê được nửa giờ, chứng tỏ anh ta rõ ràng đang đi hẹn hò! Vương Trung Đạt này là quản lý của một tờ tạp chí, bộ dạng cũng tạm được, hơn nữa mới chỉ có ba mươi mấy tuổi, đúng là cái tuổi để lêu lổng ăn chơi, chỉ mới ba ngày mà bên người anh ta đã có không ít mỹ nữ vờn quanh, khó trách bà xã không chịu được bản tính phong lưu của chồng, chuẩn bị đòi ly hôn! Trên đời này, không phải cô gái nào cũng chỉ cần đàn ông lắm tiền là được.

Anh thấy sau khi Vương Trung Đạt nhận điện thoại liền bắt đầu sửa sang lại tóc tai và quần áo của mình, có lẽ người kia đã sắp xuất hiện.

Quả nhiên, năm phút sau, cửa thủy tinh của quán mở ra.

Cô gái vừa bước vào, ánh mắt của tất cả mọi người trong quán liền không hẹn mà gặp cùng hướng về phía cửa, rồi sau đó có tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, trong chốc lát tạo nên bầu không khí mơ màng tĩnh lặng hiếm có, giống như giữa bầu trời nóng rực ba mươi chín độ bị người ta hắt một thùng nước đá vậy, cả người cảm thấy thư thái và mát lạnh, sáng khoái đến tận cùng.

Cô cao khoảng một mét sáu mươi lăm, mái tóc đen tuyền, thẳng tắp xõa xuống bờ vai, không như các nữ sinh trung học thích ăn diện bây giờ, cô chỉ để lộ ra vầng trán đầy đặn và cái cổ cao cùng làn da tuyết trắng và đôi mắt trong như nước, càng nhìn càng thấy đẹp. Sống mũi cô cao thẳng, có vài nét kiêu ngạo trời sinh, còn có hai cánh môi tuyệt đẹp với những đường cong rõ ràng. Khuôn mặt cô sáng sủa, không hề trang điểm nên vô cùng tự nhiên. Một chiếc váy chiffon trắng nháy mắt đã khiến cho sự nóng cháy của mùa hè trở nên nhẹ nhàng và khoan khoái hơn, để lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp khiến người ta luyến tiếc phải dời tầm mắt của mình.

Một mỹ nữ với vẻ đẹp tự nhiên, cũng là một mỹ nữ với vẻ đẹp bằng giá, bởi vì toàn thân cô gần như tỏa ra bốn chữ duy nhất: “Đừng lại gần tôi!”

Mỗi khi cô nhếch môi, không chút tiếng động lan tỏa sự cấm kỵ này, cánh đàn ông xung quanh lại càng rục rịch hơn, cũng càng do dự hơn. Cô gái ấy, đẹp đến mức khiến người ta phải bốc cháy, nhưng vẻ mặt lạnh lùng bằng giá như sương kia lại khiến cho ngọn lửa đang hừng hực thiêu đốt trong tâm phụt tắt đông lạnh.

Thẩm Luật mân mê chén cà phê trong tay, song đôi mắt anh vẫn luôn dừng trên đôi chân thon dài xinh đẹp của cô... thật sự là mê người, dài như vậy, đẹp như vậy, thoát nhìn gợi cảm không thể chịu nổi, không biết được một đôi chân như vậy ôm lấy eo sẽ là cảm giác kích thích như thế nào đây?

Chỉ mới nghĩ như vậy thôi mà lửa dục từ dưới thân anh đã nổi lên bùng bùng phấn chấn, khiến làn khí mát lạnh quanh này giờ nhanh chóng mất đi công hiệu.

Người con gái ban nãy vẫn còn trong suy nghĩ của anh giờ lại đột nhiên bước ra với phong thái khêu gợi tuyệt vời như thế, làm sao anh có thể không nghĩ vẩn vơ được đây?

Hạ Thắm Đồng đứng ở lối vào, thấy nhân viên phục vụ chỉ biết đứng ngốc ở nơi đó nhìn chăm chăm mình, cô âm thầm thở dài, bởi vì tình huống này xuất hiện quá thường xuyên nên cô không thích ăn mặc quá xinh đẹp ra ngoài, chẳng qua hôm nay không thể tránh khỏi vì cô có việc cần phải thực hiện bây giờ.

Không trông cậy được gì vào nhân viên phục vụ, cô đảo mắt một chút quanh quán, nhanh chóng tìm được người hẹn gặp, đi về phía anh ta.

Khi Hạ Thắm Đồng dừng lại trước mặt, Vương Trung Đạt dường như mới tỉnh khỏi cơn mơ, đẩy bàn một cái, chập vọt đứng dậy kéo ghế cho cô, chào hỏi thân thiết: “Cô Hạ.”

Cô nói lời cảm tạ rồi ngồi xuống, trực tiếp tiến vào chủ đề. “Quản lý Vương, khi nào thì chúng ta có thể bắt đầu công việc?”

“Không vội, không vội, cô Hạ uống tách cà phê trước đi đã.” Anh ta vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới, vẻ mặt đắc ý vô cùng! Có thể không đắc ý sao? Giờ khắc này, không cần nhìn anh ta cũng biết, mọi đàn ông trong tiệm này đang hâm mộ mình đến chết đi được.

“Tôi không có nhiều thời gian để lãng phí.” Hôm nay cô vất vả lắm mới bỏ ra được năm tiếng đồng hồ, không muốn lãng phí nó để làm những chuyện vô nghĩa như vậy.

Người đẹp thì có quyền tùy hứng, huống chi người đẹp này còn là người anh ta đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể hẹn gặp được, Vương Trung Đạt không hề để ý đến sự vô lễ của cô. “Chúng ta trực tiếp đi thôi.”

Hai người đứng dậy, đi khỏi tầm mắt mọi người. Theo ngay sau bọn họ chính là Thẩm Luật với vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Anh không nghĩ tới, cô gái như Hạ Thắm Đồng lại có thể nguyện ý làm bên thứ ba, cùng Vương Trung Đạt đến khách sạn để thuê phòng.

Sau khi dùng mỹ nam kế hạ gục nhân viên tiếp tân của khách sạn, anh nhanh chóng có được tin tức mình cần. Thẩm Luật đứng trước cửa phòng 2715, đã 20 phút trôi qua rồi. 20 phút, có lẽ chuyện gì cần làm thì cũng đã làm xong! Dựa theo lẽ thường, lúc này anh nên sớm thông báo cho người ủy quyền tới đây bắt gian mới đúng, như vậy anh mới có thể thuận lợi hoàn thành công việc, thành công rút lui, thế nhưng chẳng hiểu vì sao anh lại cứ chần chờ không rút điện thoại ra.

Lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Thắm Đồng, anh thừa nhận mình có thiện cảm với cô, ban đầu chỉ là sự ngưỡng thức với vẻ ngoài xinh đẹp của cô, nhưng sau một hồi khâu khâu vấ vấ, cảm tình của anh đối với người con gái này liền trở thành vừa yêu vừa hận. Anh chưa từng gặp qua người phụ nữ nào độc ác như thế, xử lý miệng vết thương của người ta đến mức máu chảy đầm đìa mà một cái chớp mắt cũng không có. Về sau, khi biết rõ tính chất công việc của cô, anh càng kinh ngạc hơn, cô quả nhiên không phải một người phụ nữ tầm thường. Nhưng hôm nay, khi lần thứ hai nhìn thấy Hạ Thắm Đồng phong tình vạn chủng đi vào quán cà phê, anh đã động...không chỉ thân mình, mà còn động tâm!

Cô đứng ở đó, bỏ lại mùa hè nóng bức phía sau lưng, ánh mặt trời chói chang tỏa sáng trên cao nhưng đôi mắt cô vẫn trong xanh như nước hồ thu, giống như những dòng nước tan chảy từ những núi băng vạn năm

lạnh giá vậy, chậm rãi chảy qua tim anh, từng chút từng chút khiến toàn bộ cơ thể co rút đến từng lỗ chân lông một.

Thế mà+, cô lại là loại phụ nữ như thế, chấp nhận làm tình nhân của người anh đang bí mật điều tra, phát hiện này khiến Thẩm Luật vô cùng giận dữ! Người con gái cao ngạo ấy đáng lý ra không có khả năng chịu nhận địa vị thiệt thòi như vậy, song cô lại làm. Trong nháy mắt, hai chữ “thương thức” trong lòng Thẩm Luật dần lụi tàn.

Sự thất vọng này khiến Thẩm Luật lần đầu tiên vi phạm đạo đức nghề nghiệp của mình, lấy ra một thanh sắt nhỏ, nhẹ nhàng chuyển động linh hoạt vài cái, cửa phòng liền “cạch” một tiếng, bật mở.

Ngàn tưởng vạn nghĩ, song anh không thể nào dự đoán được, cảnh tượng khi mình vừa mở cửa ra lại trở thành như vậy.

Hạ Thấm Đồng xinh đẹp như một toà núi băng, dùng một cú quật hoàn mỹ qua vai khiến Vương Trung Đạt anh tuấn cao lớn ngã lăn xuống đất, sau đó tiếp tục đánh đấm anh ta tui bụi, Thẩm Luật chỉ ngăn người có mấy giây, Vương Trung Đạt đã bị đánh thành đầu heo rồi, vẻ mặt trông như băng pha màu, ngay cả ngũ quan cũng không còn nhìn được rõ ràng nữa.

“Dừng, dừng tay, van cầu người! A....” Vương Trung Đạt né tránh không kịp, nằm xụi lơ trên đất, bị đánh cho thê thảm vô cùng.

Nếu không ngăn lại, khả năng có tai nạn chết người, Thẩm Luật vội vàng đi qua, giữ chặt lấy giai nhân đang nổi giận trong lòng: “Hạ Thấm Đồng, dừng tay đi.”

“Cút ngay!” Cô đẩy anh ra, nhấc chân đá thêm một cú vào người Vương Trung Đạt khiến anh ta đau đớn rên lên.

“Đánh người bị thương hậu quả sẽ nghiêm trọng lắm đấy.” Anh ôm chặt lấy cô, cúi đầu quát lên với Vương Trung Đạt. “Còn không mau đi?”

Vương Trung Đạt thật vất vả mới bò ra xa được, miễn cưỡng lão đảo đứng lên, lưng lay như sắp đổ chạy ra ngoài cửa, hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không cam lòng, quay đầu lại nói: “Hạ Thấm Đồng, cô cứ chờ....chờ đấy, tôi nhất định sẽ kiện cô ra tòa!”

“Mày muốn chết?” Hạ Thấm Đồng giãy dụa, cự quấy muốn tiến lên nhưng lại bị Thẩm Luật kiên trì giữ chặt.

“Vương Trung Đạt, nếu anh muốn kiện thì xin cứ tự nhiên, chẳng qua nếu anh không đi, chỉ sợ sẽ không xong đâu đấy.” Lời này quả nhiên rất có uy lực, người đàn ông kia nghe thế vội vàng chạy mất.

“Anh còn định ôm bao lâu nữa?” Hạ Thấm Đồng nhìn đôi tay anh đang nắm chặt lấy eo mình, lạnh lùng mở miệng.

Thẩm Luật không kịp thích ứng trong chốc lát. Một khắc trước vẫn còn giận dữ như lửa đốt, một khắc sau đã lại trở thành toà núi băng vạn năm không tan, hai thái cực khác nhau hoàn toàn lại dung hợp được trên cơ thể cô hoàn mỹ đến vậy, rốt cuộc, cô gái này còn có bao nhiêu vẻ mặt và sự quyến rũ nữa đây?

Anh nở nụ cười, ánh mắt như phóng điện. “Cứ ôm mãi như vậy, được không?”

Thật là bị anh ta làm cho tức chết mà! Hạ Thấm Đồng trừng mắt, liếc anh một cái, vươn tay đẩy mạnh Thẩm Luật ra, mà anh cũng thuận theo buông lỏng tay mình. Cô cầm lấy túi xách đặt trên ghế sofa, chuẩn bị bỏ của chạy lấy người.

“Hai người vì sao lại đánh nhau?” Trên thực tế, anh muốn hỏi vì sao cô lại đánh người mới đúng.

Cô kỳ quái liếc anh một cái, “Tôi còn chưa có hỏi anh, vì sao lại ở chỗ này đâu đấy?” Hạ Thấm Đồng đương nhiên hiểu rõ, nếu vừa rồi không phải anh lao tới giữ chặt cô, chỉ sợ cô thật sự đánh người bị thương thật, hậu quả của việc e là cô không sao thừa nhận được. Ở phương diện nào đó mà nói, cô đáng lý phải nói lời cảm ơn anh, chẳng qua anh đột ngột xuất hiện ở chỗ này không khỏi quá trùng hợp đi! Hơn nữa, trọng điểm là, anh vào bằng cách nào chứ?

“Vương Trung Đạt là chồng của người ủy thác tôi.”

Anh chỉ nói một câu, cô liền hiểu ngay ra vấn đề! Xem ra em họ oán giận không sai, người đàn ông này chỉ thích mấy vụ bắt gian mà thôi, chẳng trách lần trước xem diễn nhập tâm đến mức bị đánh trúng đầu, đáng đời! Khoan đã, đợi một chút, bắt gian?!

“Anh nghĩ rằng tôi và kẻ kia tới nơi này là để vụng trộm....” về đằng sau kia, cô thật sự nói không nên lời.

“Chẳng lẽ không đúng?” Mặc dù khi tiến vào, Thẩm Luật phát hiện tình huống phát sinh khác với những gì mình nghĩ, anh cũng hiểu mọi chuyện không giống như mình đã tính toán, nhưng đột nhiên lại muốn trêu chọc cô, bởi vì anh cảm thấy bộ dáng tức giận của Hạ Thắm Đồng đẹp đến lạ kỳ, như lửa thiêu băng vậy, mâu thuẫn mà mỹ lệ.

“Đương nhiên không phải.” Nhìn vẻ lưu manh của anh, cô không thoải mái đáp lời, quả nhiên ấn tượng đầu tiên về anh ta không có sai, cô không thích anh chàng Thẩm Luật này, cực kì không thích.

“Không phải? Một nam một nữ một mình đến khách sạn thuê phòng..... Cô cảm thấy là tình huống gì mới đúng?”

“Vì sao tôi phải nói cho anh?” Cô bướng bỉnh nhướn mày.

Đầu óc của anh nhất định là lần trước bị đánh đến hỏng hóc rồi, nếu không làm sao có thể thấy bộ dáng cao ngạo của cô trông rất xinh đẹp được chứ?! Còn xinh đẹp đến mức làm anh chỉ muốn được hôn lên đôi môi đỏ tươi xinh đẹp kia một phát mà thôi!

“Vương Trung Đạt là một cao thủ tình trường, người phụ nữ được anh ta để ý tới rất ít khi không chiếm được lòng của mình.” Qua mấy ngày điều tra, anh phát hiện tình sử của người đàn ông kia quả thực là phong phú, làm người ta bội phục vô cùng.

“Quá rõ ràng, anh với anh ta là cùng một loại người.” Về ngoài của anh tai họa như vậy, lại còn dịu dàng, mặc kệ anh có muốn hay không, nhất định có vô số người phụ nữ như tre già măng mọc tranh nhau chiếm đoạt, hy vọng được trở thành người con gái cuối cùng trong cổ tích được ở bên anh chàng lãng tử này. Đáng tiếc, cổ tích dù sao cũng chỉ là cổ tích mà thôi.

“Làm sao có thể?” Anh nở nụ cười hết sức xán lạn. “Ít nhất tôi không hề mang cô đến đây thuê phòng.”

“Cái gì mà thuê phòng chứ, nếu không phải vì công việc, ai thèm để ý đến anh ta?” Người đàn ông này sao nói chuyện khó nghe quá vậy.

“Công việc?” Lần này anh có chút giật mình, “Em không phải là nhân viên trang điểm sao? Thế nào lại có quan hệ công việc với anh ta được?”

“Làm model.” Lúc trước vô tình gặp gỡ Vương Trung Đạt, người đàn ông đó liền kiên trì thuyết phục cô tham gia buổi chụp hình quảng cáo cho tạp chí của mình. Chẳng qua, không phải quảng cáo nào cô cũng nhận, dù sao, đầu năm nay mười tên con trai thì hết chín người là kẻ háo sắc rồi. Cô lén kiểm tra qua tư liệu, biết được Vương Trung Đạt thật sự là biên tập của một tờ tạp chí, ở trong nghề cũng coi như có chút danh tiếng, hơn nữa anh ta lại nhiều lần tỏ ý mời, tiền lương cũng khá hậu hĩnh, thế nên Hạ Thắm Đồng mới động lòng.

Nhưng mà ai biết được, lần đầu tiên chụp hình, anh ta lại đưa cô tới đây, nói là chờ nhiếp ảnh gia và các nhân viên khác đến, mặc dù cô có chút hoài nghi nhưng vẫn tin tưởng theo vào, song cô vẫn cẩn thận, không hề uống một ngụm trà hay đồ uống nào do anh ta đưa tới hết.

Lúc ban đầu, Vương Trung Đạt có vẻ thành thật, tán gẫu với cô một ít vấn đề về công việc, nhưng càng về sau, anh ta lại càng hỏi đến những vấn đề cá nhân riêng tư, ví dụ như có bạn trai hay chưa chẳng hạn...Sau đó cứ từ từ tiến tới gần cô, bắt đầu động chân động tay, thậm chí còn hỏi cô có kinh nghiệm chuyện ấy hay chưa nữa.

Có lẽ không ít người thích thú với vẻ ngoài anh tuấn, tác phong nhanh nhẹn, dễ gần của Vương Trung Đạt, mơ màng dưới mị lực mà anh ta phát ra, đáng tiếc cô không phải là họ, cô muốn trực tiếp bỏ đi, cũng hoàn toàn hiểu được người này căn bản mời cô đến không vì mục đích chụp ảnh quảng cáo hay làm người mẫu gì hết! Kết quả, anh ta liền muốn bá vương ngành thượng cung* với cô.

(*Bá Vương ngành thượng cung*: “bá vương” chỉ những người siêu mạnh mẽ, “ngành thượng cung” hiểu là “xuất ra uy lực còn mạnh hơn cung nỏ”, mà “cường cung” thì hiển nhiên sẽ bắn ra “cường tiễn”. Từ “cường tiễn” [đọc là “qiang jian”] hài âm hoàn toàn với “cưỡng gian”, mà “cưỡng gian” thời xưa là một từ đại kỵ húy, nên người xưa vốn tao nhã vô biên lịch lãm vô vàn, đã dùng năm từ “bá vương ngành thượng cung” thay thế cho hai từ “cưỡng gian”).

Tốt lắm, vậy thì cô sẽ khiến cho anh ta hiểu được thượng cung là cái tư vị gì! Cô từ nhỏ bởi vì thường xuyên bị quấy rầy không ngừng nên đã cố ý đi học Taekwondo, mười mấy năm sau thân thủ tự nhiên bất phàm, cho nên tên Vương Trung Đạt kia căn bản không phải đối thủ ngang tài.

“Nếu như hôm nay người cô phải đối mặt không phải một thằng đàn ông như Vương Trung Đạt mà là nhiều thằng đàn ông to lớn vạm vỡ khác, cho dù cô có võ thì có thể làm được gì?” Sau khi nghe được lời giải thích đơn giản từ cô, anh bỗng nhiên cảm thấy tức giận vô cùng, cô gái này chẳng lẽ muốn kiếm tiền đến điên rồi hay sao? Chỉ thế thôi đã đi theo người ta đến khách sạn? Vừa nghĩ đến việc có thêm mấy tên con trai chờ ở trong phòng, hậu quả chắc chắn không phải là thứ anh có thể tưởng tượng được.

“Năm người ở trong phòng với tôi mà nói cũng không là vấn đề”. Hơn nữa, cô đã cực kỳ cẩn thận lắm rồi, ai ngờ được người giống Vương Trung Đạt, có tiền, có vẻ ngoài như thế mà cũng muốn đi cưỡng bức phụ nữ chứ.

“Quá mức tự tin như vậy, một lúc nào đó em sẽ phải chịu thiệt đấy!”

“Liên quan gì tới anh chứ?” Cô hừ lạnh, sở dĩ lúc này giải thích với anh nhiều như vậy là bởi vì miễn cưỡng coi như anh đã giúp cô một lần mà thôi, ai biết được người này lại chẳng chịu buông tha, chuyện của cô có quan hệ gì với anh ta sao?

“Hơn nữa, đàn ông bình thường căn bản không phải là đối thủ của tôi.”

“Phải không?” Khoé miệng anh khẽ nhếch lên, đột nhiên xuất thủ tóm lấy cánh tay của cô, dùng sức kéo mạnh về phía mình, đề cô xuống ghế sofa mềm mại. “Dù đã từng học võ thì như thế nào?”

Một lúc không đề phòng để anh bắt được, cô tức giận nói: “Thẩm Luật, tôi cảnh cáo anh, mau buông tôi ra.” Đôi mắt xinh đẹp của cô loé ra ánh sáng lạnh lùng.

“Em không phải rất lợi hại sao?” Anh tà khí cười, cúi đầu, mút vài cái trên đôi môi đỏ mọng của cô, ánh mắt có vài phần khiêu khích, “Hiện tại thì như thế nào?”

“Đồ khốn nạn!” Cô cắn răng, nhấc cao chân định hung hăng tấn công vào nơi yếu ớt nhất của đàn ông, không ngờ Thẩm Luật từ nhỏ đã chịu huấn luyện nghiêm khắc của cha, nhanh nhẹn tránh thoát được đòn công kích này.

Khuỷu tay của Hạ Thẩm Đồng lại đặt trên cổ anh, dùng hết sức lực đánh mạnh xuống, anh liền linh hoạt tránh né trong nháy mắt.

Cô lập tức nhấc chân muốn hung hăng đá tiếp, người này dám ngang nhiên cưỡng hôn cô sao...Ai dè anh lại tránh được lần nữa, vươn chân đỡ đòn, cô thu chân về muốn tránh đi lại không để ý đến bàn trà phía sau, không cẩn thận vấp phải nó, cả người mất thăng bằng cứ thế ngã vào trong lòng anh.

“Ôi” Anh kêu lên, theo bản năng vươn tay ra đỡ, bỗng nhiên phát hiện tay mình đặt xuống một nơi vô cùng mềm mại.

Hai người đồng thời cứng đờ! Hạ Thẩm Đồng cúi đầu, thấy bàn tay anh, đặt tại nơi căng tròn của cô....

“Vô sỉ!” Một tiếng bốp vang lên, người đàn ông lập tức bị quăng một cái tát vào mặt.

Hạ Thẩm Đồng không muốn cùng anh dây dưa thêm một phút giây nào nữa, người chịu thiệt lúc nào cũng là cô, thế là dứt khoát nắm túi xách lên, tông cửa chạy thẳng ra ngoài.

Thẩm Luật nằm ngửa trên sofa rộng rãi, nâng tay lên nhìn bàn tay của mình, lòng bàn tay tựa hồ vẫn còn lưu lại cảm giác non mềm khi đặt lên bộ ngực của cô, co dãn thật là tốt, sau một lúc lâu, anh nở nụ cười, một nụ cười tươi rói xán lạn.

Tốt lắm, Hạ Thẩm Đồng, em thật đúng là một cô gái khiến người ta động lòng mà!

3. Chương 3

Edit: Shiyu

Beta: Tiêu Dao Nhạc Nhạc và Momo

Cuộc sống tươi đẹp của Hạ Thấm Đồng, sau khi gặp gỡ Thấm Luật lưu manh, bị phá hủy vô cùng nghiêm trọng.

Mỗi ngày sáng sớm đi làm, ở dưới lầu đều có thể nhìn thấy nụ cười rực rỡ của anh, tay vươn ra mở rộng cửa chiếc xe Hummer cũ, nói muốn đưa cô đi làm. Đương nhiên, cô không hề để ý đến anh, trực tiếp leo lên xe bus.

Nhưng mà dọc theo đường đi, cô vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng chiếc xe Hummer màu đen kia, mãi cho đến khi cô xuống khỏi xe bus, đi bộ đến cửa công ty, anh mới vội mở cửa xuống xe, chẳng nói chẳng rằng đưa cho cô một túi đồ ăn sáng nóng hổi, rồi mới chịu rời đi.

Một lần, hai lần, đằng đằng một tháng trời như thế..... Lúc đầu, chân mày cô cũng chẳng buồn nhăn lại, trực tiếp ném đi, nhưng về sau, cô có vài phần do dự, bởi vì vừa lãng phí đồ ăn, lại vừa không hợp với bản tính tiết kiệm của mình! Một lần tình cờ, cô mở gói đồ ăn ấy ra, phát hiện bên trong đều là những món mà mình thích, hơn nữa anh chuẩn bị mọi thứ đều hết sức tỉ mỉ, ngay cả món trứng chim cút vàng ngày cũng cho kèm thêm nữa.

Sau một lần do dự như thế, những bữa sáng về sau đều may mắn thoát nạn cả. Mỗi ngày anh đều mang đến những bữa sáng khác nhau, vài tuần liên tục không hề lặp lại khiến Hạ Thấm Đồng không thể không thừa nhận, anh đúng là lợi hại.

Sáng sớm và tan tầm, cô lúc nào cũng thấy anh đứng chờ trước cổng công ty, sau đó lặp lại quy trình như ban sáng.

Một tháng, hai tháng, rốt cuộc đến tháng thứ ba, Hạ Thấm Đồng không sao nhìn được nữa, hỏi lý do vì sao anh lại làm như vậy?

“Tôi muốn gì, chẳng lẽ em còn không biết sao?” Anh vẫn cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời như cũ, mang theo trong đó ba phần chân thành, bảy phần trêu chọc.

Khuôn mặt cô không biết vì sao bỗng nhiên ửng hồng.

“Hạ Thấm Đồng, tôi thích em, tôi muốn theo đuổi em!” Anh lớn tiếng tuyên bố, đúng lúc ấy công ty đang chuẩn bị tan tầm, bao nhiêu người ra ra vào vào đều là đồng nghiệp của cô, ai nấy đều đã quá quen thuộc với chàng trai tên Thấm Luật điên cuồng theo đuổi bạn gái này, thế nên khi nghe thấy câu nói đó, mọi người liền đồng loạt nở nụ cười trêu chọc khiến người vốn nổi tiếng là người điềm tĩnh, khiến nhường như Hạ Thấm Đồng mất sạch mặt mũi.

“Thấm Luật, anh không cần phải làm như vậy.” Cô cố gắng làm cho giọng điệu của mình trở nên bình tĩnh, “Anh không phù hợp với yêu cầu của tôi, xin anh đừng lãng phí thời gian nữa.”

“Vậy em... thử nói xem em có những yêu cầu gì đi?”

“Người bạn trai mà tôi muốn tìm, thứ nhất phải có tiền, thứ hai phải có nhân phẩm tốt, mà cả hai thứ này anh đều không có!” Cô chỉ chỉ xe của anh, nghe anh nói rằng, xe này là của anh rẻ anh cho, mà theo miệng em họ, cô cũng biết, văn phòng thám tử kia làm ăn cũng không được tốt lắm, thế nên rất rõ ràng, người đàn ông này không có tiền.

“Tiền, thứ này có gì quan trọng chứ?” Về mặt anh vẫn nửa cười nửa không như trước. “Hơn nữa, em nói nhân phẩm của tôi không tốt, tôi không thừa nhận. Trước giờ Thấm Luật tôi chưa từng đùa giỡn với chuyện tình cảm, cũng luôn luôn tôn trọng phụ nữ....Này, tôi còn chưa nói hết, sao em đã bỏ đi như vậy?”

Hạ Thắm Đồng cảm thấy không sao tin nổi, anh ta tôn trọng con gái? Là kẻ nào mới lần đầu gặp mặt đã sẵn sàng nhìn chăm chăm vào ngực cô? Là kẻ nào lần thứ hai gặp lại liền vừa hôn vừa sờ soạng thân thể cô? Người như vậy, nhân phẩm có thể tốt chỗ nào được chứ? Không muốn lãng phí thời gian với anh nữa, cô vẫn nên đi làm thì tốt hơn.

“Hạ Thắm Đồng, em có thể không thích tôi, nhưng mà em không thể ngăn cản tôi theo đuổi em được!” Anh hùng hồn tuyên bố sau lưng cô.

Mọi chuyện càng lúc càng phức tạp!

Người đàn ông này theo đuổi vô cùng mãnh liệt, không phải vì anh có nhiều thủ đoạn hay thường xuyên đưa kim cương, hoa tươi, socola... cho cô, anh chỉ đều đặn xuất hiện trước mặt cô mỗi ngày mà thôi.

Cô không chịu lên xe của anh, anh cũng không miễn cưỡng, cứ thế đi theo cô suốt cả đoạn đường. Sau khi tan tầm mở miệng hẹn cô đi ăn, cô không đồng ý, anh không nài nỉ làm gì, chỉ tiếp tục đi theo cô về nhà như cũ, nhìn cô mở cửa, rồi nhìn bóng đèn trên căn hộ bừng sáng, anh mới chịu lái xe rời đi.

Mỗi ngày, anh đều gửi tin nhắn cho cô, có khi chỉ là những lời dặn dò đơn giản như nhắc cô nhớ ăn cơm, không cần làm việc quá mệt mỏi, có khi là những mẩu truyện ngắn khiến cô bật cười. Anh nói, cuộc sống của cô quá áp lực, quá nhàm chán, vì thế anh muốn để cô được thả lỏng, thoải mái hơn mà thôi.

Cách theo đuổi như anh khiến người ta không hề cảm thấy bị ép buộc hay khó chịu, nặng nề, nhưng cũng không thể khiến người ta xem nhẹ được, cứ thế, một thời gian dài trôi qua, người nhà và đồng nghiệp của Hạ Thắm Đồng đều biết, cô được một chàng trai theo đuổi, bám riết không tha.

Cha mẹ trước giờ chưa từng hỏi han quá nhiều về chuyện sinh hoạt của cô, hiện tại cô là người gánh vác phần lớn những khoản nợ trong nhà, mà từ bé cô đã độc lập, luôn có chính kiến riêng, cho nên lúc này mọi suy tư lo lắng của cha mẹ đều dồn về cậu em trai đã gây ra tai họa của cô, họ đã mang nó về Nam Bộ để thằng nhóc này khỏi tiếp tục gây chuyện thị phi...

“Thắm Đồng à, bác thấy cậu thanh niên này không tồi đâu, vừa si tình lại một lòng một dạ với cháu, mỗi ngày chịu khó đón đưa như thế, cháu không hòa nhã với người ta, người ta cũng chẳng hề để ý chút nào! Xem ra tính tình cậu ta không tồi đâu, cháu đừng làm khó nó nữa.” Bác A Thủy vô cùng nhiệt tình làm mối giúp cô, sau khi cùng anh tán gẫu nói chuyện liền triệt để đứng cùng chiến tuyến với người nào đó, mỗi ngày đều chăm chỉ lái nhai những lời tấy náo bên tai cô.

“Thắm Đồng, cậu ấy đẹp trai như vậy, em còn yêu cầu cái gì?” Người đàn ông ưu tú như vậy, đương nhiên phải ăn trước đã rồi nói sau chứ?” Tiếng cười thanh thúy của những bạn đồng nghiệp trong công ty vang lên bên cạnh cô.

Về ngoài của Thắm Luật rất ổn, đủ để khiến bọn họ điên cuồng, cho dù là người đã không còn ở độ tuổi thiếu nữ thanh xuân, thậm chí đã bốn mươi mấy rồi vẫn không hề ảnh hưởng đến việc thưởng thức trai đẹp của họ.

Cuối cùng, ngay cả ông chủ cũng biết chuyện ..... Thế là đến gặp rồi vỗ vỗ vai cô, cổ vũ nói: “Phụ nữ lúc còn trẻ nên tranh thủ kết giao bạn trai, như thế cuộc sống mới có thể tươi đẹp hơn được.”

Ông rất thích cô gái này, tuổi tuy còn nhỏ nhưng làm việc hết sức chăm chỉ, không ngại khó ngại khổ, biểu hiện cũng vô cùng xuất sắc, là một chuyên gia trang điểm thành thạo. Ông biết vì cô có áp lực kinh tế nên mới phải đến làm việc ở đây, nhưng ông cũng hy vọng ngoài việc vất vả công tác, cô có thể vui vẻ sống mỗi ngày.

Đối với sự oanh tạc mạnh mẽ từ những người xung quanh, Hạ Thắm Đồng đều luôn luôn bảo trì trầm mặc, cô không thể gào to lên với Thắm Luật được, không chỉ bởi vì tính cách cô không hướng ngoại như thế, còn bởi vì anh chưa từng thật sự quấy rầy đến cô bao giờ... Cô thừa nhận, thật ra anh vẫn luôn tôn trọng cô, chưa bao giờ miễn cưỡng cô điều gì cả. Về phần những người bên cạnh, chẳng qua đều bởi vì sức hấp dẫn của anh nên mới đi theo thuyết phục cô mà thôi, không thể trách cứ anh được.

Hơn nữa người đàn ông này cũng vô cùng tử tế! Cô tăng ca đến đêm khuya, trở về nhà, mệt đến ngay cả nói chuyện cũng không còn sức lực, anh liền lập tức xuất hiện ngay trước cửa nhà, dâng lên những món ăn khuya vẫn còn nóng hổi khiến lời từ chối của cô nhanh chóng mắc kẹt trong cổ họng.

Cô không biết vì sao, trước kia không phải chưa từng được người ta theo đuổi, tặng quần áo, tặng kim cương, tặng túi xách quý giá đắt tiền, cô đều có thể trực tiếp từ chối, một cái liếc mắt cũng không thèm dùng, bởi vì đã xác định không hợp nhau thì cần gì phải để ý thái độ người khác, quá lãng phí thời gian của mình.

Nhưng ngày đó, chỉ bằng một bát mì thịt bò đơn giản đã đủ khiến lòng cô mềm đi, có lẽ bởi vì nụ cười của anh quá mức rạng rỡ, cũng có thể bởi vì trong mắt anh khi ấy tràn ngập sự quan tâm và đau lòng thay cho sự mệt mỏi, vất vả và quật cường của cô.

Thẩm Luật quan sát sắc mặt của cô, thấy nó không còn khó chịu như trước kia nữa! Đương nhiên anh có thể nhanh chóng nhận ra được cô đang mềm lòng, thế nên không cần chờ cô đồng ý đã trực tiếp tiến dần từng bước một, nở nụ cười hết sức vô tội nói: “Chờ em ăn xong, tôi mới đi.”

Một lần, hai lần, vài lần sau, cô hình như càng lúc càng khó cự tuyệt nụ cười của người đàn ông này.

“Chúng ta có thể làm bạn trước, về phần theo đuổi, nếu em không muốn, tôi tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng em.”

Làm bạn với một người như Thẩm Luật thật ra là một chuyện hấp dẫn vô cùng, anh hay nói, cũng rất thú vị, quan trọng nhất là, trong đầu của anh lúc nào cũng có đủ loại ý tưởng điên rồ.

Sau khi tan tầm anh đều dẫn cô đi khắp nơi, đến những quán ăn nhỏ bé trong những ngõ phố hẻo lánh, gọi đồ ăn lên, rồi cùng ông chủ nói cười vui vẻ, cô cảm giác đồ ăn trở nên ngon hơn rất nhiều. Những ngày nghỉ ngơi, anh cũng sẽ ở cùng cô, kéo cô ra ngoài vận động. Anh thích leo núi, vì thế dần dần, khắp những ngọn núi to núi nhỏ ở Đài Bắc đều có dấu chân của hai người.

Thật ra, tính tình của người đàn ông này vô cùng trẻ con, anh thường mượn bếp gas của các hộ gia đình trên núi rồi đốt khoát bảo cô ngồi xuống bãi cỏ xanh tươi cùng ăn lẩu....

Cô chưa từng ăn lẩu theo cách như thế, bên tai nghe anh kể những câu chuyện cười, vắng vắng xa xa có tiếng chim chóc hót vang, đồ ăn trong miệng trở nên ngon hơn rất nhiều.

Nói thật, bỏ qua vấn đề thích hay không thích sang một bên, Thẩm Luật thực sự là một người bạn tốt, ở cùng anh vĩnh viễn không cần phải lo sẽ không có đề tài nói chuyện, vĩnh viễn cũng không cần lo lắng sẽ buồn bã, không vui.

Tính cách của cô vốn nặng nề, không hay nói chuyện, đối với mọi người cũng lạnh lùng, dậm dậm, ít quen biết bạn bè, thế nhưng mỗi khi ở cùng anh, nụ cười của cô xuất hiện mỗi lúc một nhiều, vì không muốn anh trở thành người độc thoại, ngẫu nhiên cô cũng sẽ nói chen vào hai ba câu.

Có thể anh nói đúng, bọn họ có thể làm bạn, đơn thuần làm bạn.

Mùa hè nóng bức, mùa thu mát mẻ nhanh chóng trôi qua, khi mùa đông đến, quan hệ của bọn họ lại hoàn toàn trái ngược với cái giá rét của tiết trời, trở nên càng ngày càng hoà hợp.

Khó có được một bữa không phải đi làm, anh hẹn cô xem phim, là bộ phim kinh dị có vé đang bán chạy nhất hiện nay.

Thẩm Luật ngồi ở trên ghế, vài phần ai oán nhìn khắp rạp chiếu phim, chỗ nào cũng có những tiếng hét chói tai của con gái, rồi màn diễn bạn trai sẵn sóc, an ủi bắt đầu. Nhưng mà Hạ Thẩm Đồng thì... chỉ chăm chú nhìn vào màn hình cực đại kia, liên tục nhét bỏng ngô vào miệng, cảnh tượng tên giết người sát hại nạn nhân rồi đem thi thể tách rời thành từng mảnh hiện lên rõ mồn một, sắc nét trên màn ảnh, thậm chí còn loang lổ máu me, khiến các cô gái sợ hãi vô cùng... song cô lại không thể.

Hạ Thẩm Đồng chỉ chuyên chú ăn đồ ăn vặt, uống Côca, bình tĩnh xem phim mà thôi. Khi cảm nhận được anh đang nhìn mình, cô quay đầu nhàn nhạt đánh giá với anh: “Cảnh quay thật giả.”

Anh thiếu chút nữa học máu mà chết! Thẩm Luật thừa nhận mình không có ý tốt, cố tình chọn bộ phim kinh dị đang được mọi người ưa thích và bình chọn là khủng bố nhất này để đưa cô đi xem. Như thế thì lúc cô kinh hoàng, sợ hãi, anh có thể rộng rãi ưỡn bộ ngực cường tráng của mình, ai biết, lá gan của cô gái nhỏ này lại lớn như vậy, chăm chú xem đến mức mắt cũng không thèm chớp, còn phê bình người ta quay không đủ chân thực nữa.

Trời ạ, sao anh có thể quên công việc cô đang làm được chứ? Sao cô có thể sợ hãi khi xem phim kinh dị được đây?

“Anh muốn ăn không?” Tay cô đưa bịch bỏng ngô qua, anh lại cúi đầu ngậm vào cái ống hút mà cô vừa mới dùng, uống một ngụm lớn rồi ngẩng đầu cười hết sức rạng rỡ.

Chuyện này... quá thân thiết rồi. Cô quay đầu, giả bộ nghiêm túc xem phim, nhưng những hình ảnh chớp động đều không thể lọt được vào tầm mắt. Hai người vừa dùng chung một chiếc ống hút, động tác này chỉ có các cặp tình nhân mới hay làm, điều này khiến Hạ Thấm Đồng cảm thấy có chút không thoải mái.

Cô thích có anh làm bạn, thích khuôn mặt tươi cười của anh, nhưng không có cách nào chấp nhận anh được, bởi vì anh không phải là người cô muốn tìm. Vậy mà cô vẫn ích kỷ luyến tiếc cảm giác được bên anh, ấm áp, ngọt ngào, vui vẻ, sung sướng, đôi khi lại thoáng chút mờ ám nho nhỏ, nhưng cô lại lựa chọn làm ngơ.

Mặc dù ánh đèn trong rạp chiếu phim hơi mờ ảo nhưng ánh mắt lợi hại của Thấm Luật vẫn có thể nhìn thấy sự hoảng loạn của cô, tâm tư người này thật sự quá phòng bị rồi.

Anh biết, trời sinh cô đã là một người phụ nữ quật cường, một khi đã quyết định chuyện gì thì tuyệt đối không dễ dàng thay đổi, nếu cố tình dùng sức mạnh cưỡng chế cô, chỉ sợ càng lúc càng xa thôi, cho nên, chỉ có thể từng chút từng chút một như nước, thấm thấu vào lòng cô.

Anh cố gắng nửa năm mới có thể làm cho quan hệ của hai người thân mật hơn một chút.

Dần dần hiểu về cô, anh biết tính tình cô vốn luôn lãnh đạm như thế, đối với người thân cũng không khác gì, cho dù là người nhà, cô cũng chỉ duy trì mối quan hệ mơ hồ nhàn nhạt mà thôi.

Theo những gì mà cô nàng trợ lý của anh nói thì cha mẹ cô mang theo em trai về Nam Bộ sống, còn cô một mình ở lại Đài Bắc này.

Mỗi ngày vất vả làm việc để trả một số nợ lớn trong nhà, dù có mệt mỏi, dù có gian nan, nhưng trước nay vẫn không hề nói ra với bất cứ người nào... Anh chưa từng nghĩ tới, rốt cuộc bờ vai cô mảnh khảnh như vậy, vì sao có thể gánh lấy áp lực lớn đến như này chứ?

Lúc ban đầu thích cô là bởi vì vẻ ngoài xinh đẹp, càng về sau, anh càng thích tính tình hay thay đổi của cô, một chút nóng nảy, cùng với một chút lạnh như băng, khiến cho anh càng thêm thưởng thức, rồi càng tiếp cận gần cô, càng hiểu biết hơn về cô, anh lại càng động tâm nhiều hơn với người con gái này.

Đau lòng cho sự mỗi một của cô, đau lòng cho sự quật cường của cô, nhưng cũng tán thưởng cho sự cố chấp của Hạ Thấm Đồng. Một cô gái lạnh lùng, nóng nảy, quật cường, yếu ớt, làm một người đàn ông, một khi nhìn thấu được những thứ mà cô không muốn kẻ nào biết được, không ai có thể không động lòng, ít nhất, anh đã động tâm ngay từ phút giây đầu tiên hai người gặp gỡ, rồi dần dần chuyển thành yêu thật sâu, thật say đắm.

Vì cô, anh can tâm tình nguyện làm tất cả mọi điều! Vì thích cô nên anh muốn đem mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này đến với cô, chỉ cần cô nở một nụ cười nhàn nhạt thôi cũng được. Anh biết lúc này cô chỉ đơn thuần yêu thích anh mà thôi, chẳng phải tình yêu sâu đậm gì, nhưng anh đều không hề bận tâm, cũng không hề để ý.

Là anh yêu cô, là anh lựa chọn phương thức này để yêu cô, nên bất kể có thể nào, anh đều không bao giờ hối hận.

Anh âm thầm giúp cô giải quyết vụ kiện của Vương Trung Đạt, cho dù bây giờ anh không còn làm luật sư nhưng trước khi bắt đầu làm công việc thám tử cũng đã từng tốt nghiệp khoa Luật và thử sức với mấy vụ án nhỏ, cũng đủ để tiếng tăm lan truyền. Về sau, tuy rằng sống những ngày nhàn nhã nhưng ngẫu nhiên cũng có lúc công việc bộn bề, ví dụ như những chuyện mà anh rể nhờ làm, anh đành phải đến giúp mà thôi, thế nên tên tuổi anh trong giới luật sư bây giờ không hề nhỏ bé chút nào.

Mà luật sư Vương Trung Đạt tìm vừa khéo lại là đàn anh khóa trên của anh, sau khi biết được chuyện này, Thấm Luật liền muốn nhúng tay vào, song anh ấy chỉ đơn giản cầm mấy hồ sơ vụ án trước kia của Thấm Luật đưa cho Vương Trung Đạt xem qua đã có thể hoàn toàn đánh gục quyết tâm kiện cáo của hắn ta rồi.

Anh không muốn dùng chuyện này để yêu cầu điều gì với Hạ Thấm Đồng hết, anh chỉ hy vọng duy nhất một điều, chính là cuộc sống của cô có thể bớt vất vả đi một ít mà thôi. Chuyện tiền bạc, cô nhất định không thích anh nhúng tay vào, như thế việc duy nhất anh có thể làm chính là giúp cô giải quyết những chuyện hỗn loạn tạp nham này mà thôi, để nụ cười có thể xuất hiện trên môi cô nhiều hơn một chút, cho dù số lần cô chịu cười có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Khi biết được chuyện này, bà chị Thấm Kiều của anh liền sáng khoái cười nhạo: “Một người đàn ông tuyệt thế si tình? Cậu cần bản một chút cũng không giống. Cậu không phải luôn luôn nhìn trúng ai liền đem người ta kéo lên giường hay sao? Cô gái kia có phải có yêu thuật gì hay không, có thể mê hoặc em trai chị đây thành như vậy? Nhưng mà, dù sao chuyện này nghe qua rất là thú vị nha! Thấm Luật trước nay luôn làm việc thuận lợi, cuối cùng cũng phải đụng trúng núi đá rồi, có cơ hội nhất định phải đem cô ấy giới thiệu cho chị biết một chút đây, không bằng ngay ngày mai luôn đi, ngày mai trời đẹp...” Cô còn chưa dứt lời, Thấm Luật đã trực tiếp gác điện thoại.

Đúng vậy, Hạ Thấm Đồng chính là một yêu nữ, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã khiến anh hăm sâu vào bùn lầy, không sao thoát ra khỏi, cũng không muốn vùng vẫy chạy đi nữa.

Đối với sự theo đuổi của anh, cô có thể làm như không thấy. Sự quan tâm của anh, cô có thể không thêm phản ứng, nhưng đây là lựa chọn của anh, còn cô muốn làm như thế nào không phải là chuyện anh có thể khống chế được, mà cô cũng chưa từng thiếu anh cái gì.

Tình yêu chính là chuyện đơn giản như thế, chỉ có yêu và không yêu mà thôi, không hề thiếu hay nợ nần gì hết.

Sau khi bộ phim kết thúc, bọn họ đi theo dòng người đổ về phía sảnh lớn, đúng lúc này các bộ phim đều đã chiếu xong nên người rất đông, anh liền nắm chặt tay cô, dịu dàng cười nói: “Cẩn thận lạc!”

Cho dù lạc, anh cũng sẽ ở chỗ này chờ em, luôn luôn chờ em.

Cô có chút thất thần... tay anh thật rộng, thật lớn, cũng thật ấm áp, so với kẻ lúc nào cũng lạnh lẽo như cô hoàn toàn khác biệt, lần đầu tiên xem phim với nhau, anh nắm tay cô đi ra bên ngoài, trước giờ chẳng phải cô vẫn luôn không quen với những chuyện thân mật chỉ có các cặp tình nhân mới hay làm sao? Cô đã không thể chấp nhận anh được thì cũng không nên mập mờ với anh như thế.

Nhưng anh lại nói rằng, đó chỉ là đơn thuần không muốn cô bị người ta xô đẩy, lạc mất nhau mà thôi, cho nên vừa đi ra ngoài, anh liền lập tức quy củ buông tay, mà cô cũng an tâm trở lại.

Một lần, hai lần tiếp theo, nhiều khi cô có suy nghĩ, người đàn ông này có phải muốn nước ấm nấu ếch[1] hay không, ban đầu bất tri bất giác không để ý, đến lúc phát hiện ra thì đã chẳng còn kịp nữa rồi... Cô đã quen với việc có anh kề bên làm bạn, mỗi ngày được nhìn thấy nụ cười của anh, được anh đưa đi leo núi xuống biển, thưởng thức những món ăn ngon lành. Thói quen quả là một điều đáng sợ.

Nhưng người đàn ông như Thấm Luật không phải người cô muốn! Đối với chuyện này, trong lòng cô vô cùng rõ ràng.

Nhưng cô còn có thể đòi hỏi được gì nữa? Anh nói, anh nguyện ý làm bạn của cô, chẳng sợ vĩnh viễn chỉ có thể làm bạn bè.... điều này khiến cô không sao cự tuyệt được.

Từ nhỏ đến lớn, cô gần như không có bạn bè, người duy nhất có thể chuyện trò chỉ có cô em họ Trịnh Lệ Trinh, nhưng cũng chỉ giới hạn trong vòng vài câu nói mà thôi. Anh vừa xuất hiện trong cuộc sống của cô đã nhanh chóng khiến giới tuyến giữa cô và mọi người hoàn toàn điên đảo, anh khiến cô vui vẻ, anh làm tất cả mọi việc đều vì cô, lại luôn luôn tuân thủ những giới hạn cần có giữa những người bạn, khiến sự phòng bị trong lòng cô ngày một lỏng lẻo.

Đối mặt anh, cô tươi cười nhiều hơn, cô có thể thực tự tại ở cùng với anh, nghe anh kể chuyện quá khứ của mình, nghe anh nói về gia đình, về người cha nghiêm khắc và bà mẹ hiền từ, cùng với bà chị già bốc đồng xấu tính nữa. Đôi khi, anh còn kể cả những câu chuyện thú vị từ trong sách vở cho cô nghe.

Sinh hoạt của Thấm Luật cũng giống như con người anh, đa dạng và muôn màu, dần dần, cô bắt đầu cảm nhận được những góc khác nhau trong anh, một chàng trai yêu thích sự tự do, không thích sự bó buộc nặng nề, thích khoa trương âm ỉ, tỏ vẻ đứng đắn giả tạo kiểu trẻ con, nhưng đôi lúc cũng nghiêm túc cực kì.

Mỗi khi nghĩ về anh, cô đều không tự giác nở nụ cười hạnh phúc, tuy rằng đó chỉ là một nụ cười nhẹ nhàng nhưng anh đã khiến cho tâm tình của cô vui vẻ hơn rất nhiều. Cô thật sự thích người bạn này, thật sự rất thích.

Cô để cho anh nắm lấy tay mình từ trong đám đông, bởi vì anh cho cô một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có. Từ nhỏ đến lớn, cô đều phải một mình cố gắng, vất vả chống đỡ mọi chuyện, nhưng khi bị số tiền nợ khổng lồ ép buộc cho không sao thở được, cô cũng sẽ cảm thấy sợ hãi như ai.

Nghĩ đến việc bản thân phải buông tha cho sự nghiệp học hành, nghĩ đến giấc mộng còn dang dở trước kia, cô chỉ muốn rơi nước mắt để an ủi lòng mình. Cô chỉ là một người bình thường, một cô gái cực kì bình thường, không phải là nhân vật nữ chính trong các cuốn tiểu thuyết, lúc nào cũng thanh lệ thoát tục, không nhiễm bụi trần, hoàn mỹ khí chất như thế! Cô cũng có khuyết điểm, có nhược điểm, cô cũng sẽ có những lúc muốn ích kỷ vì mình, cô không hề toàn diện!

Hạ Thấm Đồng biết rõ rằng anh thích cô, muốn cô trở thành bạn gái của mình, nhưng cô lại cố gắng tận lực đặt anh ở ranh giới bạn bè mà thôi... Nếu có thể ngăn ngừa, lừa gạt bản thân một chút như thế để được hưởng thụ cảm giác có một ai đó quan tâm, chia sẻ buồn đau với mình, cô cũng có thể làm bộ được.

Thật ra cô đã mệt mỏi rồi.....Cảm giác được một bàn tay dày rộng ôm lấy, bảo vệ mình như một bảo vật trân quý nhất trên đời, không cần lo lắng bản thân sẽ tiếp tục tổn thương, cô tham luyến không sao buông ra nổi.

“A, mưa rồi!” Tiếng nói của người con gái kế bên gọi cô trở về từ những dòng suy nghĩ xa xôi, vừa ngừng đầu, những hạt mưa mùa đông tinh tế giống như từng sợi tơ li ti đã rơi xuống triền miên không dứt trên vai áo, cơn mưa không ồ ạt trút xuống như mùa hạ, song lại tầm tã kéo dài. Cô ngược mắt nhìn anh.

“Xe đậu khá xa, em ở chỗ này chờ một lát, anh đi lấy xe lại đây, được không?” Quanh đây chẳng có chỗ đỗ xe nào, hơn nữa giờ lại là cuối tuần nên càng khó kiếm hơn, cho nên xe của anh đậu ở mấy dãy phố ngoài kia, trời bỗng nhiên đổ mưa như thế, nếu tiếp tục đi nữa chỉ sợ sẽ ướt đầm mất thôi.

“Anh không mang ô, chạy đi như vậy sẽ bị ướt hết đấy.” Cô có chút lo lắng nhìn trời, mưa phùn như thế này là đáng sợ nhất, một khi đã bắt đầu liền vô cùng dai dẳng. Bình thường đoạn đường này có rất nhiều taxi đi qua, sao giờ này lại chẳng có chiếc nào xuất hiện cơ chứ?!

“Em lo cho anh sao?” Anh bật cười, đôi mắt đen thâm thúy lóe ra ánh hào quang khiến lòng cô hoảng hốt, chỉ có thể bắt an cần cần môi của mình.

Đột nhiên, anh nắm chặt tay cô, cười như một đứa trẻ đang thích thú với trò đùa dai của mình vậy. “Bằng không chúng ta cùng nhau chạy đi?”

“Đồ ngốc.” Ai lại đi chạy dưới cơn mưa Đài Bắc bao giờ? Chỉ có người đàn ông ấy mới có thể trẻ con như vậy, khiêu chiến với đất trời.

Anh buông tay cô ra, cởi bỏ chiếc áo măng tô trên người, lớp áo sơ mi đơn giản bên trong càng khiến gương mặt anh đẹp như tranh. Anh cầm áo giơ cao trên đỉnh đầu hai người, rồi không để cô kịp tiếp tục chần chờ, kéo cô lao vào cơn mưa bụi.

[1]Nước ầm nấu ếch: là câu chuyện ngụ ngôn của Trung Quốc. Khi bỏ con ếch thẳng vào nước nóng, nó sẽ lập tức nhảy ra. Nhưng nếu bỏ vào nước lạnh rồi chậm rãi đun lên, con ếch sẽ ở yên mà... chết từ từ.

Ngụ ý: con người sống trong an nhàn quen rồi có thể khiến tinh thần sa đọa mà hại đến bản thân, bởi vì quá trình này diễn ra chậm chạp nên khi tỉnh ngộ thì đã muộn. Ngược lại, nếu đang ở “thiên đường” (điều kiện bình thường) mà bị ném xuống “địa ngục” (nước nóng), phản ứng sẽ rất mạnh, từ đó nhanh chóng đưa ra lựa chọn, không đến nỗi chết lúc nào không hay.

4. Chương 4

Edit: Shiyu

Beta: Hamano Michiyo (Momo)

Cuộc sống của Hạ Thấm Đồng, chưa từng điên cuồng đến như vậy.

Dưới cơn mưa đêm, đi theo một người đàn ông, che chiếc áo măng tô trên đầu rồi điên cuồng chạy dưới trời mưa Đài Bắc... Hai người giẫm qua một vũng rồi lại một vũng nước, bọt bước bắn lên ướt hết cả ống quần, mà người đàn ông kia ngẫu nhiên còn cố dùng sức giẫm để bọt nước bắn lên cao hơn, mỗi lần như thế, cô đều hoàn trả anh gấp bội!

Hai người vừa chạy vừa làm loạn, không hề nhìn đến những vẻ mặt kì quái của người đi đường. Xem nhẹ sự bất an trong nội tâm với loại hành vi ngốc nghếch này, cô nở nụ cười thoải mái vô cùng, chưa bao giờ thoải mái đến như vậy.

Người đi đường vội vàng, xe cộ như nước chảy vụt qua, bọn họ giống như hai đứa trẻ nghịch ngợm vui đùa, cười đến hồn nhiên và xán lạn, dường như cơn mưa mang theo giá lạnh của mùa đông không thể đóng băng sự nhiệt tình vui vẻ của mỗi người vậy.

Đôi lúc, cô bị anh kéo đầu vào trong ngực, mặc cho bên ngoài có ồn ào đến bao nhiêu, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của Thấm Luật, lồng ngực anh ấm áp và thoải mái... Người đàn ông ấy đã cho cô cảm giác an toàn trước nay chưa từng xuất hiện.

Khoé miệng của cô cong lên kì lạ.

Mãi cho đến lúc ngồi vào trong xe, hai người bọn họ đều ướt đầm từ trên xuống dưới, trừ bỏ đầu cô. Mặc dù vừa đi vừa đùa giỡn, huyền não như điên, nhưng anh vẫn giữ cho chiếc áo măng tô phủ lên tóc cô, còn anh thì chẳng chỗ nào khô ráo hết.

Mái tóc đen bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, những sợi tóc dính lên vầng trán đầy đặn của anh, cùng với ánh mắt nóng bỏng chân thành khiến lúc này anh đẹp như một tên ác ma anh tuấn, khiến người ta động lòng.

Cô chỉ có thể kinh ngạc nhìn anh, vẻ ngoài của anh bình thường đã khá là đẹp rồi, giờ dưới tình huống toàn thân ướt đầm như thế, mị lực nam tính trực tiếp bộc phát hết sức rõ ràng, lớp áo sơ mi ướt đầm dính chặt trên lồng ngực cường tráng, nhìn thu hút vô cùng.

Trong xe hình như quá nóng thì phải! Cô phải tốn rất nhiều sức mới có thể thoát khỏi ánh mắt nóng cháy của anh, lại phát hiện anh mở máy sưởi trong xe, thảo nào cô có cảm giác nóng bức như vậy.

“Máy sưởi nóng quá!” Cô nhàn nhạt nói.

Lại bị cô đẩy ra... Thấm Luật thở dài trong lòng, cô gái nhỏ này thật sự là thiên hạ đệ nhất trốn tránh, anh đã cố gắng phóng điện đến thế rồi mà...

“Toàn thân em ướt sũng như thế, nếu không mở lớn một chút, em sẽ cảm mạo.” Ánh mắt của anh không tự giác được nhìn ngắm thân hình lung linh yếu điệu ẩn hiện qua lớp áo... hình như anh đã điều chỉnh nhiệt độ quá cao thì phải.

Cô chú ý tới tầm mắt của anh, cũng cảm giác được trong cơ thể đột nhiên nóng rực, Hạ Thấm Đồng khẽ nghiêng người, muốn né tránh ánh mắt nóng rực của anh, lại đột nhiên hắt xì một cái, nháy mắt đánh vỡ không gian và hơi thở đầy ái muội lúc này.

“Bị cảm thật rồi.” Anh nhìn gò má nhàn nhạt đỏ ửng của cô, đương nhiên, cũng có thể thấy được hai quầng mắt thâm tím kia nữa.

Cô thật là quá mệt mỏi! Công việc kia tuy rằng thu nhập khá cao nhưng lại khá vất vả, tùy lúc đều phải sẵn sàng nhận nhiệm vụ, lúc thì giữa khuya, lúc thì sáng sớm.

Cô vốn định tính sẽ ngủ bù vào hai ngày nghỉ, nhưng mà buổi tối lại bị anh lôi đi xem phim, cô biết anh muốn mình được thả lỏng một chút nên không đành lòng cự tuyệt tốt của Thấm Luật.

Chẳng qua làm việc quá mức vất vả, quá mức mệt nhọc sẽ khiến sức đề kháng của thân thể cô yếu dần, chỉ dính mưa một chút mà thôi đã cảm thấy có chút đau đầu rồi.

Sắc mặt của anh bỗng chốc nghiêm trọng lên, giận mình quá ham chơi mà hại cô không được thoải mái, anh vươn tay sờ lên trán cô, may mà không có phát sốt.

Anh hơi yên tâm, khởi động máy, xe nhanh chóng lao đi trên đường.

Mắt cô nửa nhắm nửa mở, buồn ngủ vô cùng, tầm mười phút sau, anh liền vỗ nhẹ hai má đánh thức cô: “Xuống xe đi.”

Cô ngược mắt nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, khẽ cau mày, “Đây là chỗ nào?” Đây không phải nhà cô.

“Đây là nhà của anh.” Trong nội thành anh có một căn hộ cách rạp chiếu phim khá gần.

Cô trợn mắt trừng anh, không thể tin được anh lại có thể chạy xe đến nơi này, anh muốn gì chứ?

“Em không thoải mái, bây giờ cần phải tắm nước nóng thật nhanh rồi ngủ một giấc thật ngon mới được.” Nhà của cô ở xa như vậy, ít nhất phải chạy xe một tiếng đồng hồ. Nhưng mà quần áo của cô lúc này ướt đầm như thế, thân thể sao chịu lâu được! Nghĩ một chút, cũng chỉ có nhà anh là tiện nhất, tuy rằng cũng không xa hoa nhưng vẫn có được một chiếc giường mềm mại có thể thỏa mãn nhu cầu của cô.

“Tôi muốn về nhà.” Cô mắt hững, ngữ khí lạnh như băng.

“Em muốn anh ôm em xuống xe hay muốn tự mình đi?” Anh tới gần cô, vẻ mặt nguy hiểm.

Cô biết anh không hề nói đùa. Sao cô lại có thể quên, Thẩm Luật ôn nhu săn sóc đối với mình thế nào cũng có những lúc bá đạo không sao nói được chứ, bình thường mọi chuyện anh đều nghe theo cô, nhưng ở những tình huống như thế nào, căn bản cô không có quyền quyết định việc gì.

Hạ Thấm Đồng ngâm mình trong làn nước ấm áp, thoải mái đến mức muốn thở dài.

Không thể không thừa nhận, tuy rằng Thẩm Luật có điểm bá đạo, có điểm cường ngạnh, buộc cô nghe theo, nhưng anh đã làm đúng.

“Chán ghét!” Cô vùng vằng tạo ra những bong bóng xà phòng trên mặt nước xộp như tuyết trắng, không hề phát hiện giọng điệu của mình lúc này nghe qua có vài phần hờn dỗi.

“Thấm Đồng, tắm lâu đối với thân thể không tốt đâu.”

Nhìn xem, chưa gì đã gõ cửa rồi, không phải đã lộ rõ bản tính của anh hay sao?

Mặc dù không tình nguyện nhưng Hạ Thấm Đồng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy, cầm lấy áo choàng tắm đã được anh để sẵn một bên, mặc vào rồi cô mới phát hiện nó hơi lớn, gấp lại vài lần vẫn quá khổ với thân mình, cô đành đem đai lưng cột vào thật chặt, lớp vải bông mềm mại khô ráo ma sát với da thịt mang đến một loại cảm giác thoải mái vô cùng.

Áo choàng tắm sạch sẽ, mang theo hơi thở của anh khiến cho lòng cô xôn xao không dứt...Cứ như vậy cùng anh về nhà, rốt cuộc là tốt hay không tốt đây?

Thật ra cô biết, anh nóng vội và lo lắng cho thân thể cô, sợ thời gian quá lâu sẽ khiến cô sinh bệnh, nhưng Hạ Thấm Đồng vẫn có chút bất mãn nho nhỏ, cho nên vừa vào nhà đã trực tiếp đi tới phòng tắm, một câu cũng không nói, cũng không có tâm tình đánh giá nội thất phòng anh, dù sao nó đại khái chỉ khoảng 30 mét vuông, liếc mắt một cái là thấy hết.

Đêm hôm khuya khoắt đi theo một người đàn ông thích mình về nhà anh ta, còn tắm rửa trong nhà anh ta nữa, loại chuyện này, cho tới bây giờ Hạ Thấm Đồng chưa từng nghĩ mình sẽ làm qua, nhưng chẳng biết vì sao, cô lại tin tưởng Thẩm Luật nhiều như thế, tin tưởng người đàn ông này không biết sẽ là tốt hay không tốt đây?

Mở cửa, cô nhìn thấy thân mình cao lớn của anh đang đứng bên cạnh cửa, vươn tay sờ trán cô thêm lần nữa, không phát hiện triệu chứng gì khác lạ, lúc này anh mới yên tâm. “Anh mua trà gừng, đã pha tốt rồi, em nhớ uống đây.”

Cô bướng bỉnh nhưn mày.

“Anh không để ý việc tự mình bón thuốc cho em, một ngụm rồi một ngụm đâu!” Ánh mắt gian tà của anh nói cho cô biết, anh sẽ bón thuốc cho cô như thế nào.

Cảm giác được máu toàn thân đã dồn lên trên mặt, cô nhanh chóng cúi đầu, chạy đi. “Không cần phiền đến anh, mau đi tắm đi.” Chính anh chẳng phải vẫn đang mặc quần áo ướt chạy khắp nơi đây à. Còn giúp cô mua trà gừng nữa, rõ ràng đầu tóc anh đều ướt hết, càng dễ cảm mạo hơn mới đúng. Cho dù anh là đàn ông con trai, thân thể tốt hơn người khác thì cũng không nên xem thường như vậy.

“Em quan tâm anh sao?” Anh cười, cúi đầu nhìn cô.

Cô nâng khuỷu tay, đẩy anh một cái, gọn gàng đưa anh vào phòng tắm, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài, đóng sầm cửa lại, dán mình lên cửa, nghe thấy tiếng cười ầm ĩ bên trong của anh, lòng cô kinh hoàng không thôi.

Chân có chút nhũn ra, tình huống bây giờ hình như có chỗ không đúng.

Cô chậm rãi đi qua, nhìn chén trà vẫn còn bốc hơi nóng, chất lỏng màu nâu thoang thoang hơi gừng rất quen thuộc, hương vị thật thân thiết, cô hít nhẹ một ngụm, cảm giác chất lỏng ấm áp ấy chảy qua yết hầu, từ từ thấm vào tận tâm.

Hai người ở chung như vậy có vẻ không phù hợp cho lắm, dù sao cô và anh cũng không thể trở thành người yêu được, nhưng mà cô dường như không thể cự tuyệt sự quan tâm và chăm sóc của anh, thậm chí còn hưởng thụ cảm giác được chiều chuộng này nữa...Loại cảm giác này không tốt một chút nào!

Nhưng mà hôm nay cô thực sự mệt mỏi quá, loại chuyện tình cảm này liệu có thể để cô thanh tỉnh một chút rồi suy xét được hay không? Đêm nay, hãy để cô ích kỷ một lần đi.

Nâng chén trà, Hạ Thấm Đồng đưa mắt nhìn một lượt khắp gian phòng.

Căn phòng được bày trí giống hệt như đức tính cách của anh, phòng không phân chia từng khu mà nối liền toàn bộ, cả một không gian vừa sạch sẽ lại gọn gàng. Ở những chỗ rẽ có một cửa sổ lớn sát đất, rèm cửa rất nặng, từ lầu 32 nhìn xuống, cảnh đêm Đài Bắc đẹp như tranh, khắp nơi lấp lánh ánh đèn, mang một vẻ đẹp mộng lung huyền bí dưới làn mưa bụi.

“Sao lại không sấy khô tóc?” Không biết anh đã tắm rửa sạch sẽ xong từ lúc nào, đi đến sau lưng cô, nhìn mái tóc ẩm ướt buông xõa kia rồi nhíu mày nói.

Cô nâng cốc trà lên, uống một ngụm nhỏ, cảm giác mệt mỏi bùn rùn vô cùng, lười biếng không muốn động đậy chút nào, thật hy vọng lúc này có một cái giường ở đây, như vậy cô sẽ trực tiếp nằm lên nó, thế thì sẽ thoải mái cỡ nào a

~Anh thấy cô không để ý đến mình, cũng không nghĩ ngợi gì, cô gái này một khi đã bướng bỉnh lên thì bộ dáng chính là kỳ quặc như thế.

Anh cầm máy sấy lên, chậm rãi hong khô tóc cho cô, tóc cô rất đẹp, vừa dày lại vừa mềm mại như tơ, những sợi tóc ẩm ướt chậm rãi khô lại trong tay anh. Thấm Luật đặt máy sấy xuống, vươn tay khẽ ấn lên thái dương cô để giúp Hạ Thấm Đồng thư giãn.

Đôi mắt trong như nước của Hạ Thấm Đồng lúc này đã nửa khép nửa mở, cô cảm giác thân thể mình như đang bồng bềnh trên đại dương, ngâm mình trong làn nước ấm áp, nương theo những cơn sóng mà trôi đi, toàn thân cao thấp không chỗ nào không thoải mái, sự lười biếng, mệt mỏi cũng dần tan.

Anh nhìn cô gái đang ngủ gà ngủ gật trước mặt mình, nhanh nhẹn cầm lấy chiếc cốc trong tay cô, kéo cô vào trong lòng, cô liền lập tức giống như con mèo nhỏ chui vào trong lòng anh, về mặt ngày thơ thuận khiết tiến vào giấc mộng.

“Tin tưởng anh như vậy sao, anh đây thật không biết nên vui hay nên buồn nữa!” Khẽ điểm nhẹ lên sống mũi cao thẳng của cô, anh bắt đầu đi lắc đầu, bế ngang cô lên, đi về phía giường.

Ga giường màu lam giống như biển rộng bao lấy cơ thể cô, Hạ Thấm Đồng nằm trên giường, xương cốt toàn thân dường như muốn tan ra, nhưng đôi mắt vẫn còn miên cưỡng hé mở, giữ chặt tay anh. “Này....tôi muốn...về nhà...” Lời nói mơ hồ, mang theo vài phần ngây thơ.

Từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy vẻ mặt cô như thế, ánh mắt anh trở nên thâm trầm, gắt gao nhìn chằm chằm dung nhan của cô, như muốn đem biểu hiện lúc này của Hạ Thấm Đồng khắc vào tận tâm...Anh nâng tay, vuốt ve má cô một cách cẩn thận, “Ngoan, hiện giờ mưa rất lớn, lái xe không tiện, ngày mai anh sẽ đưa em về.”

Buồn ngủ quá, mệt mỏi quá, nhưng cô vẫn kiên trì như cũ. “Về..... nhà.”

Thật là, làm sao cô lại có thể cố chấp đến thế chứ? Anh cúi thấp người, nhìn hàng mi cong của người đẹp trên giường: “Anh ngủ sofa, như vậy được không?” Biết tính tình bảo thủ và cẩn thận của cô, anh nói.

Chờ mãi nửa ngày, lúc anh tưởng rằng cô sẽ tiếp tục kháng nghị, ai ngờ Hạ Thấm Đồng lại ngược mắt nhìn anh, cười đến ngọt ngào. “Tốt.”

Chỉ một nụ cười đã khiến tâm anh lay động, anh vỗ về gò má non mịn của cô, cúi đầu hôn lên hai phiến môi mọng nước...Hai phiến môi kia ngay từ lúc bắt đầu đã từng giây từng phút dụ dỗ anh tiếp cận.

Tinh tế liếm mát, anh ôm giai nhân mình yêu thương trong lòng, hôn cô say đắm, lại dè dặt cẩn trọng sợ cô sẽ đau, đầu lưỡi trên đôi môi bóng loáng mềm mại chậm rãi liếm qua, cảm nhận hơi thở thơm ngọt.

Biến hoá góc độ, nhẹ nhàng mà ôn nhu, anh hôn khắp môi cô một lần.

Không đủ, thế nào cũng không đủ! Anh thở hổn hển, thoáng dùng thêm sức, dễ dàng tách đôi môi ngọt ngào kia ra, đầu lưỡi dò xét đi vào như ong mật đói khát, chui vào chỗ sâu nhất trong nhụy hoa, tham lam hút lấy mật ngọt.

Đôi môi của cô tựa như thiên đường, mang theo hơi gừng nhàn nhạt, lại có nồng đậm mùi hoa, anh liếm qua từng nơi thần bí, liếm duyên thứ nước ngọt ngào, rồi nhẹ nhàng câu dẫn đầu lưỡi của cô, ma sát, vỗ về, chơi đùa...thế nhưng không hề có phản ứng.

Anh đột ngột bưng tỉnh, nhìn thấy cô vẫn thở đều đặn, thần sắc bình tĩnh như trước.

Cô đang ngủ.... còn có chuyện nào đã kích hơn so với chuyện này sao? Cảm xúc phấn khởi của Thấm Luật nhanh chóng xẹp xuống như quả bóng tròn căng bị kim châm một phát, nháy mắt đã không còn.

“Này, cô nàng, em tỉnh lại cho anh.” Anh cau mày, khẽ gọi bên tai cô.

Đáp lại anh vẫn là tiếng thở đều đặn.

“Anh sẽ sờ soạng em đấy.” Anh nâng tay đặt lên bộ ngực mềm mại của cô, nơi đó truyền tới xúc cảm mềm mại làm anh thiếu chút nữa không kiềm chế được, nhưng Hạ Thấm Đồng vẫn không hề đáp lại như cũ, cô thật sự đang ngủ.

“Đúng là.....” Anh nổi giận nói lỏng tay, đem mặt chôn vào cổ cô, cố gắng bình phục cảm xúc kích động của mình, một phút, hai phút, mười phút trôi qua, anh chẳng những không thể bình tĩnh trở lại mà càng ngày càng kích động thêm, nơi dưới thân cứng rắn khiến anh vô cùng đau đớn.

Đúng là hao tổn tâm trí..... Từ khi có kinh nghiệm đến nay, cho dù là lúc bắt đầu vẫn còn ngây ngô không biết gì, anh cũng chưa từng xúc động nhiều đến vậy, chỉ đơn giản là một nụ hôn, cô ngay cả đáp lại cũng không có, vậy mà cũng có thể khiến anh xúc động thành cái dạng này.

“Hạ Thấm Đồng, em đúng là yêu nữ trời sinh đến tra tấn anh.” Thấm Luật nghiêng răng nghiêng lợi, cố sức đứng dậy khỏi người cô, sau đấy, người nào đó vừa mới tắm sạch sẽ lúc này lại một lần nữa vọt vào nhà tắm, giữa trời đông giá rét, dùng dòng nước lạnh như băng đến để dập tắt dục vọng đang bùng bùng phần chân của mình.

[dieptuvi.wordpress]

Giống như cả đời chưa từng có một giấc ngủ nào say như thế, Hạ Thấm Đồng cảm giác mí mắt mình ngay cả mở ra cũng không làm nổi, thân thể vừa mềm vừa đau, ngay cả sức lực để nâng một ngón tay cũng không có nữa.

Cô trần trọc qua lại trên chiếc đệm giường êm ái, gương mặt non mịn chậm rãi chà chà trên ga trải giường, vừa mở mắt ra, đập vào mắt cô chính là một tấm rèm cửa lớn, cùng với cách bài trí phòng vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Nơi này..... con người linh động khẽ đánh giá xung quanh một lần, còn chưa kịp nhớ ra đây là đâu thì đã bị một giọng nói nam tính trầm thấp phá rối.

“Khi nào thì cho sụp vào? Ừm, bây giờ đại khái đã nấu được khoảng một giờ rồi.” Thẩm Luật nâng tay lên nhìn đồng hồ. “Được, em biết rồi.”

Hạ Thấm Đồng nhìn thấy anh một tay cầm thìa, múc một muống sụp bỏ vào, rồi đẩy vung nổi lại. “Vặn to lửa, mười phút là được, sau đó không mở ra nữa, được, sẽ không quấy.”

Khi anh gỡ vung ra, mùi hương của canh gà lập tức bay tới, nói rõ cho cô biết lúc này anh đang làm việc gì. Một người đàn ông giống như Thẩm Luật lại có lúc đứng trong nhà bếp nấu cơm.

Tối hôm qua khi xem xét nhà của anh, lúc nhìn thấy phòng bếp, cô hoàn toàn cho rằng đó chỉ là thùng rỗng kêu to, thật không ngờ, hôm nay nó đã phát huy được công dụng rồi.

“Tốt, cảm ơn anh nhé. Ừm, không cần nói cho Thẩm Kiều, được rồi, em biết! Tài liệu ấy em sẽ xem qua, đến lúc ấy sẽ liên lạc lại với anh sau.”

Cô nghe thấy anh hạ giọng, thì ra đang nhờ anh rẽ của mình chỉ giáo.

Anh xoay người lại liền nhìn thấy cô đang gương cặp mắt thanh lãnh lên nhìn mình.

Nụ cười quen thuộc một lần nữa nở rộ trên môi anh, dường như một khắc ấy, Hạ Thấm Đồng mới nhận thức được Thẩm Luật là một người đàn ông đẹp trai đến cỡ nào, kỳ thật nói đẹp vẫn là chưa đủ để hình dung anh, ánh mắt, rồi đôi môi của anh, không một nơi nào không câu dẫn, dụ hoặc người ta phạm tội hết. Diện mạo của anh tuy có chút nữ tính nhưng nam sinh nữ tướng, tất sẽ là yêu nghiệt, anh chính là một yêu nghiệt như thế, một yêu nghiệt luôn mang theo nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời, chậm rãi tiến vào trong tim cô.

Người đàn ông ấy lúc này đây đang mặc tạp dề, đứng trong phòng bếp nấu cơm, cảnh tượng đó quả thực đã khiến cho Hạ Thấm Đồng khiếp sợ.

“Em tỉnh?” Anh đi tới, ngồi xuống bên cạnh giường. “Em ngủ suốt hai mươi mất tiếng đồng hồ liền, quả nhiên rất là lợi hại.” Tay anh khẽ chạm vào trán cô. “Không phát sốt, xem ra em chỉ mệt mỏi quá mà thôi.”

Cả đêm hôm qua, anh đều lo lắng ngủ không ngon, nhìn cô ngủ thật sâu, anh liền thường xuyên bước qua xem nhiệt độ cơ thể của cô, trách mình đột nhiên ham chơi, lôi kéo cô cùng đắm mưa, nếu hại cô sinh bệnh thì anh phải làm sao bây giờ?

“Hai mươi mất tiếng?” Cô thật sự giật mình, khó trách cảm thấy tinh thần lúc này tốt như vậy.

“Đói bụng sao?” Anh nhìn đôi môi đỏ tươi đẹp rực rỡ, cảm giác cổ họng có chút khô khốc, dư vị của nụ hôn tối qua đến bây giờ anh vẫn còn nhớ rõ. “Đi rửa mặt một chút rồi chúng ta ăn cơm.” “Quần áo của tôi...” Trên người cô vẫn còn mặc áo choàng tắm, xuất hiện như thế này trước mặt anh kiểu gì cũng cảm thấy không ổn cho lắm.

Anh cười, ánh mắt có vài phần trêu tức, chỉ chỉ ban công.

Chuyển mắt, cô liền nhìn thấy quần áo của mình treo ở nơi đó, bao gồm cả nội y bên trong! Hai tai cô nóng bừng, cố gắng khống chế bản thân không cần đỏ mặt trước mặt anh.

Thật là, tại hôm qua anh cứ trêu chọc khiến cô quên mất việc giặt quần áo của mình, nhưng mà nghĩ đến việc một người đàn ông như anh cư nhiên giặt quần áo ỉn, cho dù là dùng máy giặt, cô vẫn cảm thấy có chút khó xử.

Dường như là ngại cô còn chưa đủ mất mặt, anh đùa dai bổ thêm một câu, “Yên tâm, nội y bên trong của em anh đều dùng tay giặt.”

Bùm một cái, bom nổ xem ra uy lực còn kém hơn so với cả câu này, cô vội vàng chạy vào nhà tắm, ngẩng đầu nhìn gương mặt đỏ hồng của mình trong gương, người đàn ông kia đôi lúc thật đáng ghét mà!

Phòng tắm nhỏ sơn màu xanh hết sức sạch sẽ, trên bồn rửa tay đã bày sẵn bàn chải đánh răng và khăn lông dành cho cô, đều là đồ mới chưa dùng qua bao giờ. Điều do một tay Thẩm Luật làm, anh xử lý việc gì cũng đều chu đáo hết.

Lúc cô đi ra từ nhà tắm, cảm xúc đã khôi phục bình tĩnh, cơm cũng đã được dọn xong, hạt cơm trong suốt no tròn, còn có một nồi canh gà vàng óng ánh thơm nức mũi, “Anh cũng không hay nấu cơm, chỉ miễn cưỡng làm cái này, em chấp nhận ăn một chút đi.”

Cô ngồi xuống, uống một ngụm canh gà anh nấu, tư vị thơm ngon nồng đậm tràn ngập trong lòng, khiến cô có chút chua xót.... Đã bao lâu rồi không có người nấu canh cho cô như vậy? Đã bao lâu cô không được cảm nhận loại hơi thở ấm áp như thế này? Cô cật lực tự sinh tồn trong một thời gian dài đến thế, giờ mới phát hiện, thì ra tận sâu trong đáy lòng mình, cô vẫn luôn khát vọng một người có thể yêu thương chiều chuộng mình như vậy.

“Cám ơn.” Cô ngước mắt, nở nụ cười nhìn anh, tuy rằng nụ cười rất nhạt nhưng vô cùng ấm áp, “Thực sự ăn ngon lắm.”

Anh nhìn thấy sự yếu ớt trong đáy mắt cô liền đau lòng, Thẩm Luật chưa bao giờ nghĩ rằng một người phụ nữ làm như vậy là tốt, lúc này anh chỉ muốn đem những thứ tốt đẹp nhất, trân quý nhất đến trước mặt cô, để gương mặt cô chỉ xuất hiện nụ cười và không còn nước mắt nữa mà thôi.

Cô mệt mỏi, anh so với cô còn mệt mỏi hơn. Cô bị thương, anh lại càng đau lòng....

Thì ra bất tri bất giác, anh đã yêu cô nhiều đến vậy rồi.

Anh nâng tay lên xoa gương mặt cô, dung nhan như vậy, ngũ quan như vậy, tính tình thanh lãnh như vậy lại có thể khiến lòng anh nhộn nhạo.

Anh chậm rãi tiến gần cô hơn, cô hẳn biết rõ, dù sao anh mất anh, động tác anh lúc này đều có thể nói lên anh muốn làm điều gì, nhưng cô phát hiện mình không thể nào động đậy được, như bị trúng ma chú, chỉ có thể nhìn anh, không sao né tránh, đôi mắt mở to soi rõ bóng dáng anh bây giờ.

Một nụ hôn nhẹ nhàng dừng trên môi cô! Lúc ban đầu chỉ mềm nhẹ như cơn gió lướt qua cánh hoa, như mưa phùn dễ chịu rơi xuống đất.

Nhưng là một người đàn ông, được hôn người phụ nữ mình tha thiết yêu mến, gần gũi cô như vậy, không có khả năng bảo trì mãi sự đơn thuần, dịu dàng ấy.

Rất nhanh, nụ hôn dần dần thay đổi....anh kéo cô, nắm chặt vòng eo tinh tế, để đầu lưỡi mình tiến vào bên trong khoang miệng cô, dụ dỗ cô cùng anh cử động.

Bàn tay anh vuốt ve từng chút từng chút phần eo mềm mại của cô, rồi tiếp tục đi xuống nắm lấy cặp mông tròn trịa, mặc dù cách một lớp áo choàng vẫn có thể khiến tim anh đập liên hồi như cũ.

Dù hôn đến thế nào vẫn cảm thấy khoảng cách quá xa, thân thể không cảm thấy sự thỏa mãn, anh ôm nửa thân cô, ấn mông của cô gần hơn với dự vọng đau đớn nóng bỏng của mình.

Hai đôi môi đang điên cuồng lưu luyến tách ra, anh vươn lưỡi liếm đi những giọt nước bởi vì nụ hôn kích thích ban này mà chưa kịp nuốt vào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc này phỉếm hồng động lòng người, chưa từng thể nghiệm qua chuyện như vậy khiến cho cô không biết phải làm sao, suy nghĩ hỗn loạn, lý trí rời xa, nhưng Hạ Thẩm Đồng vẫn cảm thấy chuyện này có chút không đúng, cố gắng muốn suy nghĩ rõ ràng hơn: “Chúng ta như vậy...” Anh không cho cô thời gian để suy xét, lại hôn cô thêm một lần nữa.

Anh biết rõ, nếu để cho cô lấy lại lý trí, khẳng định cô sẽ cự tuyệt anh, thật vất vả mới đi tới bước này, Thẩm Luật không muốn buông tha dễ dàng như vậy. Nụ hôn của anh chưa từng ngừng lại, cho dù sau đó anh có ôm lấy cô, cùng nhau đi về phía chiếc giường mềm mại, rồi đặt cô lên giường, bờ môi của anh vẫn không hề tách rời khỏi môi cô.

Một tay vuốt ve má của cô, một tay khác lại chậm rãi tiến vào trong vạt áo của cô, nắm lấy một bên tuyết nhũ no tròn, trắng nõn, loại cảm xúc ôn nhu này khiến hơi thở của anh càng thêm gấp gáp, năm ngón tay khẽ bóp nhẹ, ngón trở nhẹ nhàng vân vê đỉnh núi mềm mại phần hồng, từng chút từng chút cảm thụ sự mềm mại của viên ngọc sáng hoàn mỹ này.

Cô trức trặc, không có kinh nghiệm, bị anh khiêu tình câu dẫn mà biến thành tâm thần rối loạn, rốt cuộc không thể suy xét thêm được gì.

Nút dây được buộc chặt dần dần lơ lửng, áo choàng chậm rãi tuột ra, thân hình tuyết trắng mềm mại cứ thế phơi bày trước mắt anh, Thẩm Luật lúc này kích động đến mức gần như điên cuồng.

Đầu lưỡi linh hoạt liếm qua chiếc cằm trắng nõn của cô, mơn trớn cái cổ duyên dáng rồi một đường đi xuống, hôn lên đoá hoa đầy đặn, nhũ thịt trắng mịn, mút lấy nhụy hoa đào hồng phần thật sâu, thật chặt, khiến người dưới thân thở gấp không ngừng.

Thật sự là tư vị tuyệt vời, anh vuốt ve làn da trơn mịn như tơ của cô, phảng phất như vòng eo thon nhỏ ấy đang muốn anh trêu mến yêu thương vậy, bàn tay anh đi xuống mơn trớn đùi ngọc thon dài, chen vào bên trong, chậm rãi tách hai chân ra, ngón tay anh cẩn thận gạt đám lông, tinh tế xoa nắn ngọc châu yếu ớt.

“A, không cần!” Cô như bị điện giật, toàn thân cứng đờ, vội vàng khép chân lại, không quen bị vuốt ve như thế.

“Thẩm Đồng, bảo bối ngoan.” Anh thay phiên liếm mút bộ ngực no đủ của cô, rồi lưu luyến ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt cô ẩn giấu sự kinh hoàng, gương mặt ửng hồng, yêu diễm động lòng người.

Anh cúi đầu, hôn lên đôi má hồng hào kia, cúi đầu ở bên tai cô dụ dỗ, “Ng ngoan, anh chỉ sờ một chút, em không thích, anh sẽ không động, được không?” Hơi thở nam tính phả ra truyền vào tai khiến cho cô run rẩy không dứt.

Anh là người xem ánh mắt rất giỏi, lập tức nhìn ra cô đang do dự yếu đuối, bàn tay liền dùng sức một chút, đùi cô chỉ thoáng kiên trì được một lát liền bị anh mở ra lần nữa.

5. Chương 5

Edit: Shiyu

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Anh gắt gao nhìn nơi non mềm giữa hai chân cô, cảnh xuân tuyết vời trước mắt giống như đoá sen đầu hạ nở rộ giữa hồ, phơn phớt nhàn nhạt phần hồng, hai cánh hoa mềm mại ngượng ngùng che phủ nụ hoa, mang theo chút sương mai man mác ngọt ngào

Anh cúi thấp đầu xuống, mũi thoáng thoáng cảm nhận được làn hương ngọt ngào mà cô mang lại, cổ họng bỗng nhiên cảm thấy khô rát, vì thế đầu lưỡi liền vươn ra...

“A!” Cô kinh hãi rên lên.

Mặt mũi Hạ Thẩm Đồng tái mét lại, cô liều mình giãy dụa, muốn khép hai chân lại, bàn tay nhỏ nhắn không ngừng đẩy đầu của anh ra.

Nhưng mà, một khi đàn ông đã không muốn buông tha, sức lực của cô sao có thể chống cự được? Anh tham lam liếm mút nụ hoa xinh đẹp của cô, liến qua nếp nhăn ẩn ẩn dẫn tới nhụy châu mẩn cảm nhất khiến Hạ Thẩm Đồng run rẩy không ngừng, không kiềm chế được mà cắn chặt đôi môi.

“A...” Khoái cảm bén nhọn theo từng nụ hôn của anh xuyên thấu qua bộ não, nhanh chóng truyền tới toàn thân cô, nơi tư mật bí ẩn như vậy không ngờ lại cất giấu những cảm xúc kì lạ như thế, làm cho cô vừa thống khổ vừa thích thú, giống như nơi ấy đang hóa dần thành nước dưới nụ hôn của anh vậy, để mặc cho anh mút lấy, định đoạt.

Đầu lưỡi của anh liên tục ma sát với cánh hoa nhỏ bé, no đủ kia, cảm giác được mỗi khi nụ hôn đặt xuống, làn da của cô càng thêm căng chặt, tiếng da thịt va chạm nhẹ nhàng, từng đợt vang lên, khiến thủy dịch ngọt ngào không ngừng trào ra như nước chảy.

Đầu lưỡi đi xuống liếm láp hai cánh hoa đang hé mở, anh nhắm nháp mật nước bên trong cánh hoa bởi vì mình khiêu khích mà trở nên vô cùng mẫn cảm, đồ ửng, khe khẽ mở như một cái miệng nhỏ nhắn cùng ma sát với môi anh vậy.

Anh từ từ tiến vào, từng múi thịt lập tức chặt chẽ bao vây lấy đầu lưỡi, khiến anh cảm nhận được sự ẩm áp dâng trào, khác xa với sự đụng chạm da thịt thông thường. Đầu lưỡi càng đi vào sâu hơn, liếm láp những múi thịt hồng hồng, thường thức thứ mật dịch ngọt ngào như nước cam tuyền bên trong.

Ngón tay anh tiến vào nơi tư mật kia, chậm rãi dò xét, lại xấu xa đùa giỡn khiến cô thét lên không ngừng. Thất lưỡng mai khê vận vẹo muốn thoát khỏi cảm giác điên cuồng tra tấn người ta này nhưng lại không tự chủ được đưa mình đến với môi anh càng gần hơn, để mặc anh đùa giỡn, làm trò.

Làn da cô mỗi lúc một nóng hơn, mật nước cũng liên tiếp chảy ra ồ ạt làm anh nhắm nháp không kịp nữa, chất dịch ngọt ngào liên tục chảy dọc xuống cảm anh, rồi lòng bàn tay cho đến từng đầu ngón tay, tất cả đều là một màu trắng mịn.

Thật sự là quá nhạy cảm, anh biết rằng lần đầu đạt cao trào của cô đã sắp đến.

Hoa huyết của cô chuyển dần sang sắc đỏ tươi, hai cánh hoa khép mở càng thêm mãnh liệt. Những tiếng động truyền đến từ sự ma sát, tay anh mở ra dục vọng của mình, cái đầu tròn của mãnh thú thăm dò nơi cửa huyết của cô, lấy dính thứ chất lỏng động tình đang ào ạt chảy ra không ngừng.

Hạ Thắm Đồng vận vẹo cơ thể đầy bất an, cô cảm thấy cả người trống rỗng, vô lực, rõ ràng đã sắp đạt tới cảnh giới của sự tuyệt vời rồi mà lại phải dừng tay, loại cảm giác khó chịu ấy khiến cô bồn chồn, xao động.

Khi lửa dục của anh cùng với nơi ướt át mềm mại của cô va chạm vào nhau, loại khoái cảm tê dại truyền tới khiến Hạ Thắm Đồng thoải mái giãn mở lông mày, dùng nơi riêng tư của mình tiếp tục ma sát với anh, muốn để khoái cảm thư thái ấy tiếp tục càng thêm mãnh liệt, càng thêm kéo dài. “Bảo bối không chờ kịp?” Anh nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của cô, ý cười tràn ngập. Anh thừa nhận tâm tư mình rất xấu xa, muốn dùng dục vọng để tra tấn cô gái ngây ngốc thứ gì cũng không hiểu này. Anh biết, nếu không làm như thế, cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ chịu nhìn thẳng vào anh, vĩnh viễn đều chỉ coi anh như bạn bè.

Anh không muốn làm bạn của cô, anh muốn làm người đàn ông của Hạ Thắm Đồng.

“Thắm Luật..... A, Thắm Luật.....” Dục vọng của anh ma sát với thân thể khiến Hạ Thắm Đồng cảm thấy nóng bức khó nhịn, làn môi đỏ tươi như cánh hoa không ngừng thì thầm gọi tên anh, nửa như mời gọi, nửa như khẩn cầu, lại nửa như vô lực cầu xin sự giúp đỡ của anh vậy.

Ngón tay anh ấn nhẹ xuống viên ngọc châu nho nhỏ, liên tục ma sát, vừa nặng nề lại vừa như mơn trớn, vuốt ve dịu dàng.

“A.....” Khoái cảm tuyệt vời ban nãy rốt cục cũng tiếp tục, cô yêu kiều rên rỉ, thoải mái giãn mở lông mày.

Rất nhanh thôi, cô sẽ tới cao trào, Thắm Luật liền lựa chọn ngay đúng thời điểm này, mạnh mẽ tiến vào.

“Phụt” Tiếng nước bắn tung tóe mang theo những tia máu đỏ tươi từ sâu trong cơ thể cô trào ra, lại bị anh chặt chẽ đẩy vào.

“A!” Cao trào cùng đau đớn đồng thời xuất hiện. Hạ Thắm Đồng không còn biết được bản thân mình lúc này rốt cuộc đang đau đớn thống khổ hay chìm đắm trong khoái lạc nữa.

Cảm giác đau đớn chân thật, đau đớn đến tận tâm khi bị vật lạ xâm nhập vào cơ thể khiến cô tái nhợt cả mặt mày. Nhưng khoái cảm không hề dừng lại, cứ dời núi lấp biển mà ùn ùn tiến tới.

Anh đi vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, lấp đầy sự trống rỗng khó nhịn. Toàn thân cô từ trên xuống dưới, không nơi nào không cảm thấy được sự ngọt ngào kích động vây quanh, theo sự trôi dạt cũng những dây thần kinh mà nhanh chóng lan tới từng tế bào.

Cô cứng đờ người, ngón tay gắt gao nắm chặt tấm khăn trải giường dưới thân, rên rỉ, ngân nga, gào thét, thút thít, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, đủ loại cảm giác cứ tầng tầng lớp lớp vọt tới bao vây cô, khiến Hạ Thấm Đồng không còn biết nên làm gì mới phải.

“Ngoan, bảo bối, đừng khóc.” Anh vươn lưỡi, liếm từng giọt từng giọt nước mắt của cô, hết sức đau lòng, nhưng cũng muốn cô vì anh mà chịu đau một chút, ai bảo cô bé bỏng ngọt ngào như vậy, ai bảo cô khiến anh động tình nhiều đến thế?

Ở trong thân thể của cô, anh không hề động đây, hưởng thụ sự thống khổ và vui sướng đan xen do tầng tầng lớp lớp thịt bao lấy, những tầng thịt như một đóa mẫu đơn khổng lồ với vô số lớp cánh, khi vừa tiến vào nơi nhụy hoa sâu thẳm, tất cả cánh hoa liền khép lại vòng quanh làm anh chỉ muốn rên rỉ không ngừng.

“Anh..... A..... Đi ra ngoài.....” Cô đẩy đẩy cánh tay rắn chắc của anh., anh lại sống chết không chịu lùi lại khiến bụng của cô vừa trướng đau vừa chua xót. Loại cảm giác đau đớn mãnh liệt và khó chịu này không ngừng tiến tới khiến cô bối rối và khổ sở, mất mặt vô cùng!

“Bảo bối thẹn thùng sao?” Anh vươn lưỡi liếm hai gò má xinh đẹp ửng hồng của cô. Cảm nhận được thân thể cô đang dần dần thả lỏng, anh chậm rãi rút ra, cô vừa thở phào nhẹ nhõm thì anh lại đột ngột mạnh mẽ tiến vào.

“A..... Không cần.....” Hành động của anh lại bắt đầu, cảm giác tê dại không ngừng mãnh liệt truyền tới. Cô sợ hãi thứ cảm nhận không sao khống chế nổi này, nó khiến cho người ta như đang trôi dạt vào một vùng hư không, trống trải đến kinh hoàng.

Dục vọng một khi đã thoát cương thì khó mà kìm lại. Anh dùng lực liên tục gia tốc, chuyển động trên người cô, thoải mái hưởng thụ nơi mềm mại như tơ lụa.

“Nhẹ một chút, a.....” Cô chu môi oán giận liền bị anh bắt lấy, cái lưỡi tinh quái lùa vào dây dưa, liều mình mút chặt khiến cô không sao nói được thành lời.

Thấm Luật sáng khoái thúc vào những cú đẩy thật mạnh mẽ, miễn cưỡng có thể chấm dứt cơn nghiện của mình, anh luyến tiếc dứt khỏi cơ thể cô.

Không có cái kia của anh gây trở ngại, hỗn hợp nước và tơ máu ào ạt chảy ra ngoài, nhanh chóng thấm ướt khăn trải giường bên dưới.

Anh mở rộng đùi cô ra, ngồi chồm hổm ở chính giữa, nắm lấy dục vọng đang bùng bùng phần chấn của mình, đặt vào cánh hoa non mềm của cô, khẽ dùng chút lực liền có thể dễ dàng tiến vào lần nữa.

“Đau...” Cô nhíu mày, dục vọng của anh quá mức to lớn. Cảm giác khi nó tiến vào thật sự giống như đang muốn xé tan cơ thể cô vậy, nhưng mà Thấm Luật đang bị lửa dục đốt cháy bùng bùng, sao có thể rời khỏi người cô được. Anh vươn tay nắm lấy eo nhỏ của cô, kéo cô thấp xuống, bản thân mình lại thuận thế rướn lên trên, đi vào càng sâu hơn, hai bàn tay vươn ra ve vuốt hai quả đào tiên no đủ, chăm chú xoa bóp, cưng chiều.

Tư thế vừa có thể tiết kiệm sức lực lại có thể dễ dàng nắm giữ điểm mẫn cảm của cô này khiến cho anh hết sức vừa lòng.

Thân thể bị anh đùa giỡn khiến đôi mắt vốn luôn lạnh lùng của Hạ Thấm Đồng giờ đây trở nên nhuộm kín sắc màu của tình dục. Tuy rằng hành động mãnh mẽ của anh làm cho cô vẫn còn cảm thấy hơi nhói đau nhưng càng ma sát mãnh liệt lại càng sinh ra nhiều khoái cảm.

“Bảo bối, xoay như vậy.” Anh vươn một tay ra nắm lấy eo cô, dạy cô cách phối hợp với động tác của mình.

Cô thật sự rất nhục nhã, nhưng thân thể lại không tự chủ được dựa theo cách anh chỉ dẫn, chậm rãi cử động để anh có thể dễ dàng tiến vào sâu hơn, cũng để bản thân trải nghiệm những khoái cảm không cách nào hình dung cứ thế ập tới.

Thật là thoải mái, bộ ngực của cô dưới bàn tay đùa giỡn của anh càng lúc càng nặng, càng căng hơn, đầu ngực cũng trở nên cứng rắn như đá. Mỗi khi anh cử động theo qui luật, bàn tay cứ vô tình lướt qua cặp nhũ hoa khiến cô không ngừng run rẩy, thấy thế, Thấm Luật liền xấu xa thay đổi góc độ để mỗi một lần cử động đều có thể ma sát với bộ ngực đầy đặn.

Kích thích như vậy quá mức mãnh liệt. Hạ Thấm Đồng cảm thấy cả người đã tê mủi, vượt qua giới hạn có thể chịu đựng được rồi, một lần cao trào lại tới từ sâu trong hoa huyết.

“A!” Cô thét chói tai, cong người lên, gắt gao ôm chặt lấy cổ anh, hai chân cũng thu lại, liều mình quấn lấy anh, không cho anh cử động, chất lỏng sau cao trào cứ thế vọt ra trong cơ thể nhưng lại bị anh chặn đứng, khiến bụng cô căng trướng vô cùng.

“Bảo bối của anh.” Anh hôn lên ánh mắt, sống mũi, rồi đôi môi cô, trấn an sự kích động của giai nhân trong lòng, bị cô điên cuồng cào cấu như thế, anh thiếu chút nữa là không khống chế được, anh cũng sắp tới cực hạn rồi, cô còn bắt anh bất động như thế thì thật muốn lấy mạng người mà. Ngàn đau vạn khổ, cuối cùng cô cũng chịu buông lỏng tay chân để anh tiếp tục ra vào trong cơ thể cô, ra ra vào vào, thanh âm da thịt ma sát với nhau vang vọng khắp căn phòng.

Cô run run thừa nhận sự tận tình của anh, cao trào như cơn sóng vừa quét tới vẫn chưa kịp bình ổn lại đã bị anh kéo vào một lần mây mưa điên cuồng nữa khiến cô không sao ngăn cản được.

Hạ Thấm Đồng yếu ớt nằm trên giường, thút thít nức nở khóc muốn anh buông mình ra, loại cảm giác không thể thở nổi này khiến tim cô như muốn nhảy ra ngoài, thật là khó chịu.

Khuôn mặt tuyệt mỹ không ngừng lay động trên ga giường, mái tóc đen dài xỏa tung, vương vãi như những cọng tảo dưới đáy biển sâu, cô khóc lóc cầu xin vô cùng chặt vật.

Rốt cục, anh bị cô hút không kìm nổi nữa, mãnh liệt cắm vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, tại nơi mềm mại nhất ấy, một luồng dịch nóng bỏng phóng ra.

Vốn là bạn bè lại bất ngờ xảy ra quan hệ với nhau, mọi chuyện sẽ trở thành thế nào? Thấm Luật không biết người khác nói thế nào, nhưng anh biết Hạ Thấm Đồng, người phụ nữ bướng bỉnh đến mức người ta chỉ muốn đánh vào mông cô thật mạnh ấy sẽ phản ứng thế nào.

“Ngoài ý muốn.” Ba từ vô cùng đơn giản đã có thể chấm dứt một màn hoan ái mây mưa kia, về mặt cô vẫn vân đạm phong khinh* như chưa từng có chuyện gì.

(*vân đạm phong khinh: như mây gió thoáng qua, ý nói cô không thềm để ý, coi nhẹ chuyện này)

Theo như bình thường, kích tình qua đi, một bên sẽ lạnh lùng nói rằng, đó chỉ là tình một đêm mà thôi, sau khi trời sáng, ai đi đường người nấy, ai cũng không biết ai. Lãng mạn hơn một chút thì sẽ phát triển trở thành tình mỗi đêm chẳng hạn.

Nhưng mà giữa hai người bọn họ, chuyện bình thường ấy lại không xảy ra, cô với anh vẫn cứ là bạn bè, không hề đặc biệt hơn, cũng không hề oán giận, giống như thứ mà cô mất đi hết sức bình thường, không phải trinh tiết, cũng chẳng là thứ gì cả, chẳng lẽ người phụ nữ nào cũng bắt trị giống cô thế sao?

Thấm Luật đang vô cùng phiền chán thì bất chợt bị một tiếng cười nhạo “hi hi” đánh gãy suy nghĩ.

Tiếng cười đó xuất phát từ một đứa trẻ con đang chảy nước miếng không ngừng. Động tác của bé hết sức nhanh nhẹn, vừa bám lấy chân Thấm Luật liền trèo lên đầu gối của anh, sau đó chồm chệ ngồi xuống, vỗ tay hoan hỉ như đang ăn mừng thắng lợi của mình vậy.

Anh há hốc mồm, bị động tác liền mạch của đứa cháu trai làm cho kinh hãi, muốn đưa tay đỡ lấy cậu nhóc, lại chỉ lo sẽ không cẩn thận làm nó té rơi xuống đất.

Rõ ràng anh mới chỉ ngăn người một chút mà thôi, cậu nhóc này sao đã có thể nhảy lên ngồi vào trong lòng mình nhanh như thế chứ?

“Đây, nhóc.” Anh cẩn thận chọc chọc bả vai mềm yếu của đứa bé.

“Nằm*?” Cậu nhóc quay đầu, trên khuôn mặt đáng yêu hiện lên dấu chấm hỏi to đùng, nước miếng vẫn không ngừng chảy ra, thấm ướt cả chiếc yếm trên ngực.

Thấm Luật thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, “Không phải ba, là cậu.”

(*Momo: Bạn nhỏ này mới học nói, nên chỗ này bạn ấy nói nhầm, bạn ấy nhìn thấy anh Thấm Luật, muốn gọi là ba(tiếng Hán: , phiên âm: bà), không ngờ lại đọc nhầm thành bát(tiếng Hán: , phiên âm: pā, có

nghĩa là nằm sấp), từ đồng âm khác nghĩa ấy mà, vì thế ở chỗ này, bạn ấy nói nằm, anh Thẩm Luật mới trả lời như vậy, đều do bạn ấy nói nhịu thôi =]]. Google Dịch có phần đọc thành tiếng các ngôn ngữ, tiện thật ^^)

Mới ba tháng không nhìn thấy đứa cháu trai nhỏ này thôi, lúc trước cậu nhóc vẫn còn bé xíu, chỉ có thể ôm vào trong ngực, giờ đã có thể chạy loạn khắp phòng rồi. Bốn chiếc răng nhỏ xíu nhú lên trên lợi khiến bé không ngừng chảy nước dãi.

“Cậu?” Đứa nhỏ thích nói chuyện nên học cũng rất nhanh, bây giờ đã biết gọi cha, gọi mẹ, cũng cực kì thích bắt chước người lớn nói chuyện, chẳng qua vấn đề phát âm còn cần luyện nhiều mà thôi.

“Cháu ngoan!” Anh ôm lấy cậu cháu trai đáng yêu, nâng tay kéo cái yếm lên, lau đi những vệt nước miếng còn vương trên khóe miệng của bé, thuận tiện liếc nhìn đồng hồ: “Mẹ nhóc làm cái trò gì mà giờ này còn chưa chịu quay lại chứ?!”

“Mẹ.” Cậu nhóc mồm miệng lanh lợi nói theo anh, cười đến híp cả mắt lại.

Thẩm Luật nhéo nhéo cái má bầu bĩnh của đứa cháu, nghĩ đến bà chị kia của mình liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bà cô này cả đời quen thói làm nữ vương, hôm nay mang con chạy tới chỗ này, đem cậu nhóc ném cho anh rồi nói mình có công việc cần xử lí, đồng thời đưa kèm cả đồng túi lớn túi nhỏ, thượng vàng hạ cám* linh tinh gì đó cho anh. Không có cách nào khác, nhà có đứa nhỏ, đi đâu cũng như chuyển nhà vậy

(*thượng vàng hạ cám: hằm bà lằng đủ thứ linh tinh)

“Sao chị không để anh rể trông?” Cả Thẩm gia và Trình gia đều biết, khi cục cưng được sinh ra, trừ bỏ những lúc cần bú sữa mẹ, còn đâu đều do một tay Trình Dịch Dương chăm nom, Thẩm Kiều nhiều lắm cũng chỉ mang cái danh là mẹ mà thôi, trên thực tế thoải mái muốn chết đi được.

“Hôm nay anh ấy bề bộn nhiều việc.” Sự thật thì, cô thấy gần đây ông xã làm việc mệt mỏi, bận rộn quá, hình như lại có vụ án lớn nào đấy cần xét xử nên mới xung phong nhận việc chăm sóc cục cưng ngày hôm nay.

Ai biết được, vị chủ nhà nơi cô đang thiết kế nội thất lại thay đổi thời gian, nói muốn xem nhà vào ngày hôm nay. Hơn nữa còn vừa khéo đúng dịp hai ông bà già nhà họ Trình và nhà họ Thẩm kết bạn đi du lịch với nhau, không còn ai có thể nhờ cậy, cô đành phải đem con giao cho cậu em trai nhàn rồi suốt ngày này.

“Này, chị, em cũng bề bộn nhiều việc lắm, biết không?”

“Hừ, cậu thì bận cái gì chứ? Toàn Đài Bắc này, cậu chính là kẻ rảnh rỗi nhất còn gì?” Hôn bảo bối của mình một cái, cô nói tiếp: “Cậu nên nhớ rõ, chị đem con cho cậu trông là một việc làm mạo hiểm đến cỡ nào, đáng lẽ cậu phải cảm thấy thật vinh hạnh mới đúng.” Nữ vương nói xong, hết sức khí thế chạy đi mất tiêu.

“Này.....” Anh gọi thế nào bà chị bốc đồng ấy cũng không chịu quay lại, còn đứa nhóc ở trong lòng anh thì vẫn ngủ say sưa như cũ khiến Thẩm Luật không dám vừa ôm cháu vừa chạy theo bà chị.

Cho nên, một màn trên kia mới có thể xuất hiện.

Một người đàn ông đang buồn bực, mang theo một đứa trẻ ngồi ngây ngốc trong văn phòng, đáng chết nhất là, cô trợ lý nhỏ của anh đã xin nghỉ từ hôm qua mất rồi. Nhưng mà, nói thật, cho dù cô nàng ấy có ở đây, chắc anh cũng không dám giao cục cưng cho cô nhờ trông hộ được. Cô nàng này rất không đáng tin, nếu anh dám đem bảo bối hai nhà Trình, Thẩm giao cho cô, chỉ sợ những người xếp hàng để chờ lột da anh sẽ dài dằng dặc mất, đặc biệt chính là Thẩm Nhược Định, ông yêu cục cưng nhỏ này đến phát cuồng, mỗi ngày đều phải ôm nó một cái mới chịu được.

Trình Cẩm Khiêm đã được tám tháng tuổi, bộ dáng linh hoạt đáng yêu rất giống với Thẩm Kiều. Nói cách khác cục cưng này cũng rất giống với anh! May mắn là tính tình cậu nhóc giống như ba của mình, tốt đến không sao tưởng tượng được. Lúc ngủ dậy vẫn còn lả lẫm nhìn anh nhưng không hề khóc, chơi đùa với cậu một lát xong liền tự chơi tiếp một mình.

“May mà nhóc không giống bà cô Thẩm Kiều kia!” Anh chọc chọc vào làn da trơn nhẵn, mềm mại đáng yêu của cục cưng. Cảm giác thoải mái này khiến Thẩm Luật cảm thấy vô cùng thích thú, lại nhéo nhéo thêm vài cái nữa. Hai ngón tay ở trên da mặt cậu nhóc sờ trái sờ phải, đôi môi bé liền chu thành vòng tròn, đáng yêu chết đi được, nhưng đồng thời nước dãi cũng không ngừng chảy ra theo.

“Chắc chắc, sao lại chảy nhiều nước dãi như vậy chứ?” Tất cả đều là nước dãi trong suốt của trẻ con, cái yếm bị anh lau đến ướt đầm cả rồi. Cái yếm đã bẩn! Thẩm Luật liền buông cậu cháu trai xuống, chạy vội đến chỗ túi lớn túi nhỏ chất thành cả đống kia, cuống cuống tìm một cái yếm khác rồi vụng về thay cho cậu nhóc, bỗng dưng, cục cưng đáng yêu nhăn mày lại, oa oa khóc lớn lên.

“Trời ạ, cháu khóc cái gì chứ?” Anh lập tức hoảng hốt, đỡ cả nửa ngày, cậu nhóc vẫn khóc không chịu ngừng, chui vào ngực anh dụi tới dụi lui, cái miệng nhỏ bé vẫn mếu máo nỉ non khóc không thôi.

Không còn cách nào khác, phải tìm viện binh thôi!

“Anh rể...”

Trình Dịch Dương vừa nhận điện thoại liền nghe thấy bên trong có tiếng khóc trẻ con, lập tức nhận ra đó là con mình. “Thẩm Luật, làm sao vậy?”

“Con anh cứ khóc không ngừng, em dỗ nó mãi mà không được, anh mau tới đưa cậu nhóc về nhà đi.” Thẩm Luật nhìn đồng hồ, đã sắp tới lúc Hạ Thẩm Đồng tan tầm rồi, anh còn phải đi đón giai nhân nữa.

“Chỉ sợ không thể đi được thôi.” Trình Dịch Dương đưa tư liệu ấy người ngồi sau. Bọn họ đang chuẩn bị đi bắt những kẻ trong một đường dây buôn lậu khá quan trọng, lúc này thực sự không có thời gian rảnh rỗi. “Thẩm Kiều đâu?” Buổi sáng bà xã của anh còn cười rất ngọt ngào, cam đoan với anh là mình nhất định sẽ chăm sóc cục cưng thật tốt, nhất định không làm sai, mà anh cũng cảm thấy thi thoảng để Thẩm Kiều chăm con cũng không phải chuyện xấu gì, thế nên mới đồng ý! Ai biết được bây giờ con trai lại xuất hiện bên cạnh Thẩm Luật chứ, đúng là đau đầu mà!

“Đừng nhắc đến bà cô kia với em nữa.” Thẩm Luật nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Xem ra bà xã nhà anh lại bắt nạt em trai mình rồi! Trình Dịch Dương thở dài, đã nói với cô không biết bao nhiêu lần rồi, không có việc gì thì đừng đụng tới Thẩm Luật, bình thường cậu ta để nói chuyện thể thôi, cũng để mặc cho cô tùy hứng làm càn, nhưng một khi đã đụng tới cực hạn tha thứ của cậu ta thì lửa giận của Thẩm Luật không phải là thứ cô có thể chịu được, nhưng mà Thẩm Kiều lại không chịu nghe bao giờ.

Nghe được tiếng khóc mỗi lúc một to của con ở đầu kia điện thoại, tâm anh cũng đau nhói vài phần: “Cậu sờ cục cưng xem có phải tã ẩm rồi không?”

“Vừa mới thay rồi.” Ban nãy cậu nhóc họ Trình này còn thoải mái vui vẻ giải quyết một lần trên chân anh mà, làm anh tức đến nổi đánh nhẹ lên cái mông kia mấy phát liền.

“Cậu thử đưa ngón tay đến môi nó xem sao?”

“Trời ạ! Tên nhóc này muốn ăn ngón tay em đấy à? Anh rể, sao anh có thể hãm hại em như vậy chứ?” Thẩm Luật oán giận kêu gào, thiếu chút nữa là bị đứa cháu nhỏ của mình cắn đứt ngón tay rồi, cậu nhóc này không phải tình tính rất ngoan sao? Sao lúc nháo lên lại ghê gớm vậy chứ?

“Ha ha.” Trình Dịch Dương cười khê, “Cậu chàng đói bụng rồi đấy.” Con của anh tuy rằng rất dễ nói chuyện, nhưng mà đối với sữa mẹ lại đặc biệt cố chấp.

Đáng lẽ lúc con được sáu tháng, bọn họ đã dự tính để cậu nhóc cai sữa rồi, nhưng mà tính tình của bé thật sự rất bướng bỉnh, cái gì cũng không chịu ăn. Chẳng còn cách nào, anh đành kéo dài thêm thời gian, đến giờ đã là tám tháng, cậu nhóc vẫn còn uống sữa mẹ, nhưng anh cũng chịu khó cho con ăn thêm thứ này thứ nọ để chậm rãi cải thiện tình hình.

“Cậu đi tìm một cái cặp lồng màu lam đi, bên trong có cháo thịt đấy.” Tuy rằng bà xã luôn miệng cam đoan sẽ chăm sóc con thật tốt, hơn nữa có mẹ ở bên, cục cưng sao có thể bị đói được? Nhưng mà để đề phòng, anh vẫn nấu thêm một nồi cháo thịt, giờ xem ra quả thật vẫn là anh hiểu vợ mình nhất.

Dưới sự chỉ dẫn của anh rể, Thẩm Luật thuận lợi tìm được cặp lồng đựng cháo thịt, đem cục cứng đặt trong xe đẩy rồi cẩn thận thổi nguội, đút cho bé ăn. Quả nhiên, đồ ăn ngon lành vừa đưa vào trong miệng, cục cứng liền lập tức biến lại thành tiểu thiên sứ đáng yêu, nhếch môi cười tí tít mắt, rạng rỡ như ánh sáng mặt trời, cái miệng nhỏ hồng hào cứ mấp máy không ngừng, nuốt vào thật nhanh.

“Cái thằng nhóc này!” Thẩm Luật bất đắc dĩ vươn tay búng lên trán cậu bé một cái, đương nhiên là anh không thể quá dùng sức rồi.

Một bát cháo lớn nhanh chóng được ăn sạch, anh mang một bình sữa tới, bên trong vừa được đổ thêm nước ấm, Thẩm Luật đưa cho cậu nhóc để bé tự mình bú.

Thật là, anh chắc sắp trở thành vú em chuyên nghiệp mất.

Nhìn thời gian một chút, Thẩm Luật không kiên nhẫn lòi di động ra gọi cho Thẩm Kiều, vừa mới nói mấy, anh còn chưa kịp nói gì, bà chị kia đã vội vàng mở miệng: “Thẩm Luật, chị bên này vẫn còn bẽ bộn nhiều việc, buổi tối chị sẽ đến đón cục cứng sau.”

“Tút tut...” Tiếng điện thoại bị ngắt vang lên làm cho anh há hốc mồm, không sao phản ứng kịp. Sau một lúc lâu, bên trong văn phòng thám tử “Thiên kì bách quái” truyền đến một tiếng rống âm ỉ, “Thẩm Kiều!”

“Cậu..... Hi hi.....” Đáp lại lời của anh là cậu nhóc trẻ con giơ cao bình sữa, hào hứng vung vẩy, miệng vẫn còn la hét cái từ mới học được hôm nay.

6. Chương 6

Edit: Shiyu

Beta: Tinker Chuông và Momo

Khi Hạ Thẩm Đồng nhìn Thẩm Luật ôm một đứa trẻ đứng ở cửa công ty, gương mặt bình tĩnh của cô lần đầu tiên xuất hiện gợn sóng.

“Anh...” Cô chần chừ nhìn hai gương mặt đang tươi cười xán lạn với mình kia. Giống nhau đến thế, lòng của cô bỗng dưng thấy chẳng thoải mái chút nào, đứa bé này là ai?

“Hôm nay chúng ta đưa nó đi cùng, được không?” Thẩm Luật đi tới, tuy rằng gần đây cô đối xử với anh có vẻ không tốt nhưng chỉ cần anh mở miệng yêu cầu, trên cơ bản cô vẫn sẽ không cự tuyệt cho nên sau khi tan tầm họ đều cùng nhau ăn cơm, đây đã là chuyện thường xuyên thực hiện mỗi ngày.

Cô nhìn vẻ mặt ngây thơ đang cười của đứa trẻ kia, im lặng.

Đứa trẻ đó có dáng vẻ vô cùng giống Thẩm Luật, nếu nói họ không có quan hệ huyết thống, ngay cả đồ ngốc cũng sẽ không tin, nhất là khi một người đàn ông như Thẩm Luật còn ôm đứa bé ấy trên tay nữa.

Thẩm Luật thấy cô nhìn chằm chằm đứa trẻ, không khỏi nghĩ ngợi linh tinh, trêu tức nói: “Em xem, về sau nếu chúng ta sinh con, nó có thể đáng yêu giống anh hay không?”

Hạ Thẩm Đồng không được tự nhiên dời tầm mắt. “Đừng nói linh tinh.” Cô đã hạ quyết tâm, kiên quyết không chịu ảnh hưởng của người đàn ông này nữa, giữa họ chỉ có thể là bạn, không thể tiến xa hơn..... Về phần chuyện đã xảy ra ngày đó, coi như là một giấc mơ là được, tốt nhất là hoàn toàn quên đi.

Anh không hợp với cô, tất cả mọi thứ của anh đều không thể thoả mãn yêu cầu về tương lai của cô, nên cô không thể lãng phí thời gian yêu thử, kỳ thực cô cũng không nên cùng anh gần gũi như thế nữa, nếu đã không thể là người yêu thì còn hành động mờ ám như vậy để làm gì?

Nhưng dường như anh không hề cảm nhận được sự từ chối của cô, mặc kệ ánh mắt cô có lạnh lùng bằng giá đến cỡ nào, anh vẫn cười vô cùng ấm áp, khi cô nói giữa họ, ngoại trừ việc trở thành bạn bè ra thì không thể có thêm mối quan hệ nào khác nữa, anh liền nói, vậy thì cứ làm bạn bè đi.

Anh dễ dàng tha thứ cho cô như vậy, mặc cô tùy hứng, mặc cô hoành hành, muốn làm gì cũng được.

Dần dần, chuyện phải cự tuyệt, hờ hững lạnh nhạt với anh đã trở nên vô cùng khó khăn đối với cô. Cô nghĩ, nếu hai người có thể quên chuyện đã xảy ra ngày hôm đó, tiếp tục làm bạn bè thì đây cũng không phải là điều không thể... Hóa ra làm chuyện bịt tai trộm chuông*, thỉnh thoảng cũng là một loại hạnh phúc.

(*Bịt tai trộm chuông: Bịt tai để ăn cắp chuông; tự lừa dối mình; lừa dối mình không lừa dối được người khác.)

Có lẽ cô quá luyến tiếc không muốn để mất anh, muốn anh mãi mãi ở bên cạnh mình, cho dù vui vẻ hay buồn đau đều có anh hiện diện. Cô không dám tìm hiểu đến tận cùng xem cảm nhận của bản thân với anh là gì thêm một lần nữa, nếu anh đã nói là bạn bè, vậy cứ là bạn bè đi.

Mỗi ngày cùng nhau ăn một bữa cơm, có lẽ sẽ không phải là quá mức đâu nhỉ? Hơn nữa cho dù cô không đi, Thẩm Luật cũng sẽ cương quyết kéo cô lại, giờ phút này, sự ngang ngược của anh sẽ bốc thẳng lên đầu! Cô thừa nhận, bản thân mình ích kỷ, vừa không muốn cho anh cái gì, nhưng cũng không muốn để mất người bạn như anh bên mình.

Trừ việc thỉnh thoảng hay vu vơ nói qua thì có vẻ Thẩm Luật cũng đã quyết định quên đi chuyện ngày hôm đó rồi.

Họ đi đến chỗ đậu xe, anh mở cửa, nói: “Tới rồi, cục cưng, gọi đi đi.” Anh nâng bàn tay bé nhỏ của đứa bé lên, quơ quơ vẩy vẩy với Hạ Thấm Đồng.

“Một?” Trình Cẩm Khiêm nghiêng đầu, cặp mắt đen lúng liếng tò mò loé ra ánh sáng, nó vươn tay đòi Hạ Thấm Đồng bế, cả người nghiêng hẳn về phía cô, “A.... a....”

“Nó.....” Hạ Thấm Đồng phát hoảng, cả người trở nên cứng đờ.

“Xem ra bé cưng thích em lắm đó.” Thẩm Luật ấn bé cưng vào lòng cô, “Em ôm đi, hôm nay anh chơi cùng nó cả buổi trưa, mệt muốn chết.”

Đột nhiên ôm một đứa bé mềm mại vào lòng khiến Hạ Thấm Đồng không biết làm sao, cô không có kinh nghiệm ở chung với trẻ con, nhưng cơ thể đứa trẻ mềm mại, bàn tay nhỏ bé còn nắm chặt cổ tay mình khiến lòng cô có cảm giác mềm mại trước nay chưa từng có.

Cậu bạn nhỏ Trình Cẩm Khiêm thật biết làm nũng, gương mặt phúng phính liên tục cọ xát vào cái cổ của người dì, cả người cuộn tròn trong ngực cô, khiến tim Hạ Thấm Đồng mềm nhũn, rối tinh rối mù.

“Đứa nhóc này, cũng xấu lắm.” Thẩm Luật thấy cả người đứa bé kia dựa vào lòng Hạ Thấm Đồng, không khỏi có chút khó chịu, anh cố gắng lâu như vậy, cũng không thể tới gần cô, kết quả tên nhóc này có thể thân mật với cô như vậy, “Quên đi, quên đi, đưa cho anh.” Anh muốn ôm lại.

Nhưng cậu nhóc sao chịu hợp tác, sống chết ôm lấy Hạ Thấm Đồng, mà Hạ Thấm Đồng cũng luyến tiếc bé, “Đừng náo loạn.” Cho dù chưa từng ôm trẻ con nhưng hình như mỗi người phụ nữ đều có bản năng làm mẹ vậy, cô điều chỉnh lại tư thế ôm để cho cậu bạn nhỏ kia có thể thoải mái hơn.

Đứa bé ngẩng đầu, cười với cô, “Chụt chụt” hai nụ hôn ẩm ướt in lại trên gương mặt Hạ Thấm Đồng làm cho khuôn mặt luôn lạnh lùng của cô ửng ửng hiện lên ý cười, đứa bé này thật sự rất đáng yêu.

“Thằng nhóc này đúng là sắc quỷ mà.” Thẩm Luật lúc này thật sự rất khó chịu, vươn tay cốc vào trán đứa bé, “Thành thật một chút cho ta.”

“Này, anh làm gì thế?” Hạ Thấm Đồng đã ôm bé cưng ngồi ổn định trên xe, lập tức đau lòng xoa xoa chỗ bị cốc trên trán cậu nhóc, trừng mắt liếc nhìn Thẩm Luật một cái.

Thẩm Luật không biết nói gì thêm, hiện tại địa vị của anh đã thấp như vậy rồi sao, ngay cả với một đứa trẻ cũng không bằng... Con đường theo đuổi này, chẳng lẽ càng ngày càng dài lâu?

Có đứa nhóc đi cùng, họ không thể ăn uống một cách tùy tiện được, Thẩm Luật liền tìm một nhà hàng có phong cách gia đình, chọn vài món ăn thường ngày.

Không đến một giờ, Hạ Thấm Đồng phát hiện mình đã thích tên nhóc lanh lợi đáng yêu này rồi, luôn luôn ôm nó không nỡ buông tay, một tay cầm thìa nhỏ đút canh cho bé.

“A.” Cậu nhóc ăn hết đồ trong bát mà vẫn còn thòm thèm nhìn những món ăn trên bàn, mấy ngón tay trắng nõn chỉ chỉ vào bát thịt gà thơm lừng bốn phía.

“Nó có thể ăn món kia không?” Hạ Thấm Đồng nhìn nhìn, ngược mắt hỏi Thấm Luật.

Rất cục cựa để ý đến anh rồi sao? Thấm Luật có chút ai oán nhìn cô, “Có thể!”. Khẩu vị của cậu chàng này cũng không tệ, nghe chị anh nói, nhóc ăn hết hai cái đùi gà cũng không thành vấn đề! Nhưng dù sao cũng là cháu mình, trong lòng anh cũng rất thương, nên Thấm Luật liền cầm dao ăn cắt những phần thịt ngon của đùi gà ra, bỏ vào trong bát.

Hạ Thấm Đồng dùng khăn ướt lau sạch sẽ bàn tay nhỏ bé của cậu nhóc, Trình Cẩm Khiêm lập tức cầm một cái đùi gà lên, nhét vào miệng, dùng mấy chiếc răng mới mọc cắn cắn miếng thịt dày.

Đứa trẻ con nào cũng đều đáng yêu như vậy sao? Đặt bé lên ghế trẻ con dùng cơm, Hạ Thấm Đồng nhìn đáng vẻ ăn uống vội vàng kia, yêu thương sờ sờ những sợi tóc mềm mại của bé.

“Thấm Đồng, em cũng ăn đi.” Anh gấp một con tôm hùm đỏ tươi, cẩn thận lột vỏ, bỏ vào bát của cô, “Món này là tôm hùm chưng nước tỏi, không tỏi đâu.”

Anh thật sự quan tâm chăm sóc cho cô, trong nháy mắt Hạ Thấm Đồng ngây người ra không kịp phản ứng, nhưng rất nhanh sau đó cô liền lấy lại tinh thần, “Để tự em gấp.”

“Được.” Anh cười, không hề ngại việc cô khách sáo.

Mà ngược lại, Hạ Thấm Đồng lại âm thầm tức giận trong lòng, vì sao anh không tức giận? Vì sao lại đối xử với cô tốt như vậy chứ?

Trong bữa tối anh toàn nói những lời nhỏ nhẹ, chăm sóc cẩn thận, Hạ Thấm Đồng căn bản không nói được lời nào, chỉ thỉnh thoảng dùng khăn giấy lau sạch khuôn mặt đầy dầu mỡ của bé cưng, nhưng bản thân lại không hề phát hiện, mọi lời anh nói, cô đều nghiêm túc lắng tai nghe, mặc dù không hề đáp lại.

Có lẽ tình trạng trước mắt này là tốt nhất, cô không chấp nhận anh, nhưng cũng không kháng cự anh, một ngày rồi lại một ngày, sẽ có một ngày tòa thành chắc chắn ấy bùng nổ phòng bị.

Anh biết cô cố chấp, biết cô bướng bỉnh, nhưng anh có tính kiên nhẫn vô hạn, có thể chờ cô, chỉ là anh chưa từng nghĩ tới, đối với tình yêu, mình lại có thể nồng nức đến mức này..... Hạ Thấm Đồng, có tính là một trong những số mệnh kiếp này của anh không? Một kiếp làm cho anh phải vui vẻ chịu đựng?

Cô cố gắng xem nhẹ gương mặt dịu dàng lúc này của anh.

Bé cưng nhà họ Trình ăn cái gì cũng rất nhanh, hai cái đùi gà nhanh chóng bị bé giải quyết xong, Hạ Thấm Đồng dùng khăn giấy ướt lau tay và mặt nó sạch sẽ, đứa nhóc kia vui vẻ dùng nước miếng của mình phun bong bóng.

“Đứa nhóc này, thật là.....” Thấm Luật nâng tay véo má nó, hơn nữa còn ngoài ý muốn véo ra rất nhiều nước miếng, “Bẩn quá.” Anh giả vờ hung ác trừng mắt nhìn cậu nhóc, trêu cho bé cười khanh khách không thôi.

“Anh không nên véo nó như vậy!” Hạ Thấm Đồng mất hứng đập vào tay anh. Trước đây cô từng nghe người lớn nói, ở độ tuổi mọc răng của trẻ con, không thể véo loạn khuôn mặt nó được, nếu không nước miếng sẽ chảy không ngừng, Thấm Luật lúc nào cũng xấu xa như vậy, ngay cả cháu trai mình cũng bắt nạt.

Giờ cô đã biết bé cưng là con của chị anh, những chuyện không thoải mái trong lòng liền nhanh chóng biến mất một cách khó hiểu.

“Đùa một chút thôi mà, có sao đâu chứ?” Anh cười nghịch ngợm đáp, bàn tay vẫn không yên chạm vào mặt bé cưng.

“Thấm Luật!” Cô trừng mắt với anh, ôm bé cưng vào trong lòng, không cho anh đụng vào bé nữa, đôi mắt lóe lên tia nhìn có chút hờn dỗi.

“Được, không đụng vào, không đụng vào, anh nghe theo em.” Anh đưa tay vén sợi tóc bên má cô, vẻ mặt cưng chiều, nhìn dáng vẻ cô bảo vệ bé cưng như thế có một sự dịu dàng thùy mị khác lạ khiến cho anh không sao dời tầm mắt đi được.

Mà cô cũng bị ánh mắt thâm tình kia làm cho kinh sợ, chỉ biết ngây dại nhìn vào mắt anh, không nói nên lời.

Cậu nhóc không an phận cọ cọ khuôn mặt vào lòng cô, vẻ mặt vô cùng ngây thơ.

“Tách” một tiếng vang giòn, tia sáng lóe lên phá tan bầu không khí kì lạ lúc này, Hạ Thấm Đồng lập tức phục hồi lại tinh thần, cúi đầu, âm thầm tức giận vì sự không kiên định của bản thân.

Thẩm Luật nhướn mày, khó coi ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía kẻ đã phá hỏng chuyện tốt của mình...

Một gương mặt xinh đẹp xuất hiện trước mắt họ, “Chào hai người, tôi là một nhiếp ảnh gia.” Người đẹp đưa danh thiếp giới thiệu bản thân, là một nhiếp ảnh gia ột tạp chí nổi danh.

“Sao cô lại chụp chúng tôi?” Anh khó chịu hỏi.

“Thưa anh, chuyện là thế này, là một nhiếp ảnh gia, chỉ cần nhìn thấy điều gì tốt đẹp đều sẽ ngứa tay.” Cô ấn xuống nút trên máy ảnh, những tiếng động nhỏ vang lên, một tấm ảnh mới chụp còn nóng xuất hiện, cô cười đưa qua, “Mấy người là người một nhà, cảnh tượng ban nãy thật sự rất đẹp, cho nên tôi mới không kìm lòng được mà chụp trộm một tấm.”

“Người một nhà?” Khóe miệng Thẩm Luật chậm rãi nâng lên! Anh thích ba từ này, nhìn Hạ Thấm Đồng cúi đầu không nói, anh biết tính cách của cô, cho tới giờ cô đều không thích để ý đến những người xa lạ.

Thẩm Luật nhìn ảnh chụp trong tay, quả nhiên thật sự rất đẹp.

Trong bức ảnh, anh đang nhìn vào cô, ánh mắt sâu thẳm ẩn giấu sự nuông chiều, luyện tiếc, yêu thương, cô cũng nhìn anh, có chút ngượng ngùng, có chút hờn dỗi, mà bé cưng trong lòng cô lại cười đến hồn nhiên, lộ ra mấy cái răng trắng bóng bé tẹo.

Hình ảnh ấm áp, tình cảm nồng nàn, hết sức tốt đẹp...

Cơn tức giận nhanh chóng hạ nhiệt khi nhìn thấy tấm ảnh chụp này.

“Đẹp đúng không?” Người đẹp ngồi sát vào, xem ảnh chụp cùng anh, “Về ngoài của mấy người ai cũng đẹp cả, rất ăn ảnh.”

“Thật không?”

“Đúng thế, anh phải tin tưởng ánh mắt chuyên nghiệp của tôi chứ.” Cô ta cười với anh, say mê vì mỹ nam siêu đẹp trai này, tuấn mĩ như vậy, mê người như vậy, cho dù anh đã là chồng người khác, vẫn khiến cô động lòng, mượn cơ hội này muốn bắt chuyện vài câu, “Ngoại hình của anh đẹp như vậy, có hứng thú làm người mẫu cho tạp chí của chúng tôi không?”

“Chụp ảnh?”

“Đúng vậy, anh đẹp trai như vậy, khẳng định là sẽ rất được quan tâm, anh có thể cân nhắc một chút, riêng về thù lao chúng tôi rất rất hậu hĩ nha.”

“Thật không?”

“Thật, thật đó, anh thử nghĩ mà xem.” Người đẹp nhìn anh có vẻ do dự, vội vàng thuyết phục.

Thẩm Luật thâm liếc mắt nhìn Hạ Thấm Đồng một cái, mặt cô luôn luôn không hề có chút biểu cảm, nhưng anh tinh ý phát hiện ra, ngón tay nắm khăn trải bàn của cô đã trở nên trắng bệch rồi.

Hóa ra... anh nở nụ cười vô cùng quyến rũ khiến cho người phụ nữ đang nói chuyện bên cạnh ngừng lại, mê muội trong “sắc đẹp” của anh.

“Ngại quá.” Anh đưa cánh tay, một phát ôm chầm lấy Hạ Thấm Đồng, “Bà xã tôi không thích tôi xuất đầu lộ diện.” Cảm giác được cả người cô cứng đờ, anh cũng không để ý, ôm càng thêm chặt, “Tôi rất yêu cô ấy, không nỡ để cô ấy phải tức giận.”

“Có đúng không?” Người đẹp vẫn ra sức thuyết phục, gương mặt hơi cứng lại.

“Cảm ơn ảnh chụp của cô.” Anh giờ giờ bức ảnh trong tay lên, “Nhưng trừ ở đây ra, tôi không muốn tấm ảnh này... xuất hiện ở chỗ khác nữa, cô hiểu chứ?” Đôi mắt tối đen đột nhiên lóe lên ánh sáng, cảm giác vô cùng bức bách.

Người đẹp phút chốc sững sốt, không thể tin được một phút trước anh còn cười đến vô hại, nháy mắt phút tiếp theo trở nên uy nghiêm như vậy, khí thế của anh quá mức quả quyết khiến cô sợ hãi, không dám lác đầu ở trước mặt anh, không tự chủ được mà gật gật đầu.

“Tốt lắm, cô rất thông minh.” Anh vừa lòng nhếch môi, “Tôi nghĩ, cô phải đi rồi đó.”

Người phụ nữ hơi ngẩn ra rồi rời đi, cảm thấy mỹ nam đột nhiên biến hóa thành ác ma đáng sợ như thế là nguy hiểm vô cùng.

“Tốt lắm, bảo bối à, anh đuổi cô ta đi rồi.” Thấm Luật khôi phục lại gương mặt thoải mái tươi cười, cúi đầu nói nhỏ nhẹ bên tai cô.

Một tiếng ‘bảo bối’ khiến cô nhớ lại chuyện kia, gương mặt Thấm Đồng không thể ngăn mà đỏ lên, “Ai là bảo bối của anh!”

Hất bàn tay anh ra, vội vàng đứng dậy, ôm bé cưng ra khỏi nhà hàng.

Cô gái này then thùng! Thấm Luật vừa lòng nở nụ cười, trái tim hôm nay thật sự được mở rộng rồi.

Trong ảnh, sao cô có thể có biểu cảm như vậy? Hạ Thấm Đồng cầm tấm ảnh chụp, nằm ở trên giường, lăn qua lăn lại, không tài nào ngủ được.

Ngón tay khẽ vuốt ve tấm hình bóng loáng kia.... Về mặt của anh, cô lại rất quen thuộc, bởi vì mỗi ngày Thấm Luật đều dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, nhiệt tình lại quyến luyến, giống như trong mắt anh cô là duy nhất.

Nhưng về mặt của cô, đối với cô mà nói thì nó cũng thật xa lạ, thoát nhìn cô giống như đang làm nũng với anh, có chút ngọt ngào, có chút mềm mại, có chút nẩy nở, sao cô có thể như vậy ?

Thấm Luật không phải người cô muốn, điểm này không phải khi gặp mặt lúc ban đầu đã biết rồi sao? Gần nửa năm ở chung, tuy rằng ấn tượng về cô lúc ban đầu của anh rất xấu, dần phát triển trở thành bạn bè, nhưng đối với anh, trong lòng cô vẫn luôn tin tưởng vững chắc.

Cuộc sống của cô, đã thật quá vất vả, quá mệt mỏi. Cô muốn sống thoải mái một chút, mà Thấm Luật không phải là người có thể cho cô sự thoải mái. Dĩ nhiên là cô tin ý nghĩ này, nhưng sao lại có thể lộ về mặt đó được? Cô không thể không kiên định, Thấm Luật không phải người mà cô muốn, điều anh cho cô thấy, vĩnh viễn chỉ là ảo giác mà thôi.

Trong lòng lại tự nói với chính mình, bỏ ảnh chụp vào ngăn dưới cùng tủ đầu giường, làm như vậy là có thể không bị ảnh hưởng. Nhưng cô vẫn hơi mất ngủ, ngủ cũng không được, trong mơ, ánh mắt đẹp đẽ của anh, vẫn khiến tim cô đập loạn xạ như cũ.

Aizzz, cuối cùng vẫn là ngủ không đủ.

Mang theo chút mệt mỏi tới công ty, vừa thay quần áo xong, đã bị ông chủ gọi tới để gặp.

“Thấm Đồng, hôm nay có việc cho cô.” Trần Đại Phát hơn bốn mươi tuổi, cực thích nhân viên này của mình, có thể chịu khổ cực, luôn tăng ca điên cuồng, nếu mệt cũng sẽ không phàn nàn, tay nghề còn tốt như vậy, ông chủ nào mà lại không thích?

“Vâng.” Cô không từ chối, tuy rằng hôm nay trên đầu đã có vài việc chờ mình.

Thật sự sau khi làm công việc này, cô mới biết được hóa một ngày ở Đài Bắc người qua đời thực sự không ít, đặc biệt là nguyên nhân tử vong, tai nạn giao thông là nhiều nhất. Nghĩ cũng biết, tai nạn xe cộ mà chết người, sẽ có việc lớn cỡ nào cần họ phải làm.

“Việc lần này thật sự không nhỏ, tôi đặc biệt nói rõ với cô.” Trần Đại Phát nói rõ tình trạng của khách cho cô, kỳ thực chuyện cũng rất đơn giản, người nợ là người giàu có, vì ung thư mà qua đời, phải chịu đựng ốm đau tra tấn, ra đi không được thanh thản, nên cần cô làm một lời cáo biệt thật sĩnh diện để ông ta có thể an bình ra đi.

Cuộc sống chính là như vậy, sinh lão bệnh tử, cho tới giờ đều không liên quan tới tiền tài. Dù có tiền, cũng không cách nào sống lại được.

“Nhà họ có rất nhiều tiền, hơn nữa công việc đơn giản loại này đối với cô có thể nói là quá nhẹ nhàng, đến lúc đó, cô có thể lấy được tiền thưởng lớn cũng nên. Phúc lợi ở công ty đó rất tốt, tiền thưởng lật vạt, chắc hẳn cũng không quá tính toán đâu.

“Cám ơn ông chủ.” Cô biết, công việc này thật ra là ông chủ đặc biệt chú ý cho cô, bằng không, với việc đơn giản thế này, ai làm mà chẳng giống nhau? Suy nghĩ một lúc, cuộc đời của cô, cũng coi như là may mắn, cho dù không am hiểu cách xử sự khi sống chung với người khác, nhưng đồng nghiệp cũng không tệ, không có gì lục đục với nhau, ông chủ cũng rất quan tâm tới nhân viên, cô còn có thể yêu cầu gì nữa?

“Ừ, mau đi đi.”

Không ngờ ông chủ nói nhà giàu có, thật đúng là nhà giàu nứt đổ đổ vách! Là nhà giàu quý tộc mà người Đài Loan ai ai cũng biết, nhà họ Diệp.

Nghe nói nhà họ Diệp lập nghiệp từ ngành dệt, đến bây giờ phát triển sang thực phẩm, điện tử, máy móc cho đến các loại ngành nghề khác, dù sao nghề nào mà kiếm được tiền thì làm cái đó. Mà con cháu nhà ông ta, cũng không ai giống ông hai mặc khổ chỉ biết sống phóng túng, tất cả đều là nhân tài nổi tiếng.

(*Momo: Chỗ này có lẽ cần giải thích, ông hai là đang ám chỉ thế hệ con cháu nhà này, thế hệ con nhà giàu thứ hai ấy, sinh ra đã có gia sản bộn tiền nên thường hư hỏng mờ =]])

Nhất là cháu trưởng nhà họ Diệp, Diệp Ngữ Nam, nghe nói đáng vẻ hào hoa phong nhã, là luật sư nổi danh, có văn phòng luật sư rất lớn.

Tin tức này đương nhiên không phải Hạ Thấm Đồng tự mình hỏi thăm, mà là do đồng nghiệp nói.

Lần này Diệp lão gia bị bệnh qua đời là một chuyện rất lớn, tất cả mọi người đều có mặt để tham gia tang lễ của ông. Mà công ty Tấn Nghi của họ, từ xưa tới nay đều tiếng lành đồn xa, ông chủ đương nhiên có năng lực, cho nên Diệp gia đã đem tất cả công việc giao cho công ty xử lý toàn bộ.

Hạ Thấm Đồng nhìn ông lão bị ốm đau tra tấn khiến gương mặt trở nên vằn vẹo, từng chút từng chút giúp ông khôi phục sự bình thản trên mặt. Gương mặt ông đầy những phong sương qua năm tháng, yên tĩnh không lo, giống như chỉ đang ngủ mà thôi. Nhiệm vụ hoàn thành xong, cô nhẹ nhàng cúi đầu một cái, bày tỏ sự kính trọng của mình với người đã khuất.

Làm việc ở đây đã lâu, thường xuyên có thể nghe được chút ít những việc tạp nham kỳ quái, lại nói có nhiều chuyện rất thật, rất nhiều đồng nghiệp thề thốt, nhưng cô chỉ nghe mà thôi, đối với thuyết quỷ thần, cô không phát biểu ý kiến nào hết. Nhưng cô tin, nên tôn trọng người chết, cho dù trước đây có như thế nào, sau này đều hoá thành sương khói, nên chỉ cần trong tim cô có ý kính trọng, vậy là được rồi.

Công việc đã hoàn thành, như vậy có thể thu xếp mọi thứ, chuẩn bị rời khỏi đây.

Có người gõ nhẹ cửa phòng hai tiếng, sau đó đẩy ra, người đi vào là đại luật sư nhả nhặn trong truyền thuyết, Diệp Ngữ Nam.

Đẹp trai hay không đẹp trai, có triển vọng hay không, cho tới giờ cô cũng không chú ý lắm, điều khiến cô không thể dời mắt là vẻ mặt đau buồn của anh, đó là vẻ u sầu thật sự, từ trên xuống dưới nhà họ Diệp, đẳng đẳng mấy trăm người, như chỉ có anh là đau buồn từ nội tâm, không thể không cảm thấy gia cảnh giàu có, tình cảm đều thật phức tạp.

“Cô Hạ, cô vất vả rồi.” Giọng nói trầm nhưng trong, vô cùng giữ lễ.

Hạ Thắm Đồng gật gật đầu, không nói gì.

Diệp Ngữ Nam nhìn vẻ mặt ông nội an nhàn, có chút vui mừng, lại mang theo chút đau lòng, “Nửa năm qua, đây là lần đầu tiên tôi nhìn ông thanh thản đến vậy.”

Nghe nói Diệp lão gia nằm ở bệnh viện nhiều năm, xem ra bệnh tật thật sự có thể ép một người trở thành ma quỷ.

Cô sắp xếp công cụ hóa trang vào trong vali xách tay, định rời đi. Thứ tình cảm ấm áp giữa người thân này, cô là người ngoài không tiện ở đây, chỉ là vừa mới đi đến cửa đã bị Diệp Ngữ Nam gọi lại, “Cô Hạ, xin đợi một chút.”

Bước chân cô dừng lại, anh đưa một phong thư, bên trong là cái gì, trong lòng mọi người đều rõ ràng, “Tôi vô cùng cảm ơn cô, nhờ có cô, ông nội tôi mới có thể đi nốt đoạn đường cuối cùng được yên bình.”

Cô không giả dối chối từ, gật đầu, trực tiếp tiếp nhận luôn.

“Cô Hạ phải đi sao?” Anh nhìn người con gái nói chuyện không nhiều này, vẻ mặt thanh tú nhưng lạnh lùng, tính tình lạnh như băng, vừa mới gặp lần đầu đã khiến anh động lòng kỳ lạ, chỉ là nỗi đau ông nội vừa mới qua đời, anh cũng không có tâm trạng suy nghĩ đến chuyện khác, lại luyện tiếu cứ như vậy để người đẹp rời đi, không kìm được muốn nói nhiều điều, cho dù cô chỉ ở lại trong chốc lát, vậy cũng được.

“Vâng.” Công việc của cô đã hoàn thành, việc còn lại sẽ có đồng nghiệp khác tiếp quản, không liên quan gì đến cô. Hơn nữa, cô còn có việc phải làm.

“Vây..... hẹn gặp lại.”

Hạ Thắm Đồng ngược mắt, liếc nhìn anh một chút, hẹn gặp lại? Hẹn gặp lại cái gì? Nghề nghiệp của họ như vậy, tốt nhất là vĩnh viễn không nên liên lạc mới đúng?

Nói xong, Diệp Ngữ Nam tự biết mình lỡ miệng, gương mặt trắng ngần hơi đỏ lên, lời nói vội vàng thốt ra trong lúc gấp gáp, chỉ sợ cô cảm thấy đường đột, may là cô chỉ nhìn anh, không nói gì.

Anh đứng ở nơi đó, nhìn cô rời đi.

Bộ đồng phục màu đen trên người cô tạo nên sự xa cách với tất cả mọi người, có thể khẳng định cô là một cô gái không thích cười, ngay từ khi nhìn thấy cô, vẻ mặt người con gái này chỉ có bình tĩnh và bình tĩnh.

Giống như người khác có thể nào đều không liên quan gì tới cô, xung quanh âm ỹ, hỗn loạn, cô đều có thể lẳng lặng làm chuyện của mình, ngay cả mặt mày cũng không thay đổi, cô tựa như một hồ nước sâu, theo núi băng ngàn năm từ từ tan chảy, hội tụ mà thành, lẳng lặng mà lại thấm vào tâm can.

Sống gần ba mươi năm, đây là lần đầu tiên Diệp Ngữ Nam cảm giác mình động lòng.

7. Chương 7

Edit: Shiyu

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

Hạ Thắm Đồng thật không ngờ, chỉ một lần làm việc bình thường mà có thể dẫn tới sự theo đuổi của Diệp Ngữ Nam, đây quả thật là chuyện làm cô rất bất ngờ.

Khoảng nửa tháng sau khi công việc kết thúc, anh ta tới công ty cô, nở một nụ cười tao nhã nói rằng muốn mời mọi người đi ăn cơm, lý do anh đưa ra rất hoàn mỹ, nói rằng khoảng thời gian trước mọi người đã vất vả vì chuyện gia đình mình không ít nên nhất định phải cho anh cơ hội để biểu đạt lòng biết ơn này.

Anh là trưởng tôn của nhà họ Diệp, hơn nữa nghe nói còn là cháu trai được ông Diệp yêu thương nhất nên anh ra mặt muốn mời khách cũng là điều hợp lý, các đồng nghiệp trong công ty rất vui, còn Hạ Thấm Đồng lần đầu tiên bội ước với Thấm Luật trong nửa năm trở lại đây.

Bữa tối ở khách sạn năm sao cao cấp, đồ ăn rất ngon, rượu ngon còn có phục vụ tuyệt vời, không khí dùng cơm vui vẻ, không thể không thừa nhận, có tiền thật là tốt.

Nhà họ Diệp trước giờ đều là đại biểu cho xã hội thượng lưu, giống như mười vạn nhân dân tệ trong phong bì kia vậy.

Mọi người cần bản rất ít khi có cơ hội tới những nơi như thế này để dùng cơm, chuyện này khỏi cần nghĩ cũng biết, ai cũng là người có lương bậc trung, mà chỉ một bữa ăn kiểu này đã đủ đánh bay một tháng lương của họ rồi, ai mà chả tiếc chứ.

Hơn nữa, trên người Diệp Ngữ Nam có một loại khí chất nho nhã, không hề vênh váo tự đắc như những cậu công tử có tiền khác, không thèm để ý đến những kẻ thường dân, Diệp Ngữ Nam vô cùng thân thiết bất chuyện phiếm với mọi người, mà đương nhiên phần lớn thời gian là thử nói chuyện cùng với Hạ Thấm Đồng.

Sau một lúc, mọi người nhanh chóng phát hiện, vị công tử con nhà giàu có này, có lẽ đã chú ý đến cô nàng Hạ Thấm Đồng xinh đẹp rồi.

Chuyện này lớn lắm đấy! Cái gì gọi là cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn chứ, bọn họ ăn cơm của cậu Diệp, có phải nên nói tốt một chút về anh ta hay không? Nhưng mà Thấm Đồng không phải đã có Thấm Luật rồi hay sao? Người này nói năng ngọt ngào, lại rất biết cách mang niềm vui đến ọi người.

(*Cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn: ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.)

Cho nên tình huống hiện tại, rốt cuộc họ nên giúp đỡ ai mới được đây? Đúng là một lựa chọn khó khăn mà.

Mọi người có sầu lo đến mấy cũng vô dụng, máu chốt vẫn cần phải xem ý của Hạ Thấm Đồng thế nào mới được. Con gái bình thường chỉ cần nhìn thấy Diệp Ngữ Nam, một anh chàng công tử con nhà giàu, tính tình ôn hòa, lương thiện, rất khó không động lòng.

Hạ Thấm Đồng luôn luôn thừa nhận mình là một người con gái cực kỳ bình thường, thậm chí còn ích kỷ. Thái độ của Diệp Ngữ Nam tuy rằng tệ nhị nhưng vẫn hết sức rõ ràng, anh ấy chú ý đến cô, thích cô.

Nếu ngay từ lúc bắt đầu, một người đàn ông không hề rời mắt khỏi bạn, đằng đằng suốt hai tiếng đồng hồ ăn cơm, kể cả lúc nói chuyện với người khác nhưng ánh mắt vẫn luôn đuổi theo bạn, thì ngay cả đứa con gái ngu ngốc nhất trên đời cũng có thể nhận ra được đây là ý gì.

Ít nhất, Hạ Thấm Đồng có thể hiểu được! Nhưng mà tính tình cô xưa nay vốn lạnh lùng, sẽ không bao giờ tự mình đa tình hết, thế nên anh không nói gì thì cô cũng sẽ không suy đoán vớ vẩn, coi như không biết là được rồi.

Nhưng mà sau đó, hành động của Diệp Ngữ Nam lại khiến cô không biết nói gì, không có cách nào cả.

Mỗi ngày anh đều gửi tặng cô một bó hoa bách hợp thật xinh đẹp... Đoá hoa ấy vừa to vừa lớn, đủ để thể hiện rõ giá trị xa xỉ của mình. Mỗi ngày anh đều gọi điện mời cô ăn cơm, cho dù cô từ chối, anh vẫn rất phong độ tiếp nhận, rồi sang ngày thứ hai liền tiếp tục không ngừng cố gắng.

Hạ Thấm Đồng chưa bao giờ cho rằng mình là một người con gái đặc biệt, trừ bỏ dung mạo có vẻ đẹp hơn so với người khác một chút, cô tự nhận bản tính mình nặng nề, không thể khiến người khác yêu thích được, còn đối với việc vì sao người ta lại thích cô, cho tới bây giờ cô vẫn chưa thể lý giải được.

(Momo: Còn không phải vì chị xinh hay sao =.=|||)

Nhất là một người đàn ông giống như Diệp Ngữ Nam vậy, dịu dàng, ôn nhu, anh tuần lại nhiều tiền, nhìn thế nào cũng thấy hoàn mỹ đến cực điểm, anh thích cô có tính là một kì tích hiếm có hay không?

Trong di động truyền đến tiếng thở dài nhẹ nhàng của anh, “ Thấm Đồng, em làm việc thực sự bận như vậy sao, ngay cả thời gian ăn một bữa cơm với tôi mà em cũng không có sao?” Kỳ thực anh làm luật sư, giỏi về việc sát ngôn quan sắc (nói giỏi, quan sát sắc mặt tốt), làm sao có thể không rõ việc người đẹp đang cố

tình tình có cự tuyệt mình chứ. Chỉ là anh không hiểu, cô chưa có bạn trai, mà điều kiện của anh cũng đâu có quá kém, vì sao anh cố gắng thế nào cô cũng không hề động tâm một chút?

Hạ Thắm Đồng không nói gì, cô cũng không biết mình bị làm sao, rõ ràng Diệp Ngữ Nam hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô đối với nửa kia của mình, thậm chí còn vượt quá tiêu chuẩn nữa là đằng khác, nhưng mà tận sâu trong tiềm thức, cô vẫn kháng cự anh.

“Thắm Đồng, tôi biết mình còn có rất nhiều chỗ không tốt, nhưng mà em có thể cho tôi một cơ hội hay không?” Tiếng nói dịu dàng của anh, tuy rằng phát ra qua điện thoại nhưng vẫn dễ nghe vô cùng.

“.....”

“Thắm Đồng, em không có khả năng không nhìn ra, tôi thực sự thích em, tôi muốn theo đuổi em.” Anh nói rất rõ ràng.

Nhưng mà trong lúc này, trong đầu cô đột nhiên lại hiện lên vẻ mặt của người đàn ông ấy, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời đứng ở bên kia đường, giữa dòng người tấp nập đến rồi đi, dịu dàng nói: “Hạ Thắm Đồng, anh thích em, anh muốn theo đuổi em!”

Thắm Luật, anh rốt cuộc đã dùng bùa chú gì với em, làm sao có thể để em lúc nào cũng nghĩ về anh như vậy?

Gần đây, bị Diệp Ngữ Nam theo đuổi sát sao, mỗi khi nhìn thấy Thắm Luật, không hiểu sao cô có cảm giác hơi hơi chột dạ, khiến cô cảm thấy kì quặc và không được thoải mái, vì thế theo bản năng, Hạ Thắm Đồng tránh mặt anh, không chịu ăn tối với anh nữa mà liên tục tăng ca đến khuya mấy hôm liền.

Nhưng mà người đàn ông kia lúc nào cũng chờ cô đến khuya, đưa cô về nhà rồi cùng nhau tản bộ qua con ngõ nhỏ trước cửa nhà, qua công viên vắng vẻ không một bóng người lúc đêm khuya, ngoại trừ ánh đèn đường nhợt nhạt soi sáng thì không còn cái gì cả.

Cô có phải đã khiến anh càng lún càng sâu hay không? Rõ ràng sẽ không có hy vọng, rõ ràng sẽ không thể tiếp nhận anh, cô làm như vậy, có phải đã khiến anh tổn thương rồi hay không?

“Thắm Đồng, em không thử một lần, làm sao có thể biết được mình có thích tôi không chứ?” Đầu kia điện thoại, thanh âm Diệp Ngữ Nam vẫn còn tiếp tục vang lên. “Tôi thích em, là thật tâm. Tôi muốn lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để được kết giao với em, em nghĩ thế nào?” Anh cũng không muốn liều lĩnh như vậy, dù sao bọn họ vẫn còn chưa tính là bắt đầu, nhưng tính cách của anh chính là thế, một khi đã nghiêm túc, sẽ tiến thẳng đến chính diện của vấn đề.

“Anh Diệp.” Cô thở dài, cô biết người đàn ông này nghiêm túc với cô, anh có tiền có thế, có tiền đồ sáng lạn, lại cố gắng công tác, còn là một luật sư lớn trong nước, gia thế hiển hách, hơn nữa tính tình cũng không hề kiêu ngạo, về ngoài anh tuần, mỗi một phân một tấc đều là đối tượng hoàn mỹ trong giấc mộng của Hạ Thắm Đồng.

“Gọi anh là Ngữ Nam, được không em?”

“Ngữ..... Nam.” Cô có lẽ đã lựa chọn đúng thời điểm rồi.

“Ừ” Diệp Ngữ Nam vui sướng đáp lời, lần đầu tiên cô có dấu hiệu buông lỏng trước anh rồi.

“Tôi không thích nói chuyện, tính tình cũng không tốt.”

“Anh không quan tâm.”

“Tôi rất nghèo.” Cô vẫn còn có món nợ ba trăm vạn trên vai, chắc chắn anh cũng biết được điều này.

“Chuyện này cũng không hề quan trọng.”

Không hề quan trọng sao? Vậy thì được rồi..... “Nếu anh không để ý đến những vấn đề này, vậy thì em nghĩ đêm nay mình có thể ăn được với anh một bữa cơm.”

Thắm Luật, chúng ta không nên lãng phí thời gian của nhau thêm nữa, anh sẽ tìm được một người tốt hơn em ngàn lần, vạn lần, tìm được một người không ích kỷ như em, không lạnh lùng như em, cô ấy nhất định sẽ yêu em hơn anh rất nhiều...

Gần đây Thẩm Luật vội vã đến độ sắp điên rồi, cô nàng Hạ Thấm Đồng này giống như đã biến mất khỏi thế giới của anh vậy. Mỗi ngày anh gọi điện thoại cho cô, cô đều không chịu tiếp. Gửi tin nhắn cũng không có hồi âm. Đến công ty cô, đồng nghiệp không phải nói cô đi ra ngoài thì chính là đang bận. Canh giữ ở cửa công ty cô, chờ đến tận lúc tan tầm hay hùng hăng vẫn không thể thấy được bóng dáng mình cần tìm. (Shiyu: hix tội nghiệp T_T)

Đến trước nhà chờ cô, lúc thì cô nói muốn nghỉ ngơi không ra tiếp được, lúc thì cô lại nói không có ở trong nhà.

Cô giống như đang trốn anh vậy.

Mỗi lần đến công ty của cô, đồng nghiệp của cô đều nhìn anh với ánh mắt có chút kỳ lạ. Ngay cả bác A Thủy lúc nào cũng thích lôi kéo anh nói chuyện phiếm cũng thờ dãi vô vai anh, ánh mắt phức tạp như đang có ngàn vạn lời muốn nói nhưng không biết bắt đầu từ đâu vậy.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cẩn thận nghĩ tới nghĩ lui, anh hình như đâu có đắc tội với cô chỗ nào, chọc cô tức giận đâu chứ? Sao tự nhiên đã biến thành cái dạng này?

“Trịnh Lệ Trinh, chị cô rốt cuộc bị làm sao vậy?” Anh trừng mắt hỏi cô trợ lý của mình.

“Ông chủ, làm sao mà em biết được chứ?” Trịnh Lệ Trinh là người trực điện thoại của văn phòng thám tử, tiếp nhận những tài liệu mà khổ chủ đưa tới. “Anh cũng biết em và chị họ một năm gặp mặt chưa đến vài lần, chuyện của chị ấy, em làm sao rõ được!” Cô cũng chỉ mới biết được chuyện ông chủ thích chị họ đấy chứ. Tuy rằng, trong lòng cô có chút hụt hẫng nho nhỏ, dù sao cô vẫn luôn thầm mến ông chủ mà. Song cô cũng biết, ông chủ sẽ không bao giờ thích mình, cho dù tính tình anh cổ quái, nhưng trên người vẫn có được loại khí chất trời sinh, giống như lúc này chỉ là những phút giây tạm thời nghỉ ngơi thôi vậy, chờ anh nghỉ ngơi đủ rồi, anh sẽ trở lại như một bậc đế vương oai hùng, người đàn ông như thế, làm sao có thể thích cô được? Muốn thích thì đã sớm thích, sẽ không chờ tới tận bây giờ.

Một khi đã nghĩ thông suốt, mọi chuyện sẽ trở lại như bình thường! Nhưng mà sao ông chủ lại đi thích chị họ của cô chứ? Chị ấy tính tính lạnh như băng, chẳng quan tâm đến chuyện gì, chỉ sợ anh sẽ phải chịu khổ mà thôi.

“Cô làm em kiểu gì thế hả?” Thẩm Luật không vừa lòng quay đi, nhìn chằm chằm vào màn hình đen thui của laptop, không nói gì thêm. Anh càng ngày càng không hiểu Hạ Thấm Đồng. Cô gái này lúc lạnh lúc nóng, tuy rằng cho tới hiện tại chưa từng nóng quá bao giờ nhưng ít nhất chuyện như vậy cũng chưa từng xảy ra. Đang đang mười tám ngày anh không thể nhìn thấy được mặt cô, quả thật quá khoa trương mà!

Yêu cô, anh giống như đã rơi vào hố mật dính ngấy, cho dù giấy dựa thế nào cũng chỉ là phí công, càng lún càng sâu, càng nhiều ngọt ngào quấn lấy thân thể, rồi lại bất chợt phát hiện ra, trong chất mật ngọt ngào ấy ẩn giấu rất nhiều sự chua xót, khiến anh khó chịu như bây giờ.

Trịnh Lệ Trinh nhíu mày, nhìn về mặt phờ phạc ỉu xiu của anh, quen biết ông chủ bao lâu, cô chưa từng nhìn thấy anh như thế bao giờ. “Ông chủ, vừa nãy có một bà gọi điện tới đây, nói rằng không tìm được con chó nhà mình, nhờ chúng ta đi tìm.”

“Ừ, cô đi tìm là tốt rồi.” Anh cũng không thèm ngẩng đầu lên.

Không có hiệu quả sao? Thử lại một lần nữa. “Bà Phan vừa mới đem những tài liệu có liên quan đến chồng mình tới, nhờ chúng ta giúp bà đi bắt gian.” Đây chính là công việc mà ông chủ yêu thích nhất, chắc anh sẽ vui vẻ hơn!

“Cô đi đi.”

Vẫn là không có hứng thú.

“A! Bằng không anh chơi trò chơi đi, cái trò chơi mà anh thích nhất chẳng phải vừa mới ra phiên bản mới hay sao? Em nghe bảo thú vị hơn phiên bản trước rất nhiều đấy!”

Anh phát phát tay. “Cô mau đi ra ngoài tìm chó đi, đừng để ý đến tôi làm gì.”

Cô thất bại, hoàn toàn thất bại, Trịnh Lệ Trinh đành phải ủ rũ đi ra ngoài làm việc.

Hiện giờ Thẩm Luật hoàn toàn không có bất kỳ hứng thú đối với chuyện gì, trong đầu toàn nghĩ đến cô gái kia, loại chuyện vô dụng, không chút chí khí của anh này mà để Thẩm Kiều biết được, chị ấy nhất định sẽ hung tợn mắng anh là đồ chậm tiến à xem.

Anh cũng không muốn phải chịu sự ảnh hưởng của phụ nữ như thế, vì cô mà không thể khống chế những cảm xúc buồn, vui, giận, hờn của bản thân. Nhưng không có cách nào, anh đã sớm yêu cô sâu đậm mất rồi, cho nên anh có thể bao dung cho cô mọi điều, ngay cả khuyết điểm của cô anh cũng có thể yêu được.

(Shiyu: Ôi! Cảm động, giá có ai yêu mình được như anh nhỉ ^^)

Tính tình của cô rất kiên cường, chuyện gì mà cô đã quyết định thì sẽ không thể nào thay đổi được, hơn nữa tính cô lại không tốt, đôi khi anh lỡ lời sẽ khiến cô giận rất lâu, nhưng mà tính tình như vậy mới khiến anh cảm thấy cô đáng yêu vô cùng. Khi cô tức giận, anh đều thấy động lòng.

Nếu chuyện này mà để chị anh nhìn thấy, nhất định bà ấy sẽ cười nhạo anh một phen, từ lúc nào thì cậu quý tử của nhà họ Thẩm, phong lưu không sao kiềm chế được lại bị tình yêu biến thành như thế này chứ.

Mặc kệ cái gì tự do, cái gì vui vẻ, so sánh với Hạ Thấm Đồng đều không hề quan trọng, anh chỉ muốn nghĩ đến cô, muốn nghĩ đến cô mà thôi.

Di động ở trên bàn vang lên, anh không muốn nhận nhưng người ở đầu dây bên kia giống như đang thử chơi trò kiên nhẫn với anh vậy, nhất định không chịu tắt. Thẩm Luật đành không tình nguyện vươn tay ra, thì ra là cô trợ lý nhà anh. “Alo?”

“Ông chủ, anh mau tới đây giải quyết.”

“Chuyện gì?” Anh hiện tại không có tâm tình đi bắt gian.

“A, dù sao anh lại đây là được rồi.”

“Không rảnh.”

“Anh!” Trịnh Lệ Trinh chán nản, “Em nhìn thấy chị họ.”

“Tút...tút” Trả lời cô là những thanh âm vang dài của tiếng điện thoại bị cắt đứt.

Anh cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cô, nhưng cũng đồng thời thấy được một người khác, một người đàn ông mặc tây trang cao cấp, tác phong nhanh nhẹn, đó là Diệp Ngữ Nam, Thẩm Luật có thể nhận ra anh ta được.

Công tử của Diệp gia đại danh鼎鼎, người thừa kế xuất sắc nhất đời thứ ba của nhà họ Diệp, lãnh đạo công ty luật sư của Diệp gia, đánh bại vô số đối thủ đều vô cùng ngoạn mục, hơn nữa tính tình lại ôn hòa, chưa từng có tiếng xấu truyền ra, hơn nữa còn được mệnh danh là người đàn ông độc thân có giá trị kim cương, tốt nhất mọi thời đại.

“Ông chủ.” Trịnh Lệ Trinh lo lắng nhìn vẻ mặt sa sầm của ông chủ, ô, nhìn nó trông thật đáng sợ quá! Cô chưa từng nhìn thấy biểu cảm như vậy trên mặt anh bao giờ, sự lạnh lẽo trong lòng nhanh chóng lan tỏa khắp người.

“Bọn họ ngồi ở chỗ kia đã bao lâu rồi?” Anh nhìn cặp nam nữ kia, đôi mắt thật sâu.

Người đàn ông ấy có nét mặt rất ôn nhu và hiền hòa, ánh mắt chăm chú nhìn cô, Thẩm Luật biết, đó là tình yêu, Diệp Ngữ Nam yêu Hạ Thấm Đồng, nhưng còn cô thì sao?

Hạ Thấm Đồng của lúc này là cô gái mà anh chưa từng quen biết...Nếu nói, lúc anh ở bên cô, vẻ mặt cô bình thản, thì bây giờ chính là vui vẻ. Ánh mắt cô thật dịu dàng, nhìn anh ta không hề giống như đang nhìn anh, vĩnh viễn chỉ là bình tĩnh và lãnh đạm, mà lại có thêm vài phần thân thiết, quen thuộc.

Thân thiết, hai từ như thế cũng có dùng trên người Hạ Thấm Đồng, chuyện này có tính là kỳ tích hay không?

“A, đã nhiều giờ rồi.” Trịnh lệ Trinh nhìn đồng hồ đeo tay, hôm nay cô tính ra ngoài đi dạo một chút, thuận tiện xem có thể tìm thấy con chó mất tích kia không, ai biết đâu lại đứng dịp như thế, nhìn thấy được chị họ của mình, cùng với...một người đàn ông.

Nhìn bọn họ trông không giống như mới vừa quen nhau, Thẩm Luật nhẹ nhàng vỗ vào thành cốc trong suốt, thì ra mấy ngày nay, không thấy bóng dáng cô là vì anh ta.

Sự thật bây giờ đã rõ ràng đến mức anh muốn lừa gạt bản thân cũng không còn biện pháp.....

Diệp Ngữ Nam là một người đàn ông rất tốt, tính tình anh ta rất ôn hoà, hơn nữa rất tôn trọng cô. Sau vài lần gặp gỡ, Hạ Thâm Đồng tự nói với chính mình, người đàn ông này chính là đối tượng mà cô luôn tìm kiếm, có tiền, có năng lực, nhân cách tốt, hơn nữa không hề đào hoa, thời gian lâu như vậy, cô đều cố gắng tìm một người đàn ông như thế, rốt cuộc có thể làm được, cô hẳn phải cảm thấy thật vui mới đúng.

Nhưng mà hình như không được....Trong lòng cô luôn có vài phần nôn nóng bất an, ánh mắt không tự giác nhìn một lần nữa về phía túi xách của mình, nó đã an tĩnh cả buổi tối rồi, hoặc đúng hơn mà nói, là cả một ngày.

Chuyện này thật không bình thường..... Bởi vì Thẩm Luật không hề gọi cho cô.

Cho dù cô trốn tránh anh, không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn, không gặp mặt anh, nhưng điện thoại của anh gọi tới không phải là ít, nhưng hôm nay sao lại không có, anh đã hết hy vọng rồi sao?

Như vậy cũng tốt! Thật ra Thẩm Luật là một người đàn ông rất tốt, người tốt như thế không nên bị cô làm tổn thương, bọn họ đều phải có cuộc sống riêng của mình, giống như cô đã lựa chọn Diệp Ngữ Nam vậy, nên hiểu rõ điều này.

“Thẩm Đồng, em ném thử mỳ Ý nơi này xem đi.” Anh cười, sẵn sàng đưa bộ đồ ăn cho cô, thật ra chỉ là một món ăn bình thường nhưng bởi vì có thêm sự xuất hiện của nấm truffle[1] mà giá trị tự nhiên xa xỉ hơn rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên cô được ăn món “Kim cương trắng” này, với gan ngỗng cùng trứng cá muối, được gọi là ba mỹ vị vô cùng quý hiếm, vì mỹ vị nên đương nhiên sẽ quan hệ trực tiếp với giá trị của con người thưởng thức nó, mà cô lại phát hiện mình không thích hợp với chúng một chút nào, hương vị ấy quá nồng, quá thơm.

Miệng ăn những món mỹ thực trân quý, nhưng trong đầu lại đột nhiên nhớ tới những đêm mệt nhọc trước kia, Thẩm Luật thuần thục nấu mỳ ăn liền ỉnh.

“Đây chính là sở trường của anh.” Anh bưng tô mỳ nóng hôi hổi, mặt cười rạng rỡ như ánh mặt trời nói với cô, mà mùi hương của tô mì cứ thế chậm rãi ngấm vào trong lòng cô, tư vị ấy so với những món đồ ăn sang quý kia càng khó quên hơn.

Làm sao cô lại có thể nghĩ tới người đàn ông kia được chứ? Không được, không được.

“Hương vị thế nào?” Diệp Ngữ Nam mỉm cười nhìn cô.

“Không quen.” Cô buông nĩa, bưng lên cốc nước bên cạnh bàn uống một ngụm, không thích chính là không thích, cô cho tới bây giờ đều sẽ không miễn cưỡng chính mình nói dối làm gì.

(Shiyu: Vậy mà tỷ miễn cưỡng đi thích nam nhân khác >o<. momo:*gật=“”>

Anh cười dịu dàng, anh thích cá tính thẳng thắn ấy của cô, không chút giả bộ: “Nấm truffle, người nào thích thì sẽ yêu như mạng, còn người nào không thích thì không thể yêu nổi.” Mà cô, cũng giống như nấm truffle trong sinh mệnh của anh, trân quý vô cùng, khiến anh yêu như mạng.

Chỉ mới ở chung một thời gian ngắn ngủi mà thôi, anh đã yêu cô rất sâu đậm rồi, nghĩ đủ cách để làm cô vui, đau lòng cho công việc vất vả mà cô đang làm, cũng muốn vì cô giải quyết nợ nần, nhưng mà cô không chịu đồng ý. Muốn cô đổi một công việc khác thoải mái hơn một chút, cô cũng không nghe, mà anh chỉ có thể tắt cả đầu nghe cô, tùy theo ý của cô.

“Tôi không có khả năng thích ứng được với những thứ sang quý như thế này.”

“Không có vấn đề gì, lần sau chúng ta có thể đi chợ đêm.”

“Anh? Chợ đêm?” Diệp đại công tử một thân hàng hiệu đắt tiền như thế, không thể nào đưa anh cùng với sự huyền ảo của chợ đêm liên tưởng với nhau được.

“Có cái gì kỳ quái, anh cũng lớn lên ở Đài Loan mà. Trước kia khi học đại học, thường xuyên đi ăn quán ven đường, nhớ bên kia có quán mỳ thịt bò, hương vị thực không tồi.” Nghĩ đến cuộc sống đại học, ý cười trên mặt anh tràn đầy.

Đôi mắt cô cũng trở nên sung sướng hẳn lên, bởi vì cô nghĩ đến chuyện Thẩm Luật thường xuyên mang mình đi ăn vặt khắp nơi, người đàn ông kia đối với mấy thức ăn ngon gì đó rất có hứng thú, những quán ăn nhỏ khó tìm đến mấy anh vẫn có thể tìm được.

Diệp Ngữ Nam nhìn cô mang theo ý cười trên khuôn mặt, có vài phần giật mình, nhiều ngày trôi qua như vậy, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô có những biểu cảm nhẹ nhàng như thế. “Thẩm Đồng, em cười rõ lên nhất định sẽ rất đẹp.”

Cô hoàn hồn, nhìn anh không nói gì thêm.

Bầu không khí bữa tối xem như vui vẻ, cơm nước xong xuôi, anh mang đến công viên gần đây, xem như tản bộ.

Đối với việc hẹn hò cần phải làm cái gì, kỳ thực Diệp Ngữ Nam không hiểu biết rõ cho lắm, bởi vì cuộc sống trước đây của anh bề bộn nhiều việc, không có thời gian cho bạn gái, hiện giờ có Hạ Thẩm Đồng bên người, cô an tĩnh ít nói khiến anh nghĩ rằng cô không hề thích nơi náo nhiệt, vì vậy tận lực mang cô tới những nơi yên tĩnh để chuyện trò.

Dọc theo đường đi, trên cơ bản là anh nói cô nghe, ngẫu nhiên cô lại trả lời một, hai câu, cũng làm cho anh vui vẻ vô cùng.

Đưa cô đến cửa nhà, Hạ Thẩm Đồng nhân nhật nói lời cảm ơn, khi chuẩn bị xuống xe rời đi, anh đột nhiên cầm lấy tay cô. “Thẩm Đồng!”

Cô muốn rút tay về theo bản năng, nhưng một khắc sau đó đã lập tức phản ứng lại, cô đã đồng ý làm bạn gái của anh rồi, nếu ngay cả cầm tay cũng không cho phép thì điều này sao có thể chứ?

Cô không lùi về. Diệp Ngữ Nam rất vui, anh đem bàn tay non mềm của cô cầm trong tay. “Thẩm Đồng, cảm ơn em đã nguyện ý tiếp nhận anh, anh thật sự rất vui.” Người bạn gái này anh theo đuổi rất vất vả, nên Diệp Ngữ Nam quý trọng vô cùng.

“.....”

“Anh sẽ cố gắng làm tròn tư cách bạn trai của mình, để em vui vẻ, không để em rơi lệ nữa.” Anh nâng tay, khẽ vuốt những sợi tóc bên má cô bị gió thổi loạn, “Được không?”

“Được.” Cô thở dài trả lời. Đây là thứ cô muốn, cứ như vậy đi, hết thảy đều thực hoàn mỹ, giống như suy nghĩ của mình lúc trước vậy, không, so với kế hoạch còn tốt hơn! Cô cần cố gắng làm cho chính mình thích người đàn ông này, không thể chần chừ.

Dưới ánh trăng, gương mặt cô dịu dàng như nước, vốn là một gương mặt thanh lãnh nhưng giờ phút này lại mang theo vài nét ôn nhu, khiến anh nhìn đến mê hoặc, chậm rãi cúi đầu.

Khuôn mặt Diệp Ngữ Nam tiến lại gần cô, Hạ Thẩm Đồng cố miễn cưỡng bản thân không né tránh, một nụ hôn nho nhỏ giữa hai người tình là một chuyện rất bình thường lúc này.

Nhưng lúc môi anh sắp in lên môi cô, không biết vì sao, cô hoảng hốt, vội vàng quay đi, khuôn mặt hướng sang bên cạnh khiến nụ hôn của anh dừng lên trên má.

Diệp Ngữ Nam là một quân tử, cho tới bây giờ đều tôn trọng con gái, không giống như một vài người đàn ông, vừa mới bắt đầu kết giao đã nghĩ đủ trăm phương nghìn kế để chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta rồi. Chẳng qua vừa rồi anh nhìn thấy vẻ mặt cô như ánh trăng in vào làn nước mát, làm cho tâm anh gợn sóng không thôi, nên mới có thể kim lòng không được, có lẽ anh đã hơi vội vàng. Nhưng mà, ít nhất cô cũng không cự tuyệt anh.

Anh ngừng đầu, trong ánh mắt lấp lánh sự ôn nhu, thỏa mãn: “Thẩm Đồng, cảm ơn em.” Cảm ơn em đã nguyện ý tiếp nhận anh, cảm ơn em đã cho anh có một cơ hội.

Xe của anh đã đi thật xa, mãi cho đến biến mất không còn nhìn thấy bóng dáng, cô vẫn còn đứng ở nơi đó, đưa tay xoa lên gò má mình, nơi này vừa mới bị một người đàn ông ngoài Thảm Luật chạm vào.

Không có cảm giác kinh tâm động phách như những lời đồn đãi, cũng không có loại cảm giác sợ hãi muốn ngất xỉu đi, cô chỉ có vài phần chột dạ, vài phần cứng ngắc, có lẽ tình yêu cứ bình yên như nước thế là được rồi.

Cứ như vậy đi! Cuộc sống như vậy, mới là thứ mà cô mong muốn, hết thảy suy nghĩ nhiều cũng đều vô dụng, nhìn quỹ đạo của tương lai mình sắp tiến tới kia, có lẽ thoải mái và bình yên hơn rất nhiều.

Cô xoay người đi về phía phòng ở, tòa nhà cũ có năm tầng lầu, không có thang máy, trèo lên tầng ba nơi mình sống, cô lấy chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa.

“Buổi tối hẹn hò rất vui vẻ, đúng không?”

Một tiếng nói nam tính trầm thấp, cắt ngang bầu không khí an tĩnh lúc này.

Động tác mở khoá của cô dừng lại một chút, sau đó phảng phất như không nghe thấy, tiếp tục mở.

“Hạ Thảm Đồng.” Mang theo tâm tình dè dặt, mang theo cả sự phẫn nộ vô bờ, một bàn tay to nam tính cầm lấy bả vai cô, xoay cả người cô lại, người đang đứng trước mặt cô lúc này chính là Thảm Luật!

[1] Nấm truffle:Nấm truffle trắng có thể thu hoạch quanh năm, nhưng mùa cao điểm là từ tháng 9 – 12, người ta sử dụng chó hoặc lợn được huấn luyện đặc biệt để đánh hơi “săn” tìm loại nấm quý giá này.

Với giá bán dao động từ 800-2000 USD/ 1kg, nấm truffle (còn gọi là nấm cục) là loại nấm ăn đắt nhất thế giới.

8. Chương 8

Edit: Shiyu

Beta: Hamano Michiyo(Momo)

“Vì sao?” Anh thấp giọng hỏi, trong đôi mắt tối đen đã nổi lên những cơn gió lốc, bắt đầu từ lúc nhìn thấy hai người, nó đã ngưng tụ gió lốc rồi.

Cô có thể thoải mái ở trước mặt người đàn ông kia đến thế, còn có thể ăn cơm, tắm bộ, thậm chí ở dưới lầu...hôn nhau nữa! Lúc anh ta hôn lên mặt của cô, một khắc ấy, Thảm Luật chỉ muốn lao xuống hung hăng đánh cho người kia một trận.

Thì ra cảm giác cô được một người đàn ông khác ôm vào trong ngực, hôn lên môi khó chịu đến thế, so với cái chết còn đáng sợ hơn. Anh phẫn nộ, anh đồ kỵ, anh cảm giác muốn nổi điên lên rồi. Vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Hạ Thảm Đồng không phải đã từng bước từng bước tiếp nhận anh hay sao? Vì để cô có thể thoải mái, anh nguyện ý miễn cưỡng bản thân, tạm thời chỉ làm bạn với cô, chỉ cần bên cạnh cô có anh là được, cả đời đều có thể.

Nhưng mà thì ra điều đó lại không thể xảy ra! Bên cạnh cô không phải vĩnh viễn chỉ có một mình Thảm Luật! Thì ra không phải cô không thể yêu ai, cô chính là không yêu anh mà thôi...

Một chuyện buồn cười đến thế, làm người ta đau thương đến thế...

“Cái gì vì sao?” Cô biết sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày, anh sẽ biết được chân tướng mọi việc, cô cũng không nghĩ sẽ giấu diếm nó, chẳng qua, cô không ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy.

“Vì sao trốn tránh anh?” Thảm Luật nâng tay, xoa lên môi của cô, “Vì sao để cho anh ta hôn em?” Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Anh thấy được? Đúng rồi, nếu anh ở trước cửa nhà cô, làm sao có thể không nhìn thấy cảnh ấy chứ. Nhìn thấy cũng tốt.

“Thẩm Luật, anh chỉ là bạn của tôi mà thôi.” Cô lãnh đạm nhìn anh, “Anh dựa vào cái gì để chất vấn tôi cơ chứ?”

“Bạn?” Anh bật cười, không phải là nụ cười tươi rói xán lạn như trước, khiến ánh mắt cô không sao mở ra được, mà là một nụ cười mang theo vài phần xót xa, vài phần đau đớn. “Hạ Thẩm Đồng, em thực sự cho rằng tôi đối với em chỉ là bạn bè thôi sao?”

Bọn họ đều hiểu được, cái gọi là bạn bè chẳng qua chỉ là cái cớ dùng để an ủi cô mà thôi, quan hệ của anh và cô sao có thể tính như bạn bè được? Tâm tư anh đối với cô lại rõ ràng như thế, hơn nữa còn có một đêm hoan ái bên nhau khiến anh vẫn còn chưa quên được... Có loại bạn bè nào hiểu biết được thân thể của nhau sao? Có loại bạn bè nào thân thiết hôn môi, làm tình như thế sao?

“Anh muốn nghĩ thế nào không liên quan gì tới tôi.” Cô bắt buộc chính mình nhìn anh, đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, “Thẩm Luật, ngay từ lúc bắt đầu, tôi đã nói rõ ràng, anh không phải là một nữa mà tôi mong muốn.”

“Bởi vì tôi không có tiền, mà anh ta lại là con nhà giàu sao?” Nghĩ đến lý do cô cự tuyệt mình lúc trước, thì ra khi đó cô không phải tùy tiện qua quýt nói chơi! Đúng rồi, anh thế nào lại quên, người con gái như Hạ Thẩm Đồng lúc nào cũng đều cố chấp như thế, chuyện mà cô đã quyết tuyệt đối không dễ dàng thay đổi, cô cũng sẽ không nói đùa, lại càng không thuận miệng nói linh tinh, thì ra cô thật sự nghiêm túc với việc này.

“Đúng.”

“Có phải chỉ cần có tiền là được hay không?” Anh tuyệt vọng cười. “Hạ Thẩm Đồng, em không phải chỉ cần có tiền là được!”

“Trừ bỏ tiền, tôi còn phải thích nữa.” Cô lui về phía sau vài bước, mở cửa ra, “Thẩm Luật, anh đi đi, tôi không thích anh, vĩnh viễn cũng sẽ không thích.” Cô xoay người đi vào, muốn đóng cửa lại, đột nhiên bị một lực lớn áp tới khiến cửa bật mở, thân thể cô bị người đàn ông kia đặt lên trên tường, môi bị khóa lấy.

Nụ hôn điên cuồng, môi bị anh hung hăng hôn, hai phiến môi ma sát kịch liệt khiến cô cố gắng giãy dụa muốn thoát ra ngoài, lại bị anh mạnh mẽ giữ lấy, đầu cô lắc lư liên tục muốn tránh ra, anh liền trực tiếp vươn tay cố định nó lại, bắt buộc cô mở miệng ra để đầu lưỡi anh tiến vào.

Nụ hôn của anh chưa từng cuồng bạo như thế bao giờ, đầu lưỡi ở trong miệng cô, ở trên môi cô tàn sát bừa bãi xung quanh, càn quấy đầu lưỡi cô từ trên cao xuống đến thấp, lúc kéo lấy, lúc mút vào, nước bọt trào ra, cô bị anh bắt từng ngụm từng ngụm nuốt lấy, vậy mà vẫn không kịp, nước bọt thuận thể chảy xuống nhiễm ướt cằm hai người, nụ hôn ướt át như thế mang theo hơi thở ái tình mãnh liệt làm người ta động lòng, tiếng nước chảy theo hai phiến môi dính vào nhau không ngừng vang lên, nghe qua vừa thẹn lại điên cuồng.

“Ah.....” Nụ hôn của anh rất kịch liệt, cô giãy dụa cố sức nhưng tay chân vẫn dần dần mất hết sức lực, bị anh ôm vào trong ngực để mặc anh bừa bãi hôn môi, tim đập trở nên vừa nhanh vừa mạnh.

Nụ hôn của anh hoàn toàn không giống với nụ hôn của Diệp Ngữ Nam. Ít nhất khi bị Diệp Ngữ Nam hôn, trong lòng cô vẫn bình thản như nước, nhưng bây giờ, khi anh hôn cô, cả đầu Hạ Thẩm Đồng hoàn toàn trống rỗng, tim đập cuồng loạn mà chân thì cứ mềm nhũn ra.

Đôi bàn tay chống đỡ sau lưng anh không biết từ lúc nào đã mềm yếu ôm lấy cổ anh, cô ngửa đầu để anh có thể hôn cô càng sâu hơn.

Nụ hôn dài gần như cả thế kỷ, anh chậm rãi buông cô ra, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, sáng lấp lánh và vẫn còn vương những sợi chỉ bạc trong suốt.

“Nói cho anh biết, em không thích cái này sao?” Anh làm sao có thể không nhìn ra được, cô hoàn toàn khác đối với nụ hôn của anh. Một người lạnh như vậy, một người đối với ai cũng đều lạnh như vậy, nhưng lại chịu theo anh lên núi xuống biển, để anh bồi giữ bên cạnh mình, nếu chỉ đơn thuần vì quá tịch mịch, cô đơn, với tính tình của cô sao có thể hành động như thế được.

Cô gái này có đôi khi chính là quật cường như thế, làm cho anh vừa yêu, cũng là vừa hận.

“.....” Cô thở gấp, đôi mắt mờ sương, khóe mắt mang theo phần hồng, đôi môi đẹp no đủ, ướt át, vẻ mặt hoảng hốt nhìn anh, nói không nên lời, cũng không có lời nào để nói.

Ánh mắt cô nhìn anh mềm mại đáng yêu như thế, nếu như anh không có cảm giác thì vẫn còn là đàn ông hay sao?

Khoé miệng cong lên mang theo chút tà khí, anh ôm lấy cô đá tung cửa phòng, vô cùng quen thuộc đi vào trong phòng ngủ lớn của cô, hai người cùng nằm xuống chiếc giường sạch sẽ bên trong.

Quần áo trong những tiếng thở dốc kịch liệt bị ném xuống mặt đất, bọn họ lỏa thể dùng da thịt an ủi lẫn nhau, anh nắm đầu vú, cùng bộ ngực sữa no đủ của cô ma sát, cái loại khoái cảm tinh tế này, từ bên ngoài da thịt thấu đến tận trong đầu.

“Thẩm Đồng, Thẩm Đồng của anh, bảo bối của anh.” Anh không khắc chế được bản thân, không ngừng hôn cô, từ môi đến cổ, lại xuống dần đến hai bầu tuyết nhũ no đủ bên dưới, nhũ thịt tuyết trắng bị anh từng ngụm từng ngụm nuốt vào. “Chụt chụt” Thanh âm của nụ hôn không ngừng truyền đến từ trước ngực, anh như một người tình tham lam muốn đem đầu nhũ hoa của cô ăn vào trong bụng vậy, liềm mình mút, hút, thậm chí còn khiến cảm thấy có chút đau đớn.

Răng nanh của anh không ngừng đùa bỡn hai đỉnh nhũ hoa phần nộn mềm mềm, dùng đầu lưỡi liềm quanh một vòng rồi lại liềm tiếp đến xung quanh.

“Thẩm Luật..... Thẩm Luật.....” Cô thì thầm gọi tên anh, ôm anh, những ngón tay luồn qua mái tóc đem bóng của anh, bộ ngực dưới những nụ hôn tới tấp của Thẩm Luật dần trở nên căng cứng, để mặc anh dùng lực mút vào, cắn lấy.

Rốt cục anh cũng thỏa mãn, ngẩng đầu, nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp của cô, thấy vẻ mặt cô lúc này tính mê ý loạn, cứ như vậy nằm trên drap giường, để mặc anh ép buộc, bộ dáng nhu thuận này khiến tâm anh như đang nở hoa, hơn nữa khi cô cất tiếng gọi tên anh, Thẩm Luật cảm thấy vui sướng vô cùng!

Phản ứng của cô chân thật và tự nhiên như thế, giai nhân lạnh lùng băng giá ở trong lòng anh lại có thể nhiệt tình như lửa đốt, có lẽ đối với anh, cô cũng không phải hoàn toàn chẳng có phản ứng gì.

Anh vươn tay, mơn trớn dần xuống dưới, tìm được nơi riêng tư của cô liền thấy một mảnh ẩm ướt, anh vừa lòng nhếch khoé môi. “Có cảm giác?”

Cô ngược mắt nhìn anh, không có thẹn thùng, không có né tránh, cứ nhìn anh như vậy nhưng không nói lời nào, người đàn ông này đối với cô có một lực ảnh hưởng đáng sợ, chỉ cần anh ôm cô, hôn cô, suy nghĩ của cô liền hoàn toàn hỗn loạn..... Đêm đầu là như thế, lần này cũng vẫn là như thế.

“Em đang nghĩ đến điều gì?” Anh nâng ngón tay, đem chất lỏng bên dưới chà lau đầu nhũ hoa trắng đứng của cô, từ từ vẽ loạn lên trên đấy rồi cúi đầu từng chút từng chút liếm.

“A.....” Cô rên rỉ, hành động chọc ghẹo này của anh khiến đáy lòng cô dâng lên từng đợt tình triều mãnh liệt.

Đem chất lỏng ngọt ngào của cô uống hết, anh ngẩng đầu, “Bảo bối, cho anh càng nhiều, được không?”

Anh đưa tay kéo đôi chân dài mảnh khảnh của cô ra, cúi đầu, cẩn thận nhìn nơi riêng tư của cô.

Đàn ông đối với thân thể đàn bà luôn có một loại ham thích theo bản năng, nhất là nơi riêng tư bí ẩn nhất ấy, anh tinh tế nhìn, thưởng thức nơi tuyệt mỹ chỉ thuộc về mình này.

Bộ lông đen bóng uốn khúc bao quanh, từng lớp thịt phiếm tình mà hồng hào, đỉnh là nhụy hoa ni đủ đang từ từ nhô đầu ra, trong suốt run run. Hai cánh hoa dày trơn bóng hợp lại với nhau, chất nước nhọt nhọt ở nơi hai cánh hoa khép vào chảy ra, anh biết nó ngọt ngào đến thế nào, đồng lòng đến bao nhiêu.

Anh vươn tay, nhẹ nhàng đẩy hai cánh hoa kia ra, những múi thịt màu hồng mị mị lộ ra ngoài, từng tầng từng tầng một, tận cùng bên trong là một nơi rất nhỏ, rất diệu kì.

Nơi đó anh từng thật sâu giữ lấy cô, cắm vào rồi lại rút ra, từng chút từng chút tiến vào nơi sâu nhất trong cơ thể cô, nơi nối liền với trái tim như trong truyền thuyết, anh đem tình yêu của chính mình hung hăng tiến vào, như muốn tiến sâu vào tận đáy lòng cô.

Anh vươn lưỡi liềm lỗ nhỏ kia, vừa mới nhẹ nhàng chạm vào, cô đã lập tức giống như ngưng ngừng nắm chặt drap giường, rướn cao người lên.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, liếc mắt một cái, sau đó vươn tay đem đuôi ngọc của cô nâng lên, đặt ở trên vai, cổ trụ eo của cô, cúi đầu liếm thẳng vào hoa huyết của cô.....

“A.....” Cô vận vẹo cơ thể, cách làm khiêu tình như thế, cho dù anh đã từng làm qua một lần nhưng cô vẫn không thể nào thích ứng được, bản thân mình trần trụi cứ thế lỏa lồ trước mắt anh, ngay cả nơi mình chưa tình nhìn qua cũng bị anh thân mật hôn lên, vô về.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, nhưng đầu lưỡi của anh giống như mang điện, dòng điện này cứ thế theo đầu lưỡi anh truyền đến nơi sâu nhất trong cơ thể cô, lại theo mạch máu đi thẳng một đường lên vào trái tim, khiến cô nếm được những khoái cảm như ma túy.

Đầu lưỡi của anh ma sát những múi thịt của cô, liên tục chạm vào đỉnh mẫn cảm làm cô không ngừng run rẩy.

“A....Thẩm Luật....” Cô thét chói tai, bị cái lưỡi linh hoạt của anh ép buộc khuất phục, xuân thủy không ngừng từ trong cơ thể cô dũng mãnh tiến ra, rơi vào trong miệng anh, anh hút uống, nghe thấy ở yết hầu của anh truyền đến những thanh âm vang dội, kích thích cô rất lớn, loại đùa giỡn cảm kỳ này, cô thật sự chịu không nổi.

Rất nhanh, dưới đầu lưỡi của anh, cô lần đầu tiên đạt đến cao trào, rất nhiều thủy triều từ chỗ sâu trong thân thể cô chảy ra, cô thét chói tai, vận vẹo, làn da biến thành màu hồng nhạt mê người, mồ hôi lấm tấm toàn thân

Anh ngược mắt, mê muội nhìn bộ dáng đạt cao trào của cô, cô nằm nơi đó, một thân kiều mỹ vô lực, sợi tóc tản ra trên gối giống như đang có sinh mệnh của riêng mình. Ánh mắt như tơ ẩn chứa tình ý dạt dào, khóe miệng khẽ nhếch tinh tế mà mềm mại như một cánh hoa đẹp tuyệt vời.

Cô của bây giờ đâu còn vẻ lãnh đạm như sương, đâu còn vẻ xa cách người ta, bằng giá ngàn dặm chứ? Bộ dáng này của cô chỉ có anh nhìn thấy được, và cũng chỉ một mình anh có thể thấy được mà thôi.

Anh đưa tay, ở nơi xuân thủy chảy ra, chậm rãi miết vào nơi cánh hoa mềm mại.

“Em là của anh, chỉ của một mình anh, biết không?” Như là một cảnh cáo, cũng như là tuyên thệ, anh đưa ngón tay đi vào.

“A..... đau.....” Cô nhíu mày hừ nhẹ, rõ ràng cảm giác được sự khác nhau giữa ngón tay và đầu lưỡi, không thể thích ứng kịp.

Nhu huyết còn đang cao trào, cho dù ướm át, nhưng mới chỉ bị anh thâm nhập lần thứ hai mà thôi, bên trong rất chặt, có thể biết được, anh nhẹ nhàng xoa lên, chậm rãi đi vào, ngón tay đặt trong tiểu huyết đang điên cuồng co rút, cảm thụ cảm giác ấm áp được bao lấy. Bỗng nhiên từ ngón tay truyền đến cảm giác mềm mại, anh nhẹ nhàng ấn vào.

“A!” Cô hét lên một tiếng, thân mình như là bị điện giật, bắn lên.

“Là nơi này, đúng không?” Anh cười quỷ dị, xấu xa liên tục vuốt ve, ấn vào chỗ kia khiến cô không ngừng thét lên chói tai, yêu kiều chậm rãi chuyển thành cầu xin anh.

“Ngoan ngoan xin anh.” Anh thì thảo bên tai, dạy cô làm thế nào để mình đổi ý.

Cô thút thít, ngoan ngoan dựa theo lời anh nói, một lần lại một lần, cầu anh không cần ấn nơi đó, cầu anh nhẹ một chút, lời nói mê hoặc lòng người được cô không tình nguyện nói ra.

Anh thích nhìn bộ dáng không thể khống chế này của cô, cố tình càng không ngừng vuốt ve nơi đó, cảm giác được ngón tay ở trong thủy huyết càng ngày càng mềm mại, chất lỏng dư thừa làm toàn bộ bàn tay của anh ẩm ướt, còn không kể đến rơi đầy trên giường.

Một ngón, hai ngón, ba ngón tay, tiếng thở dốc của cô càng ngày càng nặng, cái loại cảm giác bủn rủn ma trướng này, cũng ngày càng mãnh liệt..... Cái loại cảm giác khủng bố này làm cô sắp mất hết thấy khống chế, cô cả kinh, khóc lóc, muốn kéo tay anh ra, nhưng phải kéo như thế nào?

Nháy mắt, một lượng thủy dịch lớn phun trào từ nơi sâu nhất trong cơ thể cô...Hạ Thắm Đồng rút cuộc không thể khống chế, hô nhẹ một tiếng, bàn tay che mặt cúi đầu vào trong gối, không thể tin được chính mình lại mất mặt như vậy, thế nhưng... thế nhưng...

Bộ dáng cô xấu hổ quần bách làm cho anh nhìn thấy mà đau lòng, cũng vì mình ác liệt bắt nạt cô khiến cô khóc lóc thảm thương như thế, anh đau lòng cúi xuống, ôm cô vào lòng, dịu dàng dỗ, cô liền không thêm quan tâm đến anh.

“Bảo bối, em thoải mái xong, liền không để ý anh?” Anh đụng đến nước mắt ẩm ướt dính đầy mặt cô, thoáng dùng sức, mạnh mẽ xoay người cô qua, cúi đầu, hôn lên khóe mắt còn vương nước, liếm qua lông mi ướt át của cô rồi chuyển dần đến đôi môi, đưa lưỡi đi vào, cùng cô dây dưa không ngắt.

Anh dùng đầu gối tách chân cô ra, dục vọng sớm đã bùng bùng đứng thẳng theo phiến hoa trơn ướt thuận lợi đi vào.

Nhưng dục vọng của anh quá mức to lớn, tuy rằng cô đã đến cao trào, thủy dịch sung túc, nhưng vẫn khiến cho cô đau đến nhúm mày, lắc mông, không cho anh đi vào.

“Bảo bối, thả lỏng nào.” Anh đưa tay xoa cặp nhũ hoa của cô, nặng nề mà xoa, lại lôi kéo đỉnh nhũ hoa miễn cưỡng, chờ cô thoáng phân tâm, khi thân mình phía dưới thả lỏng đi, bên hông liền dùng sức, thẳng tiến mà đi vào.

“A..... ngừng, dừng lại.....” Cô đau quá kêu lên, ngón tay gắt gao nắm giữ khăn trải giường dưới thân, muốn né ra, lại bị dục vọng anh liên kết ở trong người, không chỗ nào tránh được.

Thân thể của cô vừa chặt lại nóng, tầng tầng thịt mềm bao lấy anh, hút chặt, vách tường thịt non mềm mỗi một phân, mỗi một tắc đều cùng dục vọng quần vào nhau chặt chẽ, cái loại cảm giác sướng khoái này, làm cho anh không thể dịu dàng, không thể lại chờ đợi, bắt đầu kịch liệt luật động.

Chậm rãi, cái loại cảm giác khó chịu này biến mất, khoái cảm thoải mái giống thủy triều, càng ngày càng mãnh liệt tiến đến.

Anh ấn cô, sau mấy lần thống khoái kích thích, lại đem cô ôm lấy, để cho cô ngồi ở trên đùi anh. Loại tư thế này, để anh thâm nhập càng sâu vào cô hơn, cô nặng nề thở gấp, toàn thân như nhũn ra.

“Bảo bối, em xem.” Anh hôn cô, ở bên môi cô dỗ cô cúi đầu xem nơi bọn họ kết hợp.

Hạ Thắm Đồng cúi xuống nhìn, lại bị cảnh sắc thực tại làm phát hoảng, rất nhiều chất lỏng, phân không rõ là của cô hay của anh, ở chỗ bộ lông đen bóng của bọn họ loè loè sáng lên. Mà nơi đó của anh hồng hào, trắng kiện, giống mảnh thú rít gào, từ trong cơ thể cô đi ra, khiến những búi thịt hồng khép mở không ngừng, sau đó lại nhanh chóng đi vào, búi thịt đầy đặn bị hung hăng mở ra, bị bắt cất chứa dục vọng cực đại của anh.

Thịt là no đủ đỏ tươi, thủy là nồng trù dính ngấy, làm đen thêm bộ lông, lúc đó anh vừa vào vừa ra, dục vọng trắng kiện, cánh hoa mềm mại đáng yêu, đan vào thành một hình ảnh đậm mỹ vô cùng.

Cô nhìn đến mặt đỏ tim đập, loại tình cảnh này dọa cô sợ chết khiếp. Anh cũng không dễ dàng buông tha cô, ở bên tai cô tỉnh tể miêu tả, làm cho cô thật sự nghe không nổi, ngẩng đầu ngăn chặn cái miệng hư hỏng của anh.

Đầu lưỡi giao triền, nước bọt ướt đầm, cô ở trên đùi anh, theo động tác của anh mà lay động thân thể, phun ra nuốt vào dục vọng của anh, bầu vú bị kích thích nhảy nhót không ngừng, ma sát với bộ ngực trần trụi của anh.

Anh dạy cô xoay eo, dạy cô chủ động, chậm rãi, cô đã có thể nắm giữ được loại vận động kích thích nhất từ trước đến nay này, anh phối hợp với động tác của cô, mỗi một lần đi vào đều đâm đến nơi sâu nhất trong hoa huyết, chất lỏng trong suốt không ngừng chảy ra, làm cho thân mình bọn họ ngày càng ẩm ướt.

“A.....” Cao trào của cô lại tiến đến một lần nữa, cô run run, cào cào, ngón tay ở trên tấm lưng dày rộng của anh tạo nên những vết máu, một mùi thơm ở trong phòng chậm rãi tỏa ra, xuân thủy dạt dào nơi hai người ân ái cũng chảy ra không ngừng.

Bị thủy dịch ngọt ngào của cô kích thích, hơn nữa còn đau đớn phía sau lưng khiến anh càng thêm cử động điên cuồng hơn, nắm lấy hông cô mạnh mẽ ra vào.

Những âm thanh hoan ái vang vọng trong phòng ngủ, lại còn có thêm những tiếng chất lỏng chảy ra từ nơi tư mật của hai người.

“A.....” Một tiếng kêu rên, ngay tại lúc cô sắp bị anh làm cho hôn mê, anh ở trong nơi sâu nhất của cô đâm mạnh một cái, một luồng dịch nóng bỏng bắn thẳng vào bên trong hoa huyệt.

Bọn họ gắt gao ôm nhau, quần vào một chỗ, cô bị anh ôm vào trong ngực, thút thít nức nở khóc, nơi riêng tư của bọn họ chảy ra tinh dịch trắng kết hợp với thủy dịch của cô, theo hạ phúc của anh, ngấm xuống đệm giường .....

Khi Thẩm Luật tỉnh lại, mắt vẫn còn chưa nhìn rõ nhưng trên đôi môi hoàn mỹ đã nhiễm nét tươi cười thỏa mãn.

Cả đêm qua, anh cùng cô điên cuồng mà ân ái, dùng đủ các loại tư thế, các loại thủ đoạn, thậm chí còn dỗ cô dùng miệng, dùng bộ ngực giúp anh.

Cô kỳ thực rất ngây ngô, nhưng quá trình dạy dỗ thật sự thống khoái vô cùng.

Tối hôm qua, cô nhiệt tình như lửa, ở dưới thân anh giống như yêu nữ, phối hợp với ảo tưởng của anh, mặc anh cầu hoan.

Hạ Thắm Đồng.... anh ở trong lòng yên lặng gọi tên cô, mỗi một tiếng gọi đều cảm giác được trái tim tràn đầy.

Ngày hôm qua, anh đã trải qua một chuyện khiến mình rất tức giận, nhưng mà về sau lại chiếm được phần thưởng ngọt ngào này, nhờ nó, anh cảm thấy mọi chuyện phía trước đều không còn quan trọng nữa rồi, chỉ cần trong mắt Hạ Thắm Đồng có anh, anh không cần phải so đo thêm bất cứ chuyện gì nữa.

“Anh tỉnh rồi?” Một thanh âm nhàn nhạt vang lên bên tai anh.

Anh mở mắt ra, nữ yêu trong mộng chân thật xuất hiện ở trước mắt, anh nở nụ cười, không còn gì tốt hơn so với việc sau một đêm hoan ái, khi tỉnh dậy có thể nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của người mình yêu bên cạnh.

“Tỉnh rồi thì đi đi.” Vẻ mặt lãnh đạm, lời cô nói ra như băng đá khiến nụ cười trên khóe môi anh đông lại.

“Thắm Đồng.” Anh ngồi dậy, chiếc chăn rút xuống để lộ ra bộ ngực trần trụi rắn chắc, dưới ánh mắt trời sáng rực rỡ, lộ ra ánh hào quang mê người, anh nhìn cô, một thân sạch sẽ phẳng phất giống như người con gái tối qua ở trong lòng anh mềm mại như nước kia chẳng qua chỉ là một giấc mộng xuân thôi.

“Em làm sao vậy?” Anh không rõ, vì sao qua một đêm như thế, sau khi tỉnh lại cô như trở thành một người hoàn toàn khác.

“Thắm Luật, anh mặc quần áo vào rồi đi đi.” Cô chỉ vào quần áo đã được đặt chỉnh tề trên đầu giường.

“Thắm Đồng, ngày hôm qua.....”

“Ngày hôm qua xem như tôi bồi thường cho anh.” Cô đứng dậy, đi đến bên giường, đưa tay vỗ về tấm rèm cửa tối màu. “Qua ngày hôm nay, tôi và anh, đường ai nấy đi.”

“Bồi thường?”

“Đúng vậy.” Cô nhìn bầu trời xanh thẳm, mùa đông vừa mới bắt đầu, thời tiết không tính là quá lạnh. “Về sau anh cũng đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa, tôi đã nói rồi, chúng ta vĩnh viễn không thể ở bên nhau được.”

Về mặt của anh trầm xuống, tình huống hiện tại là như thế nào? Vì sao lại khoa trương và giả tạo y như trong tiểu thuyết thể chữ? Nếu vậy, nhân vật chính có phải đã lộn rồi hay không? Những lời như thế phải do đàn ông nói, anh ta không muốn chịu trách nhiệm, chỉ cần tiêu dao một đêm với đàn bà là đủ rồi. Vì sao kẻ chịu thiệt lại biến thành anh? Mà từ lúc nào, Thẩm Luật anh biến thành kẻ hèn mọn đến nông nổi này?

“Bồi thường?” Anh cười lạnh. “Thật sự là món hời lớn.” Hạ Thấm Đồng lạnh lùng như vậy, thế mà vì muốn đá anh đi, chấp nhận theo anh lên giường, anh cũng nên cảm thấy được an ủi chứ nhỉ!

Cô quay đầu lại, nhìn anh.

Dung nhan từng khiến anh động lòng, vẻ mặt lạnh lùng từng khiến anh mê muội, giờ phút này tràn ngập sự xa cách. “Em thích Diệp Ngữ Nam sao?” Vì anh ta mà chấp nhận làm mọi chuyện như vậy.

“Không liên quan đến anh.” Giọng điệu của cô lãnh đạm đến quen thuộc.

Đúng vậy! Ngay từ lúc bắt đầu, cô đối với anh vĩnh viễn chỉ là sự lãnh đạm, anh còn phải nói gì nữa đây? Cái nóng như lửa đốt cháy tâm can dần dần hạ xuống, chậm rãi bình ổn lại, thì ra câu chuyện tình yêu này, ngay từ lúc bắt đầu đã là kịch một vai do anh thủ diễn, cố gắng nhiều như vậy nhưng vẫn phải hạ màn.

“Anh đã có được thứ mình muốn, anh đi đi.”

“Hạ Thấm Đồng, em coi tôi là cái gì, lại coi chính mình thành cái gì?” Anh nhìn cô, đôi mắt lần đầu tiên bình tĩnh không hề gợn sóng, “Em muốn tôi tránh xa khỏi cuộc đời mình, không cần làm như thế. Em chỉ cần nói cho tôi là tốt rồi, nói cho tôi em không yêu tôi, tôi sẽ lập tức ra đi!”

Đủ, đã đủ! Cho dù anh yêu cô, anh cũng có lòng tự trọng, lòng kiêu ngạo của mình, tuyệt đối không cho phép bản thân hèn mọn trước mặt cô như thế.

Ánh mắt anh rất bình tĩnh, không biết vì sao lại làm cho cô có một loại cảm giác hoảng hốt, hình như lần này cô thực sự sẽ mất đi anh ..... Nhưng mà đây chẳng phải là kết quả cô muốn hay sao? Vì sao lòng của cô vẫn gồng như đang bị tảng đá nặng nề đè vào, có cảm giác đau đớn như thế?

Cô áp chế sự quái dị trong lòng, chua chát mở miệng: “Thấm Luật, tôi không yêu anh.”

“Vĩnh viễn cũng sẽ không yêu, đúng hay không?”

“Đúng.”

“Cho dù tôi có làm như thế nào, cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của em, phải không?”

“Phải.”

“Tốt lắm, tôi hiểu rồi.” Hiểu rõ ràng rồi.

Anh đứng dậy, cầm quần áo đầu giường lên, nhanh chóng mặc đồ xong, sau đó xoay người tránh ra. Từ ngày mới quen nhau đến giờ, đây là lần đầu tiên, anh chủ động tránh khỏi cô, chỉ sợ, cũng là lần cuối cùng.

Tiếng đóng cửa vọng vào trong tai.

Hạ Thấm Đồng đứng ở nơi đó, đứng mãi như vậy, không hề nhúc nhích, để mặc thời gian chậm rãi lướt qua, một giờ, hai giờ, ba giờ sau..... Rốt cục cô cũng có động tác, thân mình cứng đờ từng bước từng bước một tiến về phía đầu giường, mở ngăn kéo ra, tìm thấy tấm ảnh bị cô đặt dưới tận cùng, đó là ảnh của Thấm Luật, nụ cười của anh vẫn cứ xán lạn, vẫn cứ thâm tình đến vậy.

Thấm Đồng, anh yêu em! Thấm Đồng, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em!

Thấm Đồng..... Thấm Đồng..... Thấm Đồng....

Cô thở gấp gấp, trái tim như bị bóp chặt lấy, càng ngày càng đau, bàn tay run run nắm chặt bức ảnh, cô đã làm đúng, cô làm như vậy là đúng, người ấy không thích hợp với mình, vĩnh viễn cũng không thích hợp.

Chẳng qua, nếu ánh mắt không đau thương đến thế thì tốt rồi...

9. Chương 9

Edit: Shiyu

Beta: Bạch Liên

Có người nói, thế giới này dù có thiếu đi một ai, trái đất vẫn cứ quay, một ai đó mất đi một người nào đó, kỳ thực đều có thể sống sót.

Lời này có lẽ là đúng thật! Hạ Thấm Đồng nhìn di động trên mặt bàn, có chút thất thần.

Trong cuộc sống của cô đã hoàn toàn không còn thấy được bóng dáng của Thấm Luật nữa, anh quả nhiên nói được thì làm được, triệt để biến mất trước mắt cô, sạch sẽ gọn gàng.

Mỗi ngày đi làm, bước ra cửa nhà, cô đều nhìn về phía đường theo bản năng, nhưng đã không còn gương mặt mỉm cười đến sáng lạn kia cầm bữa sáng nóng hôi hổi trên tay đứng chờ cô nữa.

Thay vào đó là chiếc xe hơi quý giá và nho nhỏ của Diệp Ngữ Nam.

Cô ngồi vào trong xe, vô số lần nói với chính mình, lựa chọn này của cô là chính xác, đây mới là cuộc sống cô mong muốn, sau này mỗi ngày cũng không cần vất vả như xưa nữa.

Nhưng thật sự sẽ không vất vả sao? Vậy tại sao hết lần này đến lần khác cô vẫn cứ tuyệt không để Diệp Ngữ Nam giúp cô trả nợ? Vì sao khi anh đề nghị cô đổi công tác, mày của cô lại nhú chặt như vậy?

Trong lúc làm việc, di động của cô luôn luôn im lặng. Tính tình cô vốn lãnh đạm, bạn tốt không có, người thân cũng không quá quen thuộc, trước đây, cứ cách nửa giờ, người đàn ông kia sẽ gọi tới quấy rầy cô một lần, hiện tại lại không bao giờ gọi cho cô nữa. (Shiyu: Hừ lúc tỷ đuổi người ta thì tuyệt tình tuyệt nghĩa, bây giờ mới thấy hối tiếc sao? TToTT)

Cô lẳng lặng khâu từng chút từng chút một, khiến làn da rạn nứt chậm chậm liền lại dưới bàn tay của mình.

“Thấm Đồng, được rồi, cháu đã làm việc suốt mười lăm giờ rồi đấy, nếu cháu vẫn còn tiếp tục, tay sẽ không chịu nổi nữa đâu.” Bác A Thủy vỗ lên bờ vai cô, đau lòng nói.

Đứa nhỏ này gần đây cũng không biết sao lại thế này, tuy rằng sắc mặt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng lại rất ít nói, trước kia một ngày, ngẫu nhiên còn có thể nghe thấy cô nói một, hai câu, nhưng mà hiện tại đã mấy ngày cô không mở miệng, điều này thật là không bình thường.

Mà lại càng không bình thường chính là, cái tên tiểu tử Thấm Luật kia thế nhưng đã lâu cũng không có xuất hiện, chẳng lẽ giữa hai người có chuyện gì?

Hạ Thấm Đồng nhìn Lâm A Thủy liếc mắt một cái, gật gật đầu, tỏ vẻ mình có nghe thấy, sau đó tiếp tục công việc trong tay.

Cô không muốn nói chuyện, không muốn cùng người khác nói chuyện phiếm, không muốn suy nghĩ, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không muốn nữa.

Không muốn nghĩ vì sao mình lại cảm thấy cuộc sống gần đây không được vừa ý như vậy. Không muốn nghĩ tâm vì sao luôn đau như vậy! Chỉ cần không phải suy nghĩ, cũng không khó chịu, cũng không cảm nhận cái loại cảm giác thống khổ còn hơn cả cái chết này.

Kỳ thực không chỉ Lâm A Thủy phát hiện cô không bình thường, ngay cả Diệp Ngữ Nam cũng nhận ra.

Anh là người vô cùng sâu sắc, bạn gái mình có gì đó không ổn, ngay từ đầu anh đã phát hiện ra, nhưng vì cô không muốn nói nên anh cũng không hỏi đến tận cùng.

“Thấm Đồng, có muốn đổi miếng bít tết khác không?” Anh nhìn miếng thịt bò đẹp đẽ vừa chín tới ở trong chiếc đĩa kia sớm đã bị Hạ Thấm Đồng cắt nát đến nỗi biến dạng hoàn toàn, nhưng lại chẳng bỏ vào miệng dù chỉ một miếng.

Cô cúi đầu, giống như đang coi việc cắt bít tết là một rất chuyện quan trọng, rất khó khăn vậy, thế mà lại cắt nó đến nát nhừ.

Cô ngẩng đầu, con người trong veo linh hoạt lại theo quán tính nhìn về phía chiếc di động im ắng bên cạnh, gần đây cô đã quen với việc để điện thoại di động ở trước mặt mình, song trong lòng vẫn hựt hẫng như cũ.

“Em đang đợi điện thoại của ai sao?” Đường nhiên anh cũng chú ý tới thay đổi này của cô.

Cô giật mình ngẩng đầu, “Không có.” Nhanh chóng phủ nhận, cô cũng không có đợi điện thoại của ai, trong lòng rất rõ ràng, sẽ không có ai gọi điện cho cô hết, bởi vì cô đã đem mọi thứ cắt đứt hoàn toàn, làm sao có thể có điện thoại được?

Ánh mắt, bắt giác lại liếc về phía di động một cái.

“Haiz...” Anh thở dài, đưa tay nắm chặt tay cô, cảm giác tay cô lại cứng đờ theo thói quen, đôi mắt anh hiện lên vẻ bi thương, nhưng rất nhanh liền che giấu, dịu dàng nói: “Thấm Đồng, xảy ra chuyện gì, em đều có thể nói với anh.” Một tháng qua, cô trở nên vô cùng kỳ quái, càng thêm trầm mặc, càng thêm lạnh lùng.

Hẹn cô đi chơi, cô cũng đi, nhưng anh cảm giác được, đi chỉ là thể xác của cô, còn lòng của cô thì không có ở đây. Anh không muốn nghĩ, rốt cuộc thì cô có cảm giác thế nào với anh, anh nghĩ chỉ cần cố gắng một chút, chậm rãi làm cho cô thích anh, anh sẽ không cần để ý đến vẻ lạnh nhạt của cô, không để ý đến việc cô không chuyên tâm, chỉ cần cho cô thêm một chút thời gian....

Nhưng tình trạng này càng ngày càng không ổn, số lần cô hoảng hốt bừng tỉnh càng lúc càng nghiêm trọng. Anh cùng cô nói chuyện mười lần hết chín lần, cô đều có vẻ lắng nghe nhưng không hề chăm chú, bởi vì lực chú ý của cô gần như đều đặt trên chiếc điện thoại mất rồi...

“Thấm Đồng, hiếm khi có được một ngày nghỉ cuối tuần, cơm nước xong, chúng ta đến trung tâm bách hoá dạo một vòng, được không?” Mua sắm là bản tính trời sinh của mỗi phụ nữ, bởi vậy anh cố ý chọn nhà hàng này, vì đối diện là trung tâm bách hoá, có lẽ dạo phố sẽ làm tâm trạng cô tốt hơn một chút.

“Không cần.” Cô mất kiên nhẫn đẩy cái đĩa trước mặt ra, buông tha miếng bít tết đáng thương phải chịu khổ dưới bàn tay của mình, ngược mắt nhìn ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài.

Thời gian qua thật nhanh! Ngày đó ánh mặt trời cũng tốt như vậy, cô đứng ở bên cửa sổ, đem tất cả mọi chuyện nói hết thành lời. Chỉ chớp mắt, đã sắp vào mùa đông, luồng không khí lạnh đến rồi đi, một mùa lại tiếp nối một mùa, đời người đều như vậy.

Toàn bộ đều là khách qua đường, chỉ đi ngang qua mà thôi, Thấm Luật cũng vậy.....

Nhưng mà vì sao tim cô lại đau đớn đến thế, cô không biết mình đã xảy ra chuyện gì.... Khi nào thì người đàn ông kia bắt đầu ảnh hưởng đến cô nhiều như vậy? Tuy rằng cô quyết liệt đuổi anh đi, nhưng lòng của cô cũng chẳng biết đã đi nơi nào.

Thất lạc cùng tuyệt vọng, từng ngày rồi từng ngày, ngay cả trong mộng cũng đều gắt gao quấn chặt lấy tâm can cô.

Những lúc tỉnh táo, cô thường tự nói với mình, như vậy là đúng, cô không có làm sai, cô chọn con đường cho cuộc đời mình, một chút cũng không sai, chỉ là trong mộng, bóng lưng anh xoay người rồi đi xuất hiện vô số lần, làm cho cô đau, làm cho cô khổ sở, làm cho cô muốn khóc.

Vì sao lại như vậy? Chẳng qua trong cuộc sống không có mặt anh mà thôi! Anh không có xuất hiện trong hai mươi mấy năm, cô sống một mình cũng tốt lắm, vì sao chỉ nửa năm ngắn ngủi, tất cả đều đã thay đổi rồi?

Cô nói với mình, Hạ Thấm Đồng, mày rất kiên cường, tất cả vất vả, gian nan, mày đều có thể chống đỡ đi qua, hiện tại chẳng qua là đem toàn bộ mọi việc trở lại lúc ban đầu mà thôi, mày nhất định có thể làm được, mày chỉ là không quen mà thôi, mày nhất định có thể quên đi người đàn ông kia, hiện tại việc mày phải làm chính là nuôi dưỡng đoạn cảm tình này thật tốt.

Như là thuyết phục chính mình, cô lặp lại lời nói ấy ở trong lòng rất nhiều lần rồi chậm rãi thu hồi ánh mắt, đang muốn quay đầu, nhưng ngay lập tức cứng đờ người lại, ngược mắt nhìn về thân ảnh của hai người cách đó không xa.

Cô gái kia, cô rất quen thuộc, là em họ của mình, Trịnh Lệ Trinh, tóc quăn ngắn ngắn, khuôn mặt đáng yêu, rất là vui vẻ.

Còn người đàn ông cô từng rất quen thuộc, mấy ngày nay luôn quanh quẩn gần gũi ở trong đầu cô, không ngừng xuất hiện, không ngừng tra tấn cô, chính là Thẩm Luật.

Bọn họ đang đứng ở cửa trung tâm bách hoá, Trịnh Lệ Trinh kéo tay anh, trong tay mang theo một cái túi giấy rất dễ thương, cười hết sức ngọt ngào và xinh đẹp, anh cúi đầu nhìn cô, trên mặt là nét tươi cười mà Hạ Thẩm Đồng đã từng quen thuộc, là đáng yêu không hề nề hà, cứng chiều và sẵn sàng.

Cảm giác như vừa bị một cây gai bén nhọn đâm vào tim, mọi chỗ đều là máu tươi, cô ôm ngực, cảm thấy thật đau, đau quá! Đúng vậy, những đau đớn lúc trước rất nhẹ nhàng, còn đau đớn lúc này mới là thật sự.

Cho tới hôm nay cô mới biết được, thì ra vẻ mặt như vậy, nụ cười như vậy của anh, không chỉ thuộc về một mình cô.

Bên cạnh anh đã có một người phụ nữ khác, anh cũng đem sự dịu dàng sẵn sàng cho cô, toàn bộ giao cho người đó.

Cô từng nói với anh, muốn anh đi tìm người phụ nữ khác, một người không ích kỷ, cũng không vô tình, một người toàn tâm toàn ý thương anh! Cô có thể chúc phúc cho anh.

Nhưng hôm nay cô mới phát hiện mình không làm được, cô thực sự không làm được..... Nhìn thấy Thẩm Luật cười với người phụ nữ khác như vậy, cô cảm giác chính mình muốn điên mất rồi! Lý trí đã mất đi, cô vội vàng đứng lên, bước ra khỏi nhà hàng.

“Thẩm Đồng!” Diệp Ngữ Nam lo lắng gọi theo, nhưng không thể kéo bước chân cô trở về.

Cô muốn đi qua, cô nhất định phải đi qua, bằng không cô sẽ điên mất, thực sự sẽ điên mất.

“Ông chủ, váy này, thật sự là tặng cho em sao?” Trịnh Lệ Trinh mở túi giấy ra, nhìn bộ âu phục đặt chính tề ngay ngắn ở bên trong, vẻ mặt không thể tin được.

“Thiên chân vạn xác.” Nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của cô trợ lý, Thẩm Luật nở nụ cười, nhìn đáng yêu cô nhóc giật mình, cũng rất buồn cười. (Thiên chân vạn xác: cực kỳ chính xác)

“Nhưng trông nó rất quý nha.” Tuy rằng biết là ông chủ thật sự đã mua bộ âu phục này rồi, nhưng giá của nó những hai vạn đồng nha, cô quả thực không thể tin nổi.

“Coi như là khen thưởng cho cô đi.” Cô trợ lý nhỏ này, ngày thường oán giận anh không làm việc đáng hoàng, luôn nói muốn từ chức, còn vô cùng hậu đậu, thường xuyên đem nhiệm vụ làm hỏng. Nhưng dù sao cũng đã theo anh vài năm, coi như cũng nghe lời, nhất là trong khoảng thời gian này.....

Con người thâm trầm của anh ngược lên, rồi lại giãn ra, cô nhóc này luôn ở bên cạnh anh, làm việc cũng cẩn thận hơn trước rất nhiều, thậm chí hơn một tháng qua đi, tất cả các vụ án đều do cô giải quyết, cho nên anh muốn tặng cô một món quà để cảm tạ một chút.

“Em thật sự không thể tin nổi.” Ánh mắt cô tròn tròn, mở ra thật to.

“Bằng không trả lại tôi đây cũng được.” Anh ác ý cướp cái túi giấy đi.

Tiểu thiên binh rất nhanh liền phản ứng lại, một tay đòi lại túi giấy giấu ở phía sau lưng, sau đó tươi cười lấy lòng, kéo tay anh, “Ông chủ đại nhân nhà ta là tốt nhất, đã cho đi cái gì, đương nhiên sẽ không lấy lại đâu mà.”

“Cái cô này.” Nhìn cô nịnh nọt tươi cười, anh bất đắc dĩ lắc đầu.

Trịnh Lệ Trinh đem túi giấy xách trên tay, cảm thấy thỏa mãn vô cùng, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Hạ Thẩm Đồng đi về phía bọn họ, bước chân vừa vội vừa nhanh, cô quen biết Hạ Thẩm Đồng hai mươi mấy năm qua, lần đầu tiên nhìn thấy chị họ kích động như vậy, có cảm xúc như vậy, cô giật mình hô lên: “Chị?”

Bằng bằng đi đến bên cạnh bọn họ, bước chân Hạ Thẩm Đồng vừa mới dừng lại, không hề để ý đến cô em gái, trong mắt cô lúc này chỉ nhìn thấy một mình Thẩm Luật mà thôi. Nhưng anh vẫn đứng ở đó, làm như không thấy cô vậy.

Tim lại nổi lên sự đau đớn quen thuộc, cô cứ như vậy yên lặng nhìn anh, không nói một lời.

“Thắm Đồng, em làm sao vậy?” Diệp Ngữ Nam đuổi theo phía sau, đi đến bên người cô, quan tâm hỏi.

“Đã lâu không gặp, Diệp Ngữ Nam.” Thắm Luật nhàn nhạt chào hỏi.

“Ồ, ông chủ, hai người biết nhau à?” Trịnh Lệ Trinh thấy nét mặt chị họ không ổn, cô có hơi sợ, chị họ của cô, tính tình rất lạnh nhạt, trầm mặc ít lời, một khi chị không nói lời nào, cô cũng không dám chọc.

“Xin chào, tôi là Diệp Ngữ Nam.” Lịch sự gật đầu với Trịnh Lệ Trinh.

“Vâng, xin chào.” Trịnh Lệ Trinh nhìn ông chủ nhà mình cùng chị họ gặp lại, sau đó lại nhìn người đàn ông xuất sắc bên người chị họ, tình huống hiện tại là như thế nào? Cuộc tình tay ba sao?

“Thắm Luật, chúng ta có bốn năm không gặp mặt?” Diệp Ngữ Nam nhìn anh, cười nói.

“Ừ.”

“Thắm Đồng, người này là .....” Anh ngược mắt nhìn bạn gái, lại phát hiện cô vốn không có nghe bọn họ nói chuyện, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm Thắm Luật..... “Hai người quen biết?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Không quen.” Thắm Luật nhàn nhạt nói.

Không quen? Hạ Thắm Đồng như bị chấn động, nhìn biểu cảm nhàn nhạt của anh, cô thật không ngờ có một ngày người đàn ông cưng chiều cô, yêu cô như Thắm Luật sẽ nói không hề quen biết mình. Bất quá ngẫm lại cũng đúng, sau khi cô đối xử tuyệt tình với anh như vậy, anh làm sao còn có thể tỏ vẻ hòa nhã với cô được?

“Thật có lỗi, chúng tôi còn có chuyện, đi trước.” Thắm Luật hướng Diệp Ngữ Nam gật đầu, lôi kéo Trịnh Lệ Trinh đang tò mò cất bước rời đi.

Hạ Thắm Đồng nhìn theo bóng lưng anh, ngây ngốc không nói ra lời, cô muốn đuổi theo, nhưng cô biết Thắm Luật sẽ không để ý đến mình nữa.

“Thắm Đồng, rốt cuộc em làm sao vậy?” Diệp Ngữ Nam không có khả năng không phát hiện sự bất thường của cô, ánh mắt cô nhìn Thắm Luật rất không bình thường, cái loại kích động cùng điên cuồng này, anh lần đầu nhìn thấy ở trên mặt của cô.

Thế giới của cô đang nhanh chóng sụp đổ, từng mảnh, từng mảnh, ở dưới chân cô vỡ ra đến vụn nát, cô bị một đôi tay lạnh như băng cầm lấy, kéo đi xuống, kéo xuống mãi...

Cô đưa mắt, nhìn người đàn ông ôn hoà trước mặt, “Diệp Ngữ Nam, em hối hận.” Cô thực sự hối hận.

“Kỳ thực ngay từ đầu anh đã biết, em chấp nhận anh, không phải bởi vì thích anh, nhưng anh vẫn muốn thử một lần. Có lẽ có một ngày anh có thể làm em cảm động, nhưng mà thì ra anh đã xuất hiện quá muộn! Nếu em thích anh ta, vậy đuổi theo mang anh ta trở về đi! Thắm Đồng, cuộc sống của em vất vả như vậy, so với người khác em càng có quyền được hạnh phúc hơn, chỉ là em quá cố chấp, quá quật cường, như thế ngược lại càng dễ dàng mất đi nhưng mỗi nhân duyên tốt đẹp trong cuộc đời.”

Cô gái này sống rất kìm nén, đời người đau khổ nhưng cũng nhiều hạnh phúc, cho dù cô muốn chia tay, anh vẫn không oán hận cô, có chăng chính là đau lòng, còn có tiếc nuối, bởi vì người đem lại hạnh phúc cho cô không phải là anh.

“Anh ấy không quan tâm tới em.” Cô bi thương cúi đầu, nhớ đến biểu cảm lạnh nhạt kia của Thắm Luật, nếu anh mắng cô, thậm chí đánh cô, cô còn có thể dễ chịu hơn một chút, ít nhất nó chứng minh rằng anh vẫn còn hận cô.

Hận cũng là một loại cảm giác, nhưng hiện tại anh đối với cô chỉ là lạnh nhạt, dường như hoàn toàn xem cô là người xa lạ, cảm giác như vậy khiến cho cô hoảng hốt.

“Ai.....” Diệp Ngữ Nam thở dài, thật không ngờ bọn họ lại nói chuyện này ngay lúc chia tay, cảm giác giống như trở nên gần gũi hơn một chút, ít nhất lần đầu tiên Hạ Thắm Đồng chịu nói với anh cảm giác của mình. Những lời nói của cô hôm nay cộng lại còn nhiều hơn khoảng thời gian dài hai người ở chung với nhau.

Hắn là cô đã khổ sở đến cực điểm? Bằng không với tính tình của cô, tuyệt đối sẽ không nói ra tâm tình của mình với người khác.

Thẩm Luật, anh quả nhiên lợi hại, có thể ảnh hưởng đến Hạ Thấm Đồng đến thế này, tôi thừa nhận, tôi đổ kỵ với anh.

“Thấm Đồng, em thích anh ta phải không?”

“.....” Cô không nói, cô chưa từng cùng người khác thảo luận qua chuyện tình cảm của mình như vậy.

Xem ra chỉ sợ không đơn thuần là thích, “Nếu anh ta không quan tâm đến em, thì em đành phải để tâm đến anh ta thôi.” Anh không phải thánh nhân, kỳ thực anh cũng sẽ tức giận, nhưng nhìn gương mặt cô như thế, anh thật sự không đành lòng, anh nghĩ nếu mình đã không có phúc phận được chăm sóc cho cô, thì cho dù không thể làm người yêu, bọn họ vẫn có thể làm bạn bè.

Có lẽ mơ hồ anh đã sớm hiểu được bọn họ sẽ đi đến bước ngày hôm nay.

Nếu một người phụ nữ, mỗi lần bạn cầm tay cô ấy, tay cô ấy đều cứng ngắc lại, bạn liền hiểu được, cảm giác của cô ấy đối với mình thế nào, nhưng vì anh rất thích cô, thích đến nỗi lừa dối chính bản thân mình, lừa gạt coi như mình vẫn còn cơ hội, chỉ cần cô không thích người khác, anh vẫn còn có thể làm được, nhưng hóa ra cơ hội sớm đã không có ngay từ đầu rồi.

“Quan tâm đến anh ấy?” Cô thì thào, lặp lại những chữ này, rốt cuộc nên làm thế nào để quan tâm đến anh ấy?

Hạ Thấm Đồng sống qua hai mươi sáu năm, lần đầu tiên trong cuộc đời, cô chủ động muốn có được cái gì, lại phát hiện bản thân không có một chút biện pháp nào.

Nếu như cô có tính khí dũng cảm, bất khuất, có ngàn vạn nhiệt tình, còn có một cái đầu thông minh có thể nghĩ ra vô số kế hoạch tốt để đạt được mục đích của mình thì tốt, nhưng mà tính tình cô trời sinh lãnh đạm, cô không có vô hạn nhiệt tình có thể dùng đến, cũng không có đầu óc linh hoạt có thể nghĩ ra biện pháp tuyệt diệu.

Đã lớn như vậy, cô thậm chí chưa từng chủ động theo đuổi người nào, cho nên làm thế nào để đoạt được Thẩm Luật, ngay một chút đầu mối cô cũng không có, cho nên việc duy nhất cô có thể làm, chính là xin nghỉ dài hạn suốt một tháng, sau đó..... Mỗi ngày đều xuất hiện tại văn phòng thám tử của anh, lẳng lặng ngồi ở bên cạnh anh.

“Chị.” Trịnh Lệ Trinh cẩn thận vỗ vỗ bờ vai cô, “Em muốn đi ra ngoài, chị cùng ông chủ, hai người không có vấn đề gì chứ?”

Cô muốn đi ra ngoài lấy tư liệu cho khách hàng, nghĩ đến một tuần nay, văn phòng có một bầu không khí cổ quái khác lạ, cô liền có chút lo lắng.

Cô thật không ngờ, người chị họ vốn lạnh như băng thế mà lại có hành động như vậy, mỗi ngày xuất hiện ở bên cạnh ông chủ, cho dù bọn họ ra ngoài làm việc, chị ấy cũng luôn đi theo, không nói chuyện, nhưng vẫn luôn nhìn ông chủ.

Thật thần kỳ.... thì ra chị họ nhà cô thực sự thích ông chủ nha! Lúc này, ấn tượng của cô với ông chủ đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả người như chị họ mà cũng có thể thu phục được, thật sùng bái nha!

Hạ Thấm Đồng gật đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Sự thật thì, không thành vấn đề mới là lạ! Từ ngày cô bắt đầu xuất hiện ở nơi này, Thẩm Luật hoàn toàn xem cô như người xa lạ, không mở miệng đuổi cô đi, cũng không chủ động nói chuyện với cô, thỉnh thoảng cô nổi lên dũng khí, hẹn anh ăn cơm, anh chỉ biết nhìn chằm chằm vào laptop, bình tĩnh mở miệng: “Cảm ơn, tôi không đói bụng.” Sau đó, kêu em họ tới giúp anh mua cơm hộp.

Thực rõ ràng, anh hoàn toàn không thèm để ý tới cô, làm như cô không tồn tại! Cô nghĩ, từ lúc quen biết anh tới nay, đều là anh đưa cô đi ăn, làm thức ăn này nọ cho cô, hiện tại cô cũng muốn vì anh làm chút gì đó.

Vì thế hôm nay, cô bận hết cả buổi sáng, mang theo hộp giữ ấm đi đến.

Anh lại nhìn đồ ăn phong phú bên trong mà nói: “Thật có lỗi, tôi không thích ăn thịt bò.”

“Ồ, ông chủ, không phải anh thích nhất thịt bò sao?”

“Hiện tại không thích.”

Hiện tại không thích? E là không phải chỉ là đồ ăn thôi? Cô giật giật khóe miệng, trong lòng khó chịu. Lần đầu tiên cô chủ động nấu cơm cho anh, nếu trước đây, khẳng định anh sẽ vui vẻ lộ ra nụ cười mà cô thích nhất, ôm cô thân thiết.

Nhưng mà hiện tại anh sẽ không làm như thế nữa, ngay cả đồ ăn thích nhất, cũng có thể nói không thích, loại cự tuyệt này hết sức rõ ràng!

Nhưng mỗi ngày cô vẫn làm như cũ, cho dù mỗi khi trời tối cô lại mang về nhà thức ăn chưa hề động đến một chút nào, những cô vẫn muốn làm.... Cô rất ngốc, không biết nên như thế nào để lấy lòng anh cho tốt, chuyện duy nhất có thể làm, cũng chỉ có việc này mà thôi.

“Thẩm Luật, thực xin lỗi.” Cô cúi đầu xin lỗi với anh, lúc này chỉ có hai người trong phòng, cô mới dám nói ra lời nói trong lòng.

“Không cần xin lỗi.” Ngón tay anh ở trên bàn phím nhanh hơn. “Cô cũng không thiếu tôi cái gì.”

Cô dừng lại, không biết nên nói gì thêm, anh đã nói rõ không muốn có quá nhiều dây dưa với cô, nếu cô có chút tự tôn, có chút tự mình hiểu rõ, nên biết điều mà ra đi, để giữa bọn họ không còn khúc mắc, nhưng cô không làm được.....

Ngày anh rời khỏi cô, cuộc sống của cô tựa như mất đi trọng tâm, làm cái gì đều không có khí lực, nhưng miễn cưỡng cô còn có thể nhẫn nại.

Nhưng ngày đó, thấy anh cùng em họ đứng chung một chỗ, cái loại hình ảnh này kích thích cô thật sâu, tuy về sau cô biết giữa bọn họ kỳ thực không có gì, nhưng cô vẫn không thể tiếp nhận được.

Cô đổ kỵ muốn điên lên, cô không thể chịu được khi có một người phụ nữ khác đứng bên cạnh Thẩm Luật, dù chỉ là suy nghĩ, cô cũng không chịu nổi... Khi nào thì cô bắt đầu biến thành như vậy? Loại cảm xúc kịch liệt này, trước đây cô chưa bao giờ có qua! Dù rằng năm đó khi biết trong nhà có món nợ năm trăm vạn; dù rằng khi biết mình phải buông tay với ước mơ, cô cũng không có như vậy.

Từ trong một khắc đó, cô chỉ biết Thẩm Luật đối với cô mà nói, có ý nghĩ như thế nào.

Cô thực ngốc! Vì kiên trì vô nghĩa, lạnh lùng đẩy anh rời khỏi mình, mãi cho đến khi anh ra đi, cô mới phát hiện anh đối với cô rất quan trọng.

Con người chính là như vậy, luôn xem nhẹ thứ quan trọng bên người, cũng như không khí, thời điểm có nó, không có cảm giác, nhưng một khi mất đi, sẽ phát hiện bản thân vốn không thể sống, ngay cả chỉ trong năm phút cũng không thể mất đi.

Thẩm Luật chính là không khí của cô, cho nên hiện tại cô phải chờ đợi, là cô đáng đời.

Điện thoại của anh vang, sau khi tiếp điện thoại xong, anh nhấc áo khoác một bên lên, đứng dậy đi ra ngoài.

Một hồi kích động đột nhiên xông tới đã khống chế cô, cô đuổi theo, một phen ôm eo của anh, khuôn mặt vui vào sau lưng của anh, “Thẩm Luật..... Thẩm Luật.....” Cô thì thào gọi tên anh, nước mắt rưng rưng trong hốc mắt, chực trào ra nhưng lại bị cô đè ép xuống.

“Hạ Thẩm Đồng, buông tay ra.” Lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô, nhưng lại đang bảo cô phải buông tay.

Làm sao cô có thể buông tay được chứ? “Thẩm Luật, anh đối với em thế nào cũng được, đánh em, mắng em, đều tùy anh, nhưng đừng không quan tâm đến em, được không? Làm ơn.” Lời nói yếu thế này, cho tới bây giờ Hạ Thẩm Đồng cô chưa bao giờ nói ra, nhưng vì anh, cô sẽ nói.

“Buông tay.”

“Không muốn, em không muốn.” Cô liếc mình ôm chặt anh, lắc đầu. “Thẩm Luật, thực xin lỗi! Anh tha thứ cho em, được không? Anh muốn em bồi thường gì cũng được.”

“Bồi thường?” Anh cười lạnh, hung hăng kéo cô ra, không có thu lại sức lực, nắm tay cô đến đau đớn. “Hạ Thẩm Đồng, ở trong thế giới của cô, có phải bất cứ sự tình gì đều có thể bồi thường hay không?”

Cô lơ lửng, gương mặt tái nhợt, nhớ tới ngày đó bọn họ xa nhau, cô cũng nói như thế.

“Đáng tiếc cô đã quên hỏi, tôi có muốn bồi thường hay không.” Dem cô đẩy ra, để cho cô cách mình thật xa, “Hạ Thẩm Đồng, lúc trước tôi thích cô, cô muốn như thế nào đều được, tôi để cho cô hoành hành ở trong thế giới của mình, cho cô quyền lợi thương tổn tôi, đó là tôi cam tâm tình nguyện.”

Đôi mắt xinh đẹp của cô trừng lớn, bên trong có đau thương, có khổ sở, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của anh, đáy lòng, vỡ nát từng mảnh, từng mảnh.

“Nhưng hiện tại tôi đã thu hồi quyền lợi đó, cô cũng cho tôi thấy rõ ràng, chúng ta có rất nhiều điều không hợp! Tôi đã tôn trọng lựa chọn của cô, tôi cách xa cô, hiện tại cô cần gì phải thế này?”

“Thẩm Luật, là em sai.” Cô mở miệng, “Khi đó em không biết, để anh rời đi, em lại đau như vậy! Chỉ vì em không biết.” Cho đến bây giờ, tình cảm của cô đều là từ từ ấm nóng, thậm chí có thể nói rất lạnh nhạt, đối với người nhà, đối với đồng nghiệp, cô đều không có cảm giác gì sâu sắc, ở phương diện tình cảm cô rất là chậm chạp thậm chí có chỗ thiếu hụt !

Là anh làm cho cô cảm nhận được cảm tình không hề giống nhau, là anh từng chút từng chút dạy cô làm thế nào để thương người, mà cô, không phải là một học trò tốt, cô lĩnh ngộ quá chậm .

“Cô hiện tại đã biết?” Anh thấp giọng hỏi.

“Phải, em đã biết. Thẩm Luật, em yêu anh.” Đời này lần đầu tiên nói yêu, lại phát hiện giờ phút này ba chữ đó đối với cô có ý nghĩa như thế nào.

“Cô yêu tôi?” Anh nở nụ cười, không phải là nụ cười thật lòng, mà lại mang theo vài phần lạnh lẽo băng giá, vài phần lãnh đạm “Thì có quan hệ gì với tôi chứ?”

Lòng của cô như bị người ném vào trong địa ngục lạnh như băng, nháy mắt liền đông lại.

“Hạ Thẩm Đồng, cô cho rằng chỉ cần cô nói yêu tôi, tôi sẽ giống như trước kia, quần quýt bên cô giống như con chó nhỏ phủ phục dưới chân của cô, phải không?”

“Không có, em không có nghĩ như vậy.” Cho tới bây giờ cô chưa từng đem anh nghĩ đến hèn mọn như vậy.

“Nhưng cô đã làm như vậy.” Anh kéo cô gần lại, nắm chặt bờ vai cô, đôi mắt sắc bén, chăm chú nhìn vào trong ánh mắt cô. “Khi cô chưa nhận ra tình yêu thì có thể vô tình đẩy tôi đi, dùng phương thức nhục nhã nhất để tôi có thể hiểu ra mình buồn cười đến cỡ nào. Hiện tại cô lại nói cô đã hiểu rõ, liền chạy đến trước mặt nói yêu tôi, muốn tôi trở lại bên cạnh cô.” Anh dùng lực đẩy cô ra, cô đâm vào bức tường phía sau, cái gáy đập mạnh vào vách tường, làm cho cô đau đến nhú máu.

Anh không hề có một chút thương hại, “Có điều, cô đã quên hỏi, tôi có còn cần đến tình cảm này của cô không? Cho dù cô yêu tôi thật thì sao? Hiện tại tôi đã không còn muốn tình yêu của cô! Lúc trước cho cô hoành hành, nhưng hiện tại ngay cả tư cách bước vào thế giới của tôi, cô cũng không có.”

Cái gáy của cô đau từng hồi làm cả người choáng váng, mắt hoa lên, nhưng lời anh nói càng làm cho tim cô đau hơn.

Hiện tại anh không thích cô, không yêu cô, có đúng hay không? Dùng sức như vậy để đẩy cô, ngay cả quan tâm cũng không có. Thực sự cô đã nhận ra quá muộn sao?

“Về sau cô không cần xuất hiện , đây là lần cuối cùng tôi cùng cô nói chuyện.” Anh kéo mạnh cửa lớn, đi ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, cửa đóng lại, âm thanh kia vang lên làm cho đầu cô càng đau đớn hơn.

Anh nói không muốn tiếp tục nhìn thấy cô. Anh nói cô mất đi tư cách. Anh nói sẽ không yêu cô..... Anh thực sự không còn yêu cô sao?

Thẩm Luật, anh đừng đối xử với em như thế! Em chỉ là chậm chạp mà thôi, em chỉ không rõ tình yêu là cái gì mà thôi, anh muốn trừng phạt em thế nào cũng được, nhưng đừng thu hồi tình yêu của anh với em, có được hay không? Không có anh, em sẽ không sống nổi, thực sự không sống nổi.

Thân mình mềm yếu trượt xuống mặt đất, trước mắt là một mảnh tối đen! Cô hôn mê bất tỉnh.

10. Chương 10

Edit: Shiyu

Beta: Bạch Liên + Hamano Michiyo(Momo)

Trịnh Lệ Trinh nhìn chị gái của mình, lo lắng thở dài.

Chiều hôm đó, cô chạy về văn phòng lấy tư liệu cho xã trưởng, lại phát hiện chị họ té xỉu ở trong phòng, làm cô sợ tới mức gần chết, vội vàng nâng chị dậy rồi hối hoảng lay gọi, chị họ mới từ từ tỉnh lại.

Cô nói muốn đưa chị họ đi bệnh viện, nhưng chị lại nói không cần lo đâu, rồi đẩy cô ra, tự mình đi về.

Ngày thứ hai, chị vẫn như cũ đúng giờ xuất hiện trong công ty bọn họ.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, hết một tháng sau, cô nhìn thấy chị họ không có biểu hiện nào khác thường mới chậm rãi yên tâm được.

Nhưng mà chuyện ngày đó, mặc kệ cô tra hỏi thế nào, chị họ nhất định không nói bất cứ điều gì, mà cô đâu dám đi hỏi xã trưởng chứ.

Bây giờ chẳng biết vì sao, xã trưởng khiến cô có cảm giác rất sợ hãi, rõ ràng vẫn cười cười với cô như ngày xưa nhưng sao Trịnh Lệ Trinh lại thấy nụ cười này lạnh lùng như băng giá. Lần đầu tiên cô phát hiện thì ra ông chủ của mình cũng có được khí thế mạnh mẽ như vậy, chưa cần nói ra câu gì đã có thể khiến đối phương run rẩy kinh hoàng.

Sắc mặt ông chủ càng lúc càng khó coi, lúc đầu cô nghĩ là do chị họ của mình xuất hiện ở đây, ai biết được có một hôm chị ấy tới chậm hơn so với bình thường hai giờ, tính tình ông chủ lại càng trở nên tồi tệ hơn rất nhiều.

Anh không chơi trò chơi, không xem tư liệu, không nói lời nào, chỉ đứng bên cửa sổ chẳng nói một lời, làm cô không dám bạo gan đi tới trên chộc! Cô không biết bên cửa sổ có cái gì đẹp mắt cả, ngoại trừ đường xá ra thì chỉ có xe cộ mà thôi, phong cảnh bên ngoài cửa kính văn phòng của bọn họ đẹp đến thế sao? Bây giờ ông chủ thật đáng sợ, cô rất muốn từ chức nha, nhưng mà đáng buồn thay, cô thậm chí còn không dám mở miệng nữa.

Trịnh Lệ Trinh dè dặt cẩn trọng nhìn nhất cử nhất động của xã trưởng, phát hiện theo thời gian, sắc mặt ông chủ càng ngày càng khó coi, sau đó đột nhiên hai mắt ông chủ sáng rực lên một chút, nâng cổ tay nhìn đồng hồ, rồi đột ngột xoay người nói với cô: “Tôi đi ra ngoài một chuyến.”

Vừa mở cửa ra, anh liền nhìn thấy chị họ cô đang đứng ngoài cửa, xã trưởng làm như không thấy người ở đó, về mặt lãnh đạm tiêu sái bước qua.

Rõ ràng về mặt ông chủ lúc không thấy chị họ ở đây còn khủng bố hơn lúc chị ấy có mặt! Trịnh Lệ Trinh vô cùng hiếu kỳ với khúc mắc tình cảm của hai người này, lại không dám bạo gan đi tìm hiểu tin tức.

Hai người kia, càng lúc càng quỷ dị.

Ông chủ vẫn không thèm để ý tới ai, mà chị họ vẫn không nói lời nào, ngồi im một chỗ như vậy, thế nhưng không khí giữa hai người lại thấp đến mức cô không sao hít thở nổi, may mà gần đây ông chủ đang bận rộn việc gì đấy nên thời gian ở văn phòng không nhiều, thế nên cô mới có thể miễn cưỡng thoải mái được một chút.

“Chị, chúng ta đi ăn cơm đi.” Cô lôi kéo chị họ đang an tĩnh ngồi một chỗ kia, nhắc chị đã tới giờ ăn cơm rồi.

“Em cứ đi trước đi.” Ánh mắt liếc về phía chỗ ngồi không người đằng xa, cô lật tiếp một tờ của quyển tạp chí đang đặt trên đầu gối, im lặng đáp. Gần đây hình như công việc của anh rất bận rộn, cơ hội nhìn thấy anh không nhiều, nhưng mà cô lại không dám tìm đến tận nhà anh.

Lần trước lúc anh nói những lời kia khiến Hạ Thắm Đồng khổ sở rất nhiều, nhưng cô vẫn đến đây, bởi vì Thắm Luật đã từng nói, bản tính của cô chính là quá kiên cường, một khi đã nhận định điều gì thì tuyệt đối không bao giờ thay đổi.

Cô yêu Thắm Luật, không phải xúc động cũng không phải là chuyện nhất thời, vì yêu anh, thế nên cho dù anh có đối xử với cô như thế nào, cô cũng sẽ không bao giờ buông tha.

“Gần đây khẩu vị của chị không tốt, gầy đi rất nhiều.” Trịnh Lệ Trinh nhìn vẻ mặt thanh lệ của chị họ giờ đã trở nên héo hon, sắc mặt thực sự không dễ nhìn, ông chủ nhà cô cũng thật nhẫn tâm quá, sao có thể ép buộc chị họ đến mức này mà mắt cũng không thèm chớp cơ chứ?

“Ừm, nóng quá!”

“Nóng?” Trịnh Lệ Trinh giật mình nhìn chị họ, đã sắp tới năm mới rồi, sao có thể nóng được chứ? Cô vươn tay sờ lên trán Hạ Thắm Đồng, ừm, có nóng hơn một chút, song không giống như sốt mà có khả năng gần đây chị họ lo lắng quá nhiều, tâm tư bất an nên sức khỏe yếu dần thôi.

“Mặc kệ có chuyện gì cũng phải ăn cho no trước đã.” Cô lôi kéo chị, lại nhìn thấy ánh mắt Hạ Thắm Đồng vẫn nhìn chằm chằm vào ghế ngồi của ông chủ, Trịnh Lệ Trinh liền lập tức hiểu ra: “Chị yên tâm, hôm nay ông chủ sẽ không về đây đâu.”

“Vì sao?”

“Ngày hôm qua, anh ấy có gọi điện thoại cho em, bảo em xử lý mấy vụ án mất tích kia, điều đó chứng tỏ ngày hôm nay anh ấy nhất định sẽ không quay về!”

“Phải không?” Hạ Thắm Đồng chưa chát nói, thì ra anh sẽ gọi điện báo cho Trịnh Lệ Trinh mọi điều, cũng phải thôi, hiện giờ trong mắt, trong lòng anh không còn có cô nữa, cho dù biết mỗi ngày cô đều đến đây, anh cũng đâu cần thiết phải báo cho cô biết lịch trình của mình chứ?

“Cho nên chúng ta đi ăn cơm thôi, người không ăn cơm làm sao có thể khỏe được?” Không thèm phân trần, Trịnh Lệ Trinh lôi kéo Hạ Thắm Đồng đi xuống dưới lầu ăn cơm.

Quán ăn nhỏ này đã lâu năm nên khá cũ, nhưng đồ ăn ở đây rất có hương vị, lại thơm ngon, diện tích quán không lớn, khách khứa trong này hầu hết đều là các bị khách quen, lúc các cô tiến vào đã qua thời gian cơm trưa nên người đã bớt đi không ít.

Hạ Thắm Đồng ngồi xuống ghế, có chút không khỏe, ở đây mùi dầu nặng quá, khiến cô có cảm giác ghê tởm, nhưng nếu không ăn ở chỗ này thì nên đi nơi nào đây? Hôm nay anh sẽ không quay về, cho dù cô có chờ lâu đến mấy cũng không nhìn thấy anh được.

Anh đã hạ quyết tâm sẽ không để ý tới cô nữa, đúng không? Mặc kệ cô làm như thế nào, anh đều không quan tâm đến cô nữa, nhưng mà không sao, đây là cô nợ anh, vì thế cho dù phải dùng một năm, hai năm, thậm chí là mười năm, là cả đời, cô đều có thể chờ đợi được.

Hạ Thắm Đồng chính là một người con gái cố chấp như vậy.

Cô bị như vậy có lẽ là đáng đời...Hạ Thắm Đồng cười khổ trong lòng, trước kia khi anh vẫn còn ở bên cạnh, anh luôn yêu chiều, nâng niu cô trong lòng bàn tay, mà cô chẳng những không biết qu trọng, còn tàn nhẫn xua đuổi anh ra khỏi cuộc đời mình. Đến bây giờ, anh đã buông tha cho cô, rời xa cô, cô lại trở thành kẻ mất đi mới biết được ý nghĩa quan trọng của anh đối với mình, mỗi ngày đều cố chấp xuất hiện trước mắt anh, yên lặng chờ đợi.

Cuộc sống của cô không được phong phú giống như anh, Thắm Luật yêu thích sự tự do, tùy chỗ tùy lúc đều có thể nghĩ ra một đồng việc để làm, còn cô chỉ là một đứa con gái bình thường, hơn nữa tính tình lại

trầm lặng, chẳng biết làm thế nào, cũng chẳng biết mình có thể làm được hay không, thế nên chỉ có thể ngậm ngốc canh giữ bên người anh, hy vọng có một ngày anh không còn giận cô nữa.

Tự làm tự chịu.....Chính là hình dung tốt nhất cho số phận cô bây giờ.

Nhưng anh lại trốn tránh cô như thế, thậm chí ngay cả văn phòng thám tử của mình cũng không thèm quay về, liệu có phải bắt luận cô làm như thế nào, anh cũng sẽ không quay đầu lại hay không?

Phải đối mặt với sự lãnh đạm của anh trong một thời gian dài như thế, nếu nói cô không bị nhụt chí, đó là gạt người...Anh không nhìn cô, anh cự tuyệt cô, một lần, hai lần, rồi vô số lần nữa, đã lâu như vậy, cô cũng nên tính đến chuyện buông tha tất cả rồi.

Có lẽ mọi chuyện đã quá muộn để cứu vãn, có những chuyện qua đi chính là qua đi, bắt luận ta có làm như thế nào cũng không thể vãn hồi lại mọi thứ, hơn nữa lúc này, cô không còn động lực để đi về phía trước nữa, vì nơi đó căn bản chẳng có lấy một tia hy vọng nào, cô thật sự, thật sự quá mệt rồi.

Vì sao phải tự làm cho bản thân đau khổ? Cho dù lúc trước cô đã làm sai, nhưng vì sao anh nhất định phải đối xử với cô như thế chứ?

Thẩm Luật, nếu anh còn làm vậy, em thực sự sẽ...

“A, kia không phải ông...” Trong miệng vẫn còn ngậm thìa cơm, Trịnh Lệ Trinh ngẩng đầu, chỉ vào cái tivi cách đó không xa, giật mình đến nỗi suýt chút nữa nuốt cả thìa vào bụng.

Hạ Thắm Đồng vốn không phải kẻ hay hiếu kỳ, nhưng khi nghe thấy lời của em họ, cô lập tức xoay người, nhanh chóng nhìn về phía tivi.

Trong các nhà hàng gia đình nho nhỏ, luôn để một cái tivi để khi ăn cơm, khách hàng có thể xem được, khi nghỉ ngơi, ông chủ cũng có thể giải buồn, đây là chuyện thật bình thường.

Hạ Thắm Đồng không phải người thích xem tivi, nhưng bởi vì hôm nay, người xuất hiện bên trong kia là người mà cô vô cùng quen thuộc, nên hai mắt Hạ Thắm Đồng không sao dời khỏi màn hình được.

Bây giờ là thời sự buổi trưa, cô phóng viên ăn mặc sạch sẽ, gọn gàng, đứng trước ống kính lưu loát nói: “Hiện giờ chúng tôi đang đứng trước cửa tòa án Đài Bắc, nơi đây vừa mới xảy ra một vụ đả thương người vô cùng nghiêm trọng, theo như lời của cảnh sát, đó là những tàn dư còn sót lại của bang Thanh Viễn đã bị họ giải tán gần đây. Ba người này là vì đại ca Giang Nhất Sơn của mình vừa mới bị phán xử hai mươi năm tù vào một giờ trước nên mới trả thù luật sư của phía cảnh sát, Thẩm luật sư hiện đang bị trọng thương không hề nhẹ, cùng với những cảnh viên đi cùng.”

Màn hình tivi lại thay đổi, xuất hiện cảnh tượng một nhân viên cứu hộ đang nâng người bị thương lên xe cấp cứu.

“Trời ạ, sao tên nghe qua giống ông chủ thế chứ, không biết có phải anh ấy hay không nữa, chị họ, chị nói xem...” Trịnh Lệ Trinh nghiêng người định hỏi, lại phát hiện bên cạnh mình đã chẳng còn ai.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy chứ?

[dieptuvi.wordpress]

Tin tức của truyền thông luôn khoa trương, từ trước đến nay Thẩm Luật đều biết rõ, dù sao anh cũng thích nhất là xem một ít sự việc khoa trương lại giả tạo. Nhưng mà lần này nhân vật chính đổi thành anh....

“Chỉ trúng đạn vào cánh tay mà thôi, thế mà dám làm quá lên nói mình bị trọng thương sắp chết, mấy người này không đi làm biên kịch thì thật lãng phí sức tưởng tượng của mình.” Rõ ràng ngay cả xe cứu thương anh cũng không thêm ngồi, tự mình lái xe đến bệnh viện cơ mà.

Thẩm Luật vút đồng báo chí trong tay sang một bên, mở tivi ra, tất cả đều đang đưa tin về vụ đấu súng trước cửa tòa án.

Chuyện gì vậy chứ? Rõ ràng đây chỉ là một vụ án bình thường thôi, thế mà một tuần đã qua vẫn không hề có dấu hiệu giảm nhiệt.

“Bởi vì những hành động đen tối kéo theo sau việc này sẽ vô cùng thuận lợi, dân chúng lại vô cùng chú ý, cậu cũng biết truyền thông chính là như vậy, mọi người cảm thấy hứng thú với cái gì, bọn họ liền truyền bá về cái đó.” Trình Dịch Dương cẩn thận gọt quả táo trong tay, dao pháp thuần thục, vỏ táo hồng hồng mang theo chút thịt từng chút rơi ra, từng vòng từng vòng đều đều.

“Báo viết thì báo viết, vì sao cứ nhắm vào em không tha chứ?” Thẩm Luật vừa tức giận vừa bất bình oán thán, thật là, cả cuộc đời anh chỉ muốn ẩn mình sống tự tại mà thôi, giờ mọi việc thành như vậy, người trong nhà cũng phát hiện ra chuyện mấy năm nay anh đều giúp Trình Dịch Dương xử lý các vụ kiện cáo rồi, thế là Thẩm Nhược Định lập tức mặt mày hớn hở tươi cười, lại bùng phát suy nghĩ muốn anh quay lại giới tư pháp.

Mà vài vụ kiện qua tay anh trước đây cũng bị phát hiện, chỉ trong một đêm, nhiệt độ mà năm đó anh phải vất vả lắm mới hạ thấp, hiện tại lại nổi lên! Anh hận nhất chính là phát sinh tình huống như vậy.

“Sớm biết như thế, lúc trước em không nên đáp ứng tiếp nhận vụ này mới đúng.” Đều tại dạo trước thiếu nợ Trình Dịch Dương một ân tình, thế nên mới không thể từ chối được vụ này, “Đáng ra nên nói để anh nhờ người khác đến thụ lý mới đúng.”

“Ngay cả Diệp Ngữ Nam còn không dám nắm chắc sẽ thành công mười phần, ngoại trừ cậu ra ai có thể đảm nhiệm được chứ?” Trình Dịch Dương đưa miếng táo qua.

Diệp Ngữ Nam vốn nổi tiếng là luật sư lớn, từ lúc xuất hiện đến giờ đã có được vô số công danh chiến tích lẫy lừng, nhưng riêng lần này, sau khi xem qua tư liệu, anh ta lại chỉ dám chắc thắng được năm phần.

Dù sao, Giang Nhất Sơn xuất ra mấy chục ngàn đôla, từ nước Mỹ mời tới đoàn luật sư Mộng Huyền⁽¹⁾ trong truyền thuyết, mọi công kích đều bị khắc chế, trăm trận trăm thắng, ngay cả chết cũng có thể nói thành sống, một tổ chức quyền lực như vậy, hơn nữa bằng chứng mà cảnh sát nắm giữ, kỳ thực cũng không có sức thuyết phục mạnh mẽ, cho nên vụ kiện này vô cùng khó khăn.

(1) Đoàn luật sư nổi tiếng của Mỹ trong vụ kiện của O.J. Simpson. Mọi người chỉ cần lên google search “Phiên tòa thế kỷ xét xử O.J.Simpson” là ra ah. Ta ko tìm thấy tên gốc nên để nguyên tên Hán Việt. *BL: Bà tác giả quảng boom ghê quá*

Trình Dịch Dương cũng biết, vụ án lần này gây chú ý đến nhiều người, Giang Nhất Sơn lại càng khiến nhiều người quan tâm, nếu để cho Thẩm Luật xuất hiện, sẽ có những chuyện nhất định không thể tiếp tục giấu giếm, nhưng ngoại trừ cậu ta, ai có thể sáng tạo nên kỳ tích? Bất đắc dĩ, đành phải lôi kéo cậu em vợ vào.

Cho tới bây giờ Thẩm Luật đều là người thắng thắn, nhận là nhận! Gần đây bọn họ đều bận rộn nghiên cứu chuyện này, mỗi ngày làm việc hai mươi giờ, mệt mỏi liên tục tiếp ngủ ở trong văn phòng, bất quá cuối cùng cũng có thành quả.

Ở toà án, Thẩm Luật lại một lần nữa thể hiện khả năng luật sư thiên phú của mình, tài ăn nói sắc bén, từng câu từng chữ đều đi thẳng vào vấn đề chính, gắt gao chế trụ luật sư bên biện, làm cho bọn họ không có lỗ hổng để chui, cuối cùng hoàn mỹ đem Giang Nhất Sơn định tội.

Đoàn luật sư Mộng Huyền, lần đầu tiên ném mùi thất bại, vẫn là thua trên tay Thẩm Luật, anh nghĩ bọn họ đời này có lẽ sẽ không quên chuyện như vậy.

Thẩm Luật cầm lấy quả táo, không khách khí cắn một ngụm, “Thật sự là phiền phức, rõ ràng em đã có thể lạng lẹ rời khỏi tòa án rồi, né tránh giới truyền thông. Ai biết được mấy tên ngu kia lại đi cầm súng chạy tới bắn phá, đầu năm nay sao vẫn còn những thằng ngốc như vậy tồn tại chứ?!” Khắp nơi đều có cảnh sát mà cũng dám chạy tới gây loạn, đúng là một lũ chê mạng mình dài quá, còn dám đánh bị thương vài người cảnh sát nữa, không khéo phải ăn cơm tù đến một trăm năm sau chứ chẳng đùa.

“Cậu yên tâm, về phía cha mẹ anh đã trấn an giúp rồi.”

“Thế thì mọi chuyện về sau, em không quan tâm nữa, anh tự xử lý đi.”

“Được.”

“Chị em không làm phiền anh sao?”

“Hoàn hảo.”

Sự thật thì, Thẩm Kiều chính là một cô gái hay bao che khuyết điểm, lúc biết được chuyện này, thiếu chút nữa cô đã vọt vào nhà giam hành hung mấy kẻ dám đánh em trai mình một trận rồi, cô chính là người như thế, mình bắt nạt em thì được, nhưng người khác thì tuyệt đối không, đương nhiên cô cũng giận anh không kém, nói anh kéo em trai mình vào vòng nguy hiểm.

“Ừm, em tin, anh có thể xử lý tốt được mọi việc mà.” Đối với cái loại đàn ông phúc hắc thâm hiểm như anh rể mình này, Thẩm Luật trước giờ đều bội phục sát đất, chị của anh nhìn như nữ vương trong nhà, kì thật đã bị Trình Dịch Dương ăn sạch rồi, còn vui vẻ đến chết đi được nữa, đúng là...

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng truyền đến, sắc mặt Thẩm Luật lập tức trầm xuống.

Trình Dịch Dương nhìn đồng hồ đeo tay, cười nói: “Rất đúng giờ, không phải sao?”

Sắc mặt cậu em vợ của anh càng lúc càng khó nhìn hơn rồi.

Trình Dịch Dương đứng dậy, mở cửa phòng bệnh ra, người bước vào là một cô gái thanh lệ như nước, vẻ mặt bình tĩnh lạnh lùng.

Một tuần qua, anh và cô coi như cũng đã quen biết nhau rồi. “Cô Hạ.”

Hạ Thấm Đồng khẽ gật đầu, thái độ lãnh đạm, ánh mắt hoàn toàn chỉ nhìn vào người đang nằm trên giường bệnh.

Được rồi, xem ra nơi này đã không còn chỗ cho anh dung thân nữa, Trình Dịch Dương hết sức thức thời, tạm biệt hai người, lúc khép cửa phòng lại còn buông thêm một câu: “Đúng rồi, cô Hạ.”

Chờ Hạ Thấm Đồng ngược mắt lên nhìn mình, anh mới cười nhàn nhạt nói: “Canh gà lần đó, uống ngon không?” Nói xong, không chờ cô trả lời đã đóng ngay cửa lại.

Đây là chuyện gì? Hạ Thấm Đồng có chút nghi hoặc quay đầu, lại nhìn thấy người đàn ông đang nằm trên giường bệnh có vài phần không được thoải mái, cô đột nhiên nhớ tới việc lần trước anh tự tay hầm canh ninh, một tay nấu một tay cầm điện thoại hỏi anh rể. Xem ra, Trình Dịch Dương đang muốn chế nhạo Thẩm Luật, không biết anh đã chọc giận anh rể mình chỗ nào thế?

Nghĩ đến lần trước anh nấu canh để chăm sóc mình, ánh mắt cô càng trở nên ôn nhu hơn, đi đến bên giường, đặt bình giữ ấm lên cái tủ gần đó. “Hôm nay em nấu canh cá, món này rất có ích với miệng vết thương đấy!”

Anh hừ lạnh một tiếng, không để ý tới cô, luôn là như thế.

Không biết vận mệnh có phải đang trêu đùa cô hay không, khi cô đã mệt mỏi và muốn buông tha tất cả rồi, đột nhiên lại truyền đến tin tức anh bị thương, lúc ấy cô thực sự hoảng hốt, mọi ý chí và lòng can đảm đều bị tê liệt.

Trên tivi nói anh bị thương rất nặng, cho nên cô vội vàng chạy đến bệnh viện muốn nhìn anh, nhưng lại bị ngăn cản, bởi vì sự kiện này đưa tới bệnh viện rất nhiều những kí giả của giới truyền thông, thế nên phòng bệnh được bố trí rất nghiêm mật.

Về sau may mắn cô gặp được Trình Dịch Dương, anh ta đưa cô đi đến phòng bệnh của Thẩm Luật, cô mới biết thật ra anh chỉ bị thương ở cánh tay mà thôi.

Lúc trên đường đi tới bệnh viện, cô miên man suy nghĩ rất nhiều, hoảng hốt không cách nào bình tĩnh suy nghĩ được, nếu anh thật sự bị thương nặng, cô phải làm sao bây giờ? Nếu thế giới này không còn Thẩm Luật, cô còn có thể sống nổi sao?

Có lẽ cô nên cho chính mình thêm một cơ hội nữa, nếu lần này lại không được, cô liền....

Vỗ về bụng mình, Hạ Thấm Đồng tự nhủ với bản thân, cố gắng thêm một chút, thử lại thêm lần nữa.... Tâm tư trở nên kiên định hơn, thì ra tình yêu của cô với Thẩm Luật đã sâu sắc đến mức này rồi! Một khi đã thế, cô sẽ thử thêm một lần nữa, canh giữ bên người anh, mặc kệ anh đối xử thế nào với mình đều không hề sao cả.

Một tuần nay, mỗi ngày cô đều đến bệnh viện chăm sóc anh, tuy rằng anh vẫn đối xử hờ hững với cô như cũ nhưng không có vấn đề gì, cô có thể nhịn được, cho dù cảm xúc bản thân gần đây có chút hỗn loạn, cho dù cô đang...

Đổ món canh hầm thơm ngát từ bình giữ ấm ra, hương thơm nồng đậm nhanh chóng tràn ngập khắp căn phòng, Hạ Thấm Đồng ngồi thấy, mày lập tức nhú chặt lại nhưng vẫn có chịu đựng.

Cô đưa bát canh qua cho anh. “Nhân lúc còn anh, anh mau uống đi mới hiệu quả.”

Thấm Luật vẫn nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, không thèm để ý tới cô.

Từ lần đầu tiên cô vì anh múc canh, anh đưa tay đẩy ra thiếu chút nữa khiến cô bị bỏng, thế nên sau này anh không đẩy nữa, nhưng vẫn không thèm để tới cô. Hạ Thấm Đồng vẫn cứ bưng như thế cho tới khi canh nguội, hai người cùng giằng co giao chiến với nhau, ai cũng đều cố chấp, đều quật cường, đều không nguyện ý nhận thua.

Chẳng qua mùi canh hôm nay khiến cô thật sự chịu không nổi, mày càng lúc càng nhăn chặt. Thấm Luật xóc chăn ngồi dậy, nhìn cô nói: “Hạ Thấm Đồng, cô còn muốn như thế nào nữa chứ?”

“Em chỉ muốn anh uống canh mà thôi.”

Anh cắn răng, cầm lấy bát canh sau đó hất hết xuống đất: “Giờ cô đã vừa lòng hay chưa?”

Hạ Thấm Đồng nhìn nước canh sáng bóng trên sàn, thứ mà cô vất vả chuẩn bị cả buổi sáng, ói ra không biết bao nhiêu lần mới có thể hoàn thành lại bị như vậy...

Thì ra cảm giác tâm huyết của mình bị người ta phá hỏng lại khó chịu như vậy, cô cắn chặt môi.

Giờ có lẽ cần bỏ đi thôi? Cô gái Hạ Thấm Đồng này có lòng tự tôn rất cao, lại quật cường như thế, đối xử với cô như vậy, hẳn sẽ khiến cô hết hi vọng.

Nhưng mà..... cô lại bỏ chạy, chạy vào trong toilet điên cuồng nôn mửa, khiến người đứng cạnh nghe đến mức da đầu muốn run lên bần bật, cô nôn như trời đất quay cuồng, không được, cô không thể chịu đựng nổi cái mùi này thêm nữa.

Nôn đến ói ra cả mật xanh, mật vàng, sự khó chịu trong bụng này giờ mới chậm rãi tiêu tan, cô dùng nước súc miệng, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Thấm Luật đang tựa người vào cánh cửa, nhìn mình.

“Em vẫn nên đi đi.” Anh lẳng lặng mở miệng. “Hạ Thấm Đồng, vô dụng thôi, làm thế nào cũng không hề có ích, vì sao chúng ta không thể buông tha cho nhau?”

Bàn tay cô đặt trên thành bồn chậm rãi nắm lại thành quyền.

“Cứ coi như chúng ta không có duyên với nhau đi.” Giọng điệu của anh vẫn vững vàng như trước. “Khi tôi thích em, em không yêu tôi. Khi tôi tránh em, em lại thích tôi. Chúng ta đã bỏ lỡ mất rồi, đã bỏ lỡ thì sao không để cho nó trôi đi?”

Anh làm sao có thể nói thoải mái được như vậy chứ? Môi của cô càng mím chặt hơn.

“Hạ Thấm Đồng, tôi đã chán với loại chuyện theo đuổi lặp lại này lắm rồi, mặc kệ là em hay tôi, chúng ta đều nên quên hết mọi chuyện đi sẽ tốt hơn nhiều.”

“Sao có thể quên đi? Làm sao mới có thể quên đi?” Cô nhẹ nhàng đi ra ngoài, giọng nói run run, từng bước một đi đến trước mặt anh, đột nhiên vươn tay đánh vào ngực anh thật mạnh. “Thấm Luật, chúng ta làm sao có thể cứ như vậy quên đi? Anh có biết hay không, em thật là khó chịu, em khó chịu đến sắp chết rồi.”

Nước mắt cứ như vậy chảy ra, cô thực sự mệt mỏi quá, cho dù đã hạ quyết tâm, mặc kệ anh đối xử với cô như thế nào, mặc kệ anh nói chuyện khó nghe đến thế nào, cô đều có thể nhẫn nhịn được.

Nhưng mà cô phát hiện chừng ấy quyết tâm vẫn là không đủ, lúc miệng anh bình tĩnh nói ra yêu cầu muốn cô buông tha, cảm xúc của cô dường như hỏng mất rồi.

“Thấm Luật, anh là tên xấu xa!” Cô dùng sức đánh ngực của anh, thật sự oán hận, “Vốn một mình em sống cũng rất tốt. Cho dù rất mệt mỏi, rất vất vả, em cũng có thể nhẫn nại.... nhưng anh lại cố tình muốn xông

tới, quấy rầy cuộc sống của em. Hiện tại em đã.... em đã không thể không có anh, anh lại muốn em quên đi, anh là tên khốn kiếp.”

Thẩm Luật không thể tin được trừng mắt nhìn cô gái đang gào khóc om sòm trong ngực, quả thật, anh đã bị dọa cho không nhỏ rồi. Anh quen Hạ Thấm Đồng đã gần một năm nay, trước giờ cô đều luôn lạnh lùng, nhạt nhẽo, chưa từng tỏ ra hứng thú với bất cứ chuyện gì, cho dù lần trước ở trong văn phòng anh, cô kích động đến thế nhưng vẫn có thể kiềm chế được, nhưng điên cuồng gào khóc như ngày hôm nay, rồi còn lớn tiếng mắng mỏ anh nữa, quả thực đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy chuyện này.

Chẳng lẽ anh đã ép cô đến cực hạn rồi sao? Đem một người bình tĩnh vô cảm ép thành như vậy.....

Sau một lúc lâu, anh mới phản ứng lại, nhưng không hề đưa tay ngăn cản cô. “Này, cô nàng, em làm rõ ràng cho anh, lúc trước là em muốn anh tránh xa mình đấy chứ! Thẩm Luật anh cũng không phải là con chó do em nuôi, làm sao có thể để mặc em hô đến là đến, hô đi là đi được?!” “Lúc ban đầu em bảo anh đi, sao anh không đi chứ? Tại sao lần đó anh lại đột nhiên nghe lời như vậy?”

Chuyện này...Thẩm Luật há hốc mồm, trên đời này quả nhiên không thể nói lý được với phụ nữ, đen cũng có thể nói thành trắng, thì ra người bình tĩnh như Hạ Thấm Đồng cũng có lúc không phân biệt phải trái, đúng sai như vậy.

“Bởi vì em muốn kết giao cùng Diệp Ngữ Nam còn gì! Cho dù anh yêu em đến mấy cũng không thể để tự tôn của bản thân bị tổn thương được.”

“Lúc trước em cho rằng anh không phải là mẫu người mà em mong ước, trên thực tế, bắt đầu từ năm mười chín tuổi em đã luôn nhận định ở trong lòng như vậy rồi! Nếu không phải là anh, có lẽ ngày hôm nay em nhất định sẽ ở bên anh ấy, nhưng mà anh lại cố tình xuất hiện, cố tình để em yêu thương anh...Anh làm sao có thể hư hỏng như thế, để em yêu anh rồi lại quay lưng bỏ đi chứ...”

Anh đã được mở mang tầm mắt rồi.

Cô khóc đến mức toàn thân run rẩy, khóc đến không còn sức lực đánh anh nữa, chỉ thở hổn hển, nghẹn ngào, đem gương mặt vùi sâu vào lòng anh. “Thẩm Luật, thực xin lỗi..... thực xin lỗi.....” Cô ôm anh thật chặt, xiết mạnh, quần quít lấy eo của anh như sợ sẽ bị anh đẩy ra vậy.

Cô lại khóc nức lên lần nữa, giống như một đứa trẻ, không hề kiêng kị chút nào, cũng không hề có ý muốn che giấu, cứ âm ỉ khóc lớn lên như vậy. “Anh đừng rời khỏi em, được không?” Cô nức nở khóc, gần từng tiếng, “Anh đừng không cần em, được không? Mỗi ngày không có anh ở bên, em, em thực sự không biết nên làm cái gì hết.”

Ngực anh nhanh chóng bị cô làm ẩm ướt, có thể thấy được cô khóc lợi hại đến thế nào, ngay cả nói cũng không còn rõ ràng được nữa.

“Em...em chỉ lĩnh ngộ hơi chậm một chút đối với tình yêu mà thôi, anh, anh muốn trừng phạt em, như thế nào... như thế nào đều được, nhưng mà không cần không để ý đến em...” Lúc này cô thật sự sợ hãi, sợ Thẩm Luật đã không còn tình cảm gì với mình. Trước giờ cô đều luôn chắc chắn, biết anh thích mình, yêu mình, thế nên cho dù cô có đối xử với anh hư hỏng, lạnh lùng đến mấy, anh đều chiều theo, giống như những gì anh đã từng nói, để cô được ở trong thế giới của anh hoành hành.

Nhưng mà lần này, anh lại quyết tâm muốn rời xa cô như vậy, thì ra một khi Thẩm Luật hạ quyết tâm lại kiên định đến thế, cứng rắn đến vậy, hoàn toàn không lưu lại đường sống! Cô sợ, cô thực sự sợ, cô không muốn anh rời khỏi mình.....

Cô chừng từng biết, bản thân mình lại tồn tại những cảm xúc mãnh liệt như thế, giống như cảm xúc yêu thương hai mươi mấy năm qua chưa từng biểu lộ bởi vì đều đã dành hết tất cả cho anh vậy.

Anh không nói gì..... Lòng của cô càng ngày càng đau, cũng càng ngày càng lạnh, chẳng lẽ vẫn không thể được sao? Làm như thế nào cũng không được phải không? Lần này có phải cô đã thật sự mất anh rồi? Không còn cách nào nhìn thấy nụ cười tươi sáng của anh nữa sao? Cuối cùng vẫn không thể được anh yêu thương, chiều chuộng nữa rồi, phải không?

Cô khóc thảm thiết, tê tâm liệt phế như thế khiến Thẩm Luật cảm giác mỗi một phần cơ bắp toàn thân như đang căng ra, khiến máu tươi văng khắp nơi, đau đớn tận cùng vậy.

Ai...” Tiếng thở dài rất nhẹ vang lên trên đầu cô, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng xoa lên mái tóc, ôn nhu vuốt ve. “Thẩm Đồng.”

Cô nâng khuôn mặt tràn đầy nước mắt lên, nhìn anh, không dám tin cách gọi ấy có thể xuất hiện trên môi anh thêm một lần nữa.

“Em nói xem, anh nên làm thế nào với em bây giờ?” Anh bắt đắc dĩ nhìn cô, sau đó nở nụ cười. Tâm cô như mềm thành nước chảy, nụ cười đó, anh lại có thể cười với cô được rồi.

“Anh đã từng nghĩ cả đời này sẽ không còn dính dáng gì với em nữa.” Anh vươn tay lau đi những giọt nước mắt trên mặt cô, phụ nữ một khi đã khóc quả nhiên không sao ngăn lại được. “Nhưng mà em lại ngốc như thế, lúc nào cũng xuất hiện.”

Bình tĩnh, lãnh đạm, anh không thể tiếp tục làm được nữa! Bởi vì anh đã bị Hạ Thẩm Đồng không chút kinh nghiệm đánh bại hoàn toàn rồi, hơn nữa đáng chết nhất là, anh lại còn cảm thấy vẻ ngoài không chút thực nữ ấy của cô thật sự đáng yêu nữa chứ, ngấm lại thấy bản thân thật quá đáng khinh mà!

Nhưng, cô là Hạ Thẩm Đồng, là người con gái anh không có cách nào quản được hết, cho dù bị coi thường anh cũng sẵn sàng chấp nhận.

“Còn khóc thảm như vậy nữa!” Quen nhau tới giờ, anh chưa từng nhìn thấy cô khóc nhiều đến thế, đương nhiên trừ bỏ những lúc trên giường, anh xấu xa ép buộc cô phải khóc. Trịnh Lệ Trinh cũng từng nói, ngay cả cô cũng chưa từng nhìn thấy chị họ mình rơi nước mắt, cho dù năm đó trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, chị họ bị buộc thôi học cũng không hề khóc chút nào.

Một người con gái như Hạ Thẩm Đồng, trời sinh đã lạnh nhạt với mọi thứ. Nhưng người con gái lạnh lùng ấy lại có thể khóc lóc om sòm trong lòng anh như vậy, có lẽ anh đã ép cô tới mức không còn đường lui nữa rồi! Sau khi cắn răng gào khóc ầm ĩ, cô lại có thể đáng yêu theo anh làm nũng.

Có lẽ anh không thể kiên trì nổi nữa rồi. “Em vừa khóc vừa nói yêu anh như thế, em bảo anh sao có thể rời bỏ em được nữa đây?”

Tình yêu luôn luôn là như vậy! Mặc dù đã từng bị cô làm cho tổn thương, đau lòng sâu sắc, đã từng muốn chấm dứt hi vọng, không bao giờ suy nghĩ tiếp về cô, nhưng thực sự rất khó, vô cùng khó.

Ngày đó anh quá mức tức giận, không cẩn thận hại cô đụng vào tường, nhìn vẻ mặt cô nhăn lại vì đau đớn, thật ra anh vô cùng lo lắng, tuy rằng vì tự tôn, anh cố cắn răng làm như không có chuyện gì, nhưng vừa bước ra khỏi cửa, anh lập tức gọi điện thoại cho Trịnh Lệ Trinh, tùy tiện tìm một cái lí do để cô quay trở về văn phòng nhìn xem Hạ Thẩm Đồng như thế nào.

Về sau nghe nói cô bị ngất xỉu, anh cảm thấy vô cùng đau lòng, anh tự nhiên lại làm cô bị thương như thế... Cho dù hận rồi hận, khổ sở thương tâm, nhưng anh chưa từng nghĩ đến việc sẽ làm cô đau đớn.

Nhưng đã bị anh làm cho thương tổn, vì sao ngày hôm sau cô vẫn còn có thể xuất hiện như không có chuyện gì?

Mỗi ngày, cô đều xuất hiện trước mặt anh, khiến tâm anh càng thêm day dứt. Bận rộn công tác chỉ là một lý do, điều quan trọng nhất là vì anh không muốn nhìn thấy cô, chỉ sợ khi vừa nhìn thấy nó anh sẽ mềm lòng, cho nên anh rất ít khi quay về văn phòng thăm tử, cũng không dám đến nữa.

Nhưng sau khi anh bị thương, cô lại xuất hiện! Gương mặt tái nhợt, kinh hoảng đến hồn bay phách lạc khiến anh mềm lòng... Mỗi ngày cô đều đến thăm anh, còn chịu khó hầm canh cho anh uống! Lúc anh thiếu chút nữa khiến cô bị phỏng, anh giận dữ vô cùng! Giận mình thô lỗ, cùng giận cô quá kiên cường.

Cho tới bây giờ, anh vẫn phải nhận thua, anh thừa nhận Hạ Thẩm Đồng là cao thủ, còn anh hoàn toàn không phải là đối thủ của cô.

“Thẩm Luật, anh thực sự không giận em nữa?” Niềm vui tới quá bất ngờ khiến cô không kịp trở tay.

“Giận, đương nhiên giận.” Anh càng giận chính mình không thể kiên trì, vẫn mềm lòng như trước, đồng thời cũng giận bản thân vì sao có thể để ý lòng tự tôn quá nhiều như vậy, tra tấn chính mình cũng là tra tấn người con gái mình yêu.

“Vậy phải như thế nào anh mới không tức giận nữa?” Cô dè dặt cẩn trọng hỏi.

Anh kéo cô đi về phía giường, cùng cô ngồi xuống. “Có phải yêu cầu gì cũng đều được không?”

“Vâng.” Cô liếc mình gật đầu.

Cô nàng ngốc nghếch này, vẻ ngoài lãnh đạm không còn chút nào như thế, lòng anh lập tức mềm nhũn lại.

“Về sau lúc nào cũng phải nghe lời anh nói.”

“Được.”

“Mỗi ngày giúp anh nấu cơm, làm việc nhà.”

“Được.”

“Không được nói chuyện với những người đàn ông khác.”

“Được.”

“Bỏ việc.”

“Được.”

“Sinh cho anh năm đứa nhỏ.”

Khuôn mặt cô bỗng dưng đỏ bừng, nghĩ đến một bí mật nào đó nên càng lúc càng đỏ hơn, vô cùng xinh đẹp. Cô khẽ chu môi. “Được”

“Cô nàng ngốc này!”

“A?” Cô không hiểu ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Luật âm thầm thở dài trong lòng, anh chỉ tùy tiện nói thế mà thôi, sao anh có thể nỡ lòng nào để cô mỗi ngày nấu cơm, làm việc nhà chứ? Nỡ lòng nào để cô không vui? Muốn cô từ chức chẳng qua vì biết công việc này quá mức vất vả với Hạ Thẩm Đồng, anh sẽ rất đau lòng.

“Công việc đã không còn, trong nhà em có nợ làm sao bây giờ?”

“Không sao cả, em có thể đi tìm công việc khác, tuy rằng tiền lương không được cao như vậy, nhưng mà từ từ sẽ trả hết được thôi.”

Không có cách nào, anh đành ôm cô trong vòng tay, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, cô cũng không phản kháng... Ai bảo anh luyện tiếu không muốn bắt nạt cô như vậy?

“Vấn đề tiền...Anh sẽ giải quyết!”

“Nhưng mà...” Văn phòng thám tử của anh thu vào còn thiếu, cô làm sao có thể gia tăng thêm gánh nặng cho anh được.

Thẩm Luật thở dài, ôm chặt cô vào lòng! Nha đầu này quả nhiên vẫn rất đơn thuần, sao cô không nghĩ tới anh vẫn còn nghề luật sư cơ chứ, đây chính là công việc có lương rất cao nha! Hơn nữa một năm qua, có bao nhiêu người đưa tiền cầu anh lên toà án giúp họ, chẳng qua anh lười không chịu nhận mà thôi, hơn nữa vài năm trước anh từng hợp tác mở nhà hàng với bạn, bây giờ chẳng biết đã có bao nhiêu chi nhánh rồi.

Thật ra anh không hề nghèo khó như cô nghĩ, ít nhất, nợ nần trong nhà cô, với anh mà nói chỉ là chút lòng thành. Lúc trước anh cũng muốn giúp cô giải quyết, nhưng biết tính tình của cô cho nên anh không nói, hiện tại vừa vặn có cơ hội rồi!

“Em không tin anh?”

“Tốt, em đều nghe anh.”

Thật là ngoan! Anh ôm cô vào lòng, tâm cũng bình an theo, cảm thấy sự thỏa mãn trước nay chưa từng có.
“Thấm Đồng, em đến phòng thiết kế của chị anh làm việc đi.”

“A?”

“Anh biết giấc mộng của em là trở thành một nhà thiết kế nội thất xuất sắc, vừa khéo, chị của anh đã xem qua tác phẩm của em trước kia ở trường học, rất có hứng thú với em nên muốn anh cho em tới đó làm việc, em tới đó đi.”

Ánh mắt cô vừa cảm động vừa chua xót! Gần đây cô tự nhiên trở nên thích khóc, dễ xúc động, thì ra vẫn là một Thấm Luật yêu cô, chiều cô, anh biết giấc mộng chưa hoàn thành của cô, biết tiếc nuối của cô, thế nên còn cố gắng giúp cô thực hiện nữa.

“Được! Nhưng có khả năng phải đợi một đoạn thời gian.”

“Vì sao?”

Cô ngẩng đầu, ghé vào lỗ tai anh, nhẹ nhàng nói ra một bí mật.

Ngay lập tức anh cứng đờ người, rồi sau một lúc lâu, tức giận vùng cánh tay bị thương lên, lớn tiếng gào rú: “Hạ Thấm Đồng, anh, anh thật bị em làm cho tức chết rồi! Mang thai tại sao không sớm nói với anh? Em... cái cô gái này, có phải chỉ biết chọc giận anh hay không hả?”

Cô không để ý đến tiếng gầm rú của anh, chỉ nhắm mắt lại, vùi đầu vào lòng anh.

Bởi vì cô biết anh thật lòng yêu mình, mà cô rút cuộc cũng có thể tìm được một nửa kia hoàn mỹ của mình.

“Em... cô nàng này, chúng ta lập tức đi kết hôn, có biết hay không?”

“Được.”

“Em chạy tới chạy lui như thế, thân thể bây giờ...” Lúc trước anh còn hại cô đụng vào tường, giờ khắc này, Thấm Luật thực sự hận không thể hung hăng đập đầu vào tường vài cái, nếu khi ấy anh làm cô bị thương thì đúng là nên chết quách đi cho rồi!

“Thấm Luật.” Cô đánh gãy lời anh.

“Làm sao?” Anh vẫn còn tức giận, giận cô không quý trọng thân thể mình, cũng giận tính cách bản thân để cô phải chịu khổ quá nhiều, anh đúng là đồ hỗn đản, cô quả nhiên không mắng sai chút nào!

“Em yêu anh.”

Anh trầm mặc, ôm cô, chậm rãi, càng ngày càng chặt.

“Rất yêu, rất yêu anh.”

“Hừ, bảo bối, anh biết.” Anh hôn lên mái tóc cô, khước miệng chậm rãi nhếch lên.

Bọn họ cứ thế, ôm nhau ngồi dưới ánh mặt trời trải màu vàng tươi khắp cả gian phòng.

“Hạ Thấm Đồng.”

“Vâng.”

“Anh cũng yêu em, yêu em sâu đậm.”

“Cho nên em có thể tiến vào thế giới của anh?”

“Chào mừng em đến, tình yêu của anh.”

“Em đây vẫn có thể tiếp tục hoành hành.”

“Ừ, em muốn như thế nào đều được.”

11. Chương 11: Ngoại Truyện: Yêu Hận Đan Xen

Trên đời này, chuyện thống khổ nhất là gì? Anh yêu em, em không yêu anh? Anh yêu em, em lại đi yêu một người đàn ông khác? Không, đó chưa phải là đau khổ. Đối với Thẩm Luật mà nói, chuyện đau khổ nhất là rõ ràng mình đã yêu thương một cô gái sâu đậm đến mức khắc cốt ghi tâm rồi, lại cần phải làm bộ như không còn yêu thương cô ấy nữa, không còn muốn nhìn thấy cô ấy thêm một lần nào nữa, chỉ muốn vĩnh viễn rời xa cô ấy mà thôi. Hơn nữa, sự đau khổ này còn lặp đi lặp lại từng ngày, không ngừng trình diễn trước mắt anh, nhìn thấy người con gái mình yêu thương đứng bên cạnh với sắc mặt xanh xao, nhìn ánh sáng của niềm tin trong mắt cô cứ từng ngày từng ngày tàn lụi, anh cảm thấy bản thân đau đớn khó chịu hơn bất cứ lúc nào. “Nếu vẫn còn yêu, sao cứ phải giả bộ như vô tình?” Vô số lần kéo Trình Dịch Dương ra ngoài uống rượu vào ban đêm, có một lần, anh rẽ của anh nắm chiếc cốc thủy tinh trong tay, nhàn nhạt hỏi anh như thế. “Ai nói em yêu cô ấy?” Anh ngửa đầu một ngụm uống cạn ly rượu mạnh, thứ chất lỏng cay nồng như lửa đốt chảy thẳng vào tận đáy lòng. “Phải không?” Trình Dịch Dương cười khê, tùy ý lắc lư cốc rượu trong tay, viên đá xoay tròn trong thứ nước màu nâu thỉnh thoảng lại chạm vào thành cốc, phát ra những tiếng động thanh thúy mê người. “Không yêu sao?” Thẩm Luật có một loại cảm giác chật vật khó chịu khi bị người khác nhìn thấu tâm tư. Chết tiệt, sao anh lại có thể quên mất, đùa giỡn với kẻ nào cũng được, nhưng tuyệt đối không nên đùa với Trình Dịch Dương chứ! Tâm cơ của anh ấy sâu rộng như thế, chỉ sợ trên đời này không có kẻ nào là đối thủ ngang tầm được. Đếm thử những kẻ cầm đầu trong giới xã hội đen từng bị anh rẽ tóm gọn là đủ để thấy rõ rồi. Anh cũng không phải muốn tìm Trình Dịch Dương đi uống rượu cùng mình, chẳng qua gần đây hai người đang cùng nhau nghiên cứu một vụ án, hôm nào cũng bận rộn đến khuya. Sau một ngày vất vả, anh vẫn không thể nào yên giấc, chỉ toàn nghĩ đến gương mặt khiến tâm tư mình lay động kia thôi. Thế nên Thẩm Luật mới cần rằng lời anh rẽ đến quán bar uống rượu với mình, nghĩ có thể thôi miên được bản thân mà hoàn toàn quên đi một sự thật, gần tháng nay, cho dù hằng đêm có uống say đến mức nào, hình bóng của cô vẫn hiện về tra tấn anh trong từng giấc mộng. Năm trước, thầy của Trình Dịch Dương đã nghỉ hưu, bởi vì áp lực nhân tình, anh tiếp nhận thêm nhiều công việc nên thời gian đến Đài Bắc cũng nhiều hơn trước. “Từ khi em rời đi, bắt đầu từ ngày đó, đã hạ quyết tâm sẽ không quay đầu lại rồi.” Anh cố gắng nói để thuyết phục Trình Dịch Dương, nhưng thật ra càng giống như đang thuyết phục chính mình vậy. “Thế cậu còn phiền não cái gì?” “Ai nói em phiền não?” Anh lại biện hộ ỉn thêm lần nữa. “Em vui vẻ còn không kịp nữa là.” “Phải không?” “Đương nhiên!” Anh nghiêng rằng nghiêng lợi đáp. Anh đương nhiên là vui vẻ, có lý do gì phải không vui chứ? Một người đàn ông yêu một người đàn bà sâu đậm, không có nghĩa là yêu đến mức ném bỏ toàn bộ lòng tự trọng của mình, để mặc cô chà đạp, coi khinh, anh yêu cô, chiều cô, cho cô tùy hứng, nhưng anh cũng không thể để cô thỏa thích đối xử tệ bạc với mình được. Cho dù cô quay đầu lại thì như thế nào? Có những chuyện, trôi qua chính là trôi qua, không bao giờ quay trở về, ẩn sâu trong tính cách con người anh là sự tuyệt tình và chấp nhất, một khi đã muốn cắt đứt thì nhất định sẽ đoạn tuyệt sạch sẽ vô cùng. Chẳng qua hôm nay anh nhất thời không khống chế được dấy cô một cái, để cô đụng vào tường, lúc ấy nhìn cô đau đớn đến nhăn mày. Tuy rằng anh đã lập tức gọi điện thoại kêu Trình Lệ Trình trở về nhìn, nhưng cả một ngày nay, anh vẫn hoảng hốt bồn chồn không yên, tiếng vang kia không ngừng vọng lại trong đầu, mỗi lần đều khiến trái tim anh đau đớn xót xa. Thì ra anh vẫn sẽ đau lòng, thì ra cô vẫn có thể ảnh hưởng đến anh....Thẩm Luật, may thật sự là một kẻ không có tiền đồ! “Anh rẽ! Di động, cho em mượn dùng một chút.” Cầm di động trong tay, anh bấm dãy số đã khắc sâu vào trong đầu, ngay cả suy nghĩ cũng không cần, trực tiếp nhấn. Từng tiếng tút vang lên trong chờ đợi, tâm của anh như treo ngược cành cây, chẳng lẽ anh đã thực sự làm cô bị thương rồi...đến hồi chuông thứ mười, rốt cục cũng có người nhận máy. “Alo?” Anh cảm giác sức lực toàn thân như bị người rút đi toàn bộ vậy, rõ ràng chỉ cầm một chiếc di động nhẹ tênh mà thôi, anh lại thấy nặng như cả ngàn cân. Thanh âm của cô nghe qua rất bình thường, hình như là vừa tỉnh ngủ thì phải, tim anh bỗng chốc đập liên hồi, chết tiệt, vừa này nhất định là uống quá nhiều rượu mạnh rồi! Anh lập tức ấn nút kết thúc cuộc gọi, tốt lắm, cô không có chuyện gì thì anh yên tâm rồi. Thẩm Luật thừa nhận mình có chút kỳ quái, không muốn cô nhận ra số điện thoại của anh cho nên mới mượn di động của Trình Dịch Dương. Ngược mắt lên nhìn, thấy ánh mắt mang theo vài phần ý cười của Trình Dịch Dương, Thẩm Luật lập tức cảm thấy chột dạ, cầm lấy cốc rượu trên bàn uống cạn, anh cần càng dữ dội hơn một chút mới được. “Thẩm Luật.” Anh ngẩng đầu lên, nhìn Trình Dịch Dương. “Yêu không cam lòng, hận lại không thể, là cảm giác gì?” Rượu còn chưa nuốt xuống hết bị anh cưỡng chế nuốt mạnh một cái, sự cay nồng xông thẳng tới óc! Đúng vậy, anh yêu cô, không cam lòng, hận cô, lại không thể, yêu cùng hận đan xen lẫn nhau, nhưng so với yêu, hận càng khó chịu. Mãi cho đến thật lâu thật lâu về sau, khi đó bụng Hạ Thẩm Đồng đã trở nên to tròn, bọn

họ cũng đã đăng ký kết hôn, trở thành vợ chồng, mỗi ngày Thẩm Luật đều khấn trương canh giữ bên cạnh vợ yêu, đau lòng thay cho sự vất vả, khó chịu của cô, cũng tự trách bản thân đã để cô phải khổ sở như vậy. Ngày đó, mặt trời vẫn tỏa sáng chói chang như trước, nhưng qua vài ngày nữa sẽ đến ngày sinh dự tính của cô. Trong căn phòng mát mẻ thoải mái, Hạ Thẩm Đồng miễn cưỡng nằm trong lòng anh, để mặc anh từng chút từng chút, vuốt ve cái bụng tròn vo của mình. “Luật.” “Uh?” “Ngày ấy, vì sao anh lại đột nhiên không còn giận em nữa?” Anh trầm mặc, trầm mặc thật lâu, thật lâu, cũng biết vấn đề cô đang hỏi là cái gì. “Có phải bởi vì em đã khóc hay không?” “Không chỉ như thế.” “Vậy còn vì điều gì nữa?” “Còn bởi vì, yêu hận đan xen là một điều quá mức đau đớn.” Bản thân mình đau đớn, mình tổn thương cũng không sao, nhưng nhìn thấy cô bị sự hận thù và yêu thương lẫn lộn của mình tra tấn cho chật vật, khổ sở như vậy, anh thật sự không thể đành lòng. Vẫn còn yêu, vẫn còn luyến tiếc cô, vậy thì tự tôn của bản thân có đáng là gì? Chỉ cần cô vui vẻ, chỉ cần cô cảm thấy được hạnh phúc thì anh sẽ tiếp tục thỏa mãn người mình yêu thật nhiều. “Bảo bối.” “Ừm?” “Khi đó, em rõ ràng đã biết có đứa nhỏ, chỉ cần em nói cho anh biết, chắc chắn anh sẽ không rời xa em nữa, vì sao em lại không hề làm vậy?” “Vì khi ấy em đã hạ quyết tâm cho bản thân một tuần nữa, nếu anh vẫn không thể tha thứ cho em, vậy thì em sẽ mang theo đứa nhỏ đi nơi khác sinh sống, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa.” Mồ hôi lạnh nhanh chóng tuôn rơi ào ạt sau lưng, Thẩm Luật biết những gì cô nói đều là sự thật, bởi vì tính cách của cô gái này vô cùng cố chấp. Nhưng, thật sự là may mắn! Anh hôn nhẹ lên gò má đầy đặn của cô, may mà anh đã kịp thời bắt được hạnh phúc của chính mình. Sự ấm áp, một lần nữa lan tỏa xung quanh hai người, thời gian thấm thoát trôi đi, mang theo những tháng năm hạnh phúc dạt dào. “Bảo bối.” “Vâng?” “Người mang nợ thì không thể chạy trốn! Bằng không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, em nhất định phải tin tưởng lời nói của một luật sư đấy!” Khoé miệng anh chậm rãi nở nụ cười ngọt ngào đã từng khiến cho cô say đắm ngày xưa, trong đôi mắt xinh đẹp của anh ngay từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ, và mãi mãi về sau sẽ chỉ biết nhìn theo cô mà thôi. Bởi vì, cô là người con gái duy nhất anh yêu.

Lời cuối sách của Chu Khinh Có thể gặp lại mọi người nhanh như vậy, bà con có giật mình hay không? Ha ha, kỳ thực tôi Quyển sách này được ra đời là ngoài ý muốn, hoàn toàn ngoài ý muốn. Trong cuốn “Kết hôn rồi yêu”, Thẩm Luật thực sự thuần túy chỉ là một nhân vật phụ mà thôi, cho tới lúc này tôi cũng chưa từng nghĩ tới sẽ đem anh ra làm nhân vật chính. Nhưng mà, vào một ngày đó nào đó tháng bảy, mỹ nữ Nini nói với tôi trên MSN rằng: “Bọn mình đang dự tính viết một hệ liệt, trở thành hệ liệt đặc biệt trong tháng bảy này, cậu cũng viết một quyển đi.” “A, thế à, nhưng mình vừa mới giao bản thảo, giờ mệt lắm lắm!” Bởi vì hai đêm liền đã không ngủ, thức để cô viết xong bản thảo, Chu Khinh lúc này đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ ra được gì. “Viết đi viết đi, viết thử chơi thôi, tớ rất muốn nhìn xem cậu viết kiểu này đấy.” Nini tà ác dụ dỗ bạn tác giả nhỏ bé. “Kiểu nào cơ?” Tôi thực đáng xấu hổ, đã bị dụ dỗ rồi. “Nam chính là luật sư hoặc trình thám, còn nữ chính thì có một công việc khá là đặc biệt chẳng hạn...” Nini bắt đầu tiếp tục dụ dỗ. “Luật sư? Trình thám?” Chu Khinh nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, ha, Thẩm Luật có vẻ khá phù hợp với yêu cầu này nha. Sau đó, đầu óc của tôi liền theo sự miêu tả của mỹ nữ Nini và sự liên tưởng của bản thân, nhanh chóng cho quyển sách này ra đời. Oa, tôi quả nhiên là người không kiên định mà, khóc a, gào khóc ngàn vạn lần a.... Nhưng mà, sau khi viết xong, tôi vô cùng bị thất vọng phát hiện một điều, hình như càng viết càng đi xa dự tính ban đầu của mình thì phải. Nữ chính này chẳng điểm lệ chút nào, chẳng hoành hành chút nào, trọng điểm là bên trong chẳng có yếu tố đáng sợ gì hết, không có cảm giác tâm linh, phát hiện này khiến tôi kinh hoàng há hốc mồm. Có lẽ tôi không có khiếu viết truyện hài rồi, vốn dĩ muốn tạo nên hình tượng một nữ chính mặt lạnh, còn nam chính thì tươi sáng như ánh mặt trời, thế mà càng viết lại càng xa chữ. Chột dạ, đổ mồ hôi lạnh. “Không có vấn đề gì đâu, cậu chỉ cần viết thật đáng yêu, đáng yêu là được rồi.” Nini dịu dàng an ủi tôi. Tôi nhìn lại bản thảo của , sau đó, lệ lại tuôn rơi như thác đổ: “Hình như, cũng không có đáng yêu chút nào...” “Thế thì để nữ chính đáng yêu một chút cũng được.” Lại nhìn một lần. “Nữ chính một chút cũng không đáng yêu.” “.....” Trời ạ, Chu Khinh tôi sao có thể làm người như thế được chứ?! Tự mình giác ngộ... Lần này tôi đột nhiên không muốn viết một nữ chính hoàn mỹ đến không chút tỳ vết, chỉ muốn viết một nhân vật thật bình thường như bao người, giống tôi, giống anh, giống tất cả mọi người. Có ích kỷ, có ngu ngốc, không hề biết quý trọng, có hối tiếc. Giống như Nini đã nói, lần này tôi viết có vẻ thực tế hơn thì phải. Ha ha, hy vọng mọi người đều thích. Tốt lắm, nói một đồng chuyện tạm nham không cần thiết, điều quan trọng nhất thì lại quên xừ đi. Nhân đây, tôi muốn trân trọng gửi lời cảm ơn tới Minerva thân ái, cảm ơn đã viết thư cho tôi, cảm ơn đã kiên nhẫn nhiều như vậy. Nhớ nhìn qua thư của tôi để xem tôi cảm động biết bao nhiêu nhé, tôi thật sự cực kỳ cảm động đấy. Bạn thích nhìn các cục cưng lên sàn diễn, nhưng mà nó lại không có cơ hội nào hết, tuy nhiên tôi đã để

cực cưng đáng yêu của Trình gia xuất hiện một chút rồi đấy, hy vọng bạn sẽ hài lòng, cực cưng của nhà họ Trình cũng thật đáng yêu nhỉ. Ha ha! Mặt khác, về chuyện Nghê Bối Bối và Hạ Di Hàng rõ ràng quen biết với nhau (hai người gặp nhau ở trong truyện “Cô nàng không muốn kết hôn”), vì sao khi gặp mặt lại như là không quen, thật ra vấn đề này, lúc bắt tay vào viết tôi cũng có lo lắng, chẳng qua nói thật, mọi người cảm thấy trong trường hợp như vậy làm ra tiết mục bạn tốt gặp nhau thích hợp sao? Càng nghĩ, tôi càng cho rằng, cứ để như vậy, không cần quan tâm đến việc hai người quen biết nhau như thế là được rồi, đã đi ngang qua liền quên luôn đi. Nhưng mà nhiều người cẩn thận, đọc truyện liền phát hiện ra chuyện này, hic, bạn tác giả nhỏ bé vô lương và lười biếng bị bắt gian rồi, ngại quá! Bạn đọc Chương Hoá, cảm ơn đã viết thư cho tôi, cảm ơn về tấm card của bạn, tất cả tôi đều nhận được. Bạn rất có lòng, điều này khiến tôi thật sự rất vui. Tuy rằng vì nhiều nguyên nhân linh tinh khiến bạn phải gửi năm lần mới nhận được nhưng yêu cầu của bạn, tôi đã thỏa mãn rồi nha. Hy vọng lúc bạn đọc được sẽ không cần chê bai, khóc..... Hic, lắm m này giờ, viết hết câu này đến câu khác, tôi lại ăn gian lượng từ rồi. [Chu Khinh khi viết tiểu thuyết, cũng rất dễ dàng thế này] Sao tôi lại dông dài như thế chứ? Được rồi, không quấy rầy mọi người đọc truyện nữa, hi vọng mọi người sẽ thích thú với [Yêu nữ hoành hành] Tiếp theo, rốt cuộc nên viết về Nghiêm Quân Nghiêu hay Diêu Thủy Tinh đây nhỉ? Sức nổi tiếng của bọn họ cao đến mức làm tôi đầy kinh hãi vô cùng, sợ nếu như mình viết không tốt thì sẽ cô phụ sự kì vọng của mọi người, bạn tác giả nhỏ bé đã chột dạ. Trời, nói muốn kết thúc, lại ở trong này tiếp tục nói này nói nọ, phải cúi đầu nhận sai thôi. Cảm ơn các độc giả đáng yêu đã đọc truyện, yêu các bạn nha. Chúc các bạn đọc vui vẻ, hi hi.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nu-hoanh-hanh>